

Giới thiệu Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ

Thể loại: Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Truyện Ma, Ngôn Tình, Huyền Huyền, Xuyên Không, Truyện Tự Sáng Tác

Cô biết bản thân mình khác với những người khác nên luôn che giấu bản thân mình.

Suốt mười bảy năm chưa có ai phát hiện ra điều đó nhưng thật không ngờ, khi hắn xuất hiện đã làm đảo lộn cuộc sống của cô.

Hắn muốn gì ở cô?

Hãy nghĩ xem anh muốn gì? Đừng tự quyết định như vậy a! lấy nhan sắc dụ dỗ tôi? Nằm mơ?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp phải quỷ rồi!

"Ta đang ở đâu?"

"Cực Bắc..."

"Một mảnh trắng xóa... Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Ba nghìn năm... Đi đi, người người chờ đã trở lại. Ra khỏi cánh cửa này người sẽ gặp lại nàng. Bảo trọng..."

"Còn các người?"

"Chúng ta vẫn muốn ngủ thêm một giấc dài..."

Xin chào, cô tên Võ Tiết Châu, mười bảy tuổi. Ngoại hình cô bình thường, nhan sắc bình thường, thành tích mười sáu năm cuộc đời cũng bình thường nốt. Tóm lại là một người bình thường nhưng đồng thời cũng cực kì bất thường! Khụ, đừng nghĩ cô bị điên, thật ra cô rất tỉnh. Cái bất thường đó chính là cô có thể thấy được những sinh vật không phải là con người! Đó bí mật cô chôn giấu tận sâu trong đáy lòng mình, chỉ riêng mình cô biết, chỉ riêng mình cô hiểu. Cũng nhờ năng lực này mà cô gặp đủ thứ chuyện.

Ví dụ như thế này, vào một ngày đẹp trời, sau khi bước vào phòng mình với cơ thể mệt mỏi không gì sánh được, đang định nằm vật vã xuống giường thì phát hiện trên giường mình có "người". Không những vậy, đó còn là một nam nhân có khuôn mặt tà mị, mắt phượng câu nhân, mặc trên người chỉ có duy nhất cái áo choàng cổ trang màu đỏ, cơ thể rắn chắc, đẹp đẽ như tượng tạc ẩn hiện. Càng đáng nói hơn chính là y làm ra tư thế nằm nghiêng, một tay chống đầu, mê hoặc nhìn cô!

Điều khiến cô chú ý nhất không phải nhan sắc gì gì đó của nam nhân, mà là khi y nằm trên giường, giường không bị lún! Đền chiếu vào cơ thể y, không có bất kỳ cái bóng nào! Việc này nói lên điều gì cũng quá rõ ràng rồi!

"Tiểu bất điểm, ta tìm được người rồi." Giọng nói trầm thấp không giấu nổi tia vui mừng vang lên, quanh quẩn trong căn phòng nhỏ khiến cô sợ tới mức run cầm cập. Mợ ơi! Từ khi nào cô bị thứ gì đó nhớ nhung vậy nè?

Xì! Anh gọi ai là tiểu bất điểm? Anh học trong phim Hoa Thiên Cốt ra đúng không? Còn nữa, tìm được cái gì chứ? Đừng dọa người như vậy mà!

Hỏi: nếu gặp tình cảnh này, bạn sẽ làm gì?

Đáp: Căng giò bỏ chạy ngay và lập tức! $\varepsilon=(\text{ }^{\circ}\text{ }_{\text{D}}^{\circ})/\text{ }$

Võ Tiết Châu không nói lời nào quăng balo chạy thẳng xuống nhà. Thế nhưng chưa kịp để cô với tới cửa phòng, một đám sương khói màu đen đã cuốn lấy cô, đem cô kéo đến giường!

"A!" Võ Tiết Châu sợ hãi hét thành tiếng. Run rẩy nhìn con người đỏ như máu trước mặt. Cô cảm thấy lạnh, rất lạnh. Từng lỗ chân lông đều cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

"Suýt..." "Người" kia đưa tay lên môi nhắc nhở cô im lặng. Mặt y áp sát mặt cô, chỉ cách vón vẹn có năm centimet. Y nhìn cô chằm chằm một lúc rồi phì cười, "Tiểu bất điểm, sao người lại biến thành bộ dạng này? Không biết chau chuốt mình gì hết."

"..." Được rồi, cô có thể xem đó là lời nói gián tiếp chê cô xấu. Nhưng mà đại ca! Anh dám chắc là anh không nhận sai người chứ? Tiểu bất điểm gì đó là cái thể loại gì nha. (◊△◊)

Không biết đối mặt như thế qua bao lâu, "người" kia đột nhiên xoa nhẹ đầu cô, giọng nói ôn nhu trầm thấp, "Đừng sợ, ta sẽ không làm hại người. Đừng sợ." Động tác vô cùng nhẹ nhàng như trấn an động vật nhỏ.

Võ Tiết Châu nào còn để ý đến y. Đối mặt với sự ôn nhu từ một con ma, các người có thể tiếp nhận không? Có thể không? Ai chứ cô thật không cách nào tiếp thụ nổi. (ㄟㄎㄣ)

Y âm trầm nhìn cô. Cảm nhận sự run sợ phát ra từ cô không chút che giấu, không chút giảm đi. Cuối cùng, cơ thể lạnh như băng kia cũng tách ra. Võ Tiết Châu cảm thấy như đã qua mấy đời. Nhiệt độ không còn lạnh lẽo như khi nãy nữa. Cô đảo mắt nhìn y đứng sát góc tường, mái tóc đen như mực rủ xuống, mi mắt nhìn xuống sàn nhà chẳng biết nghĩ gì. Cô thật sự không cách nào hiểu nổi. Hằng ngày cô đều che dấu sự khác thường của mình, gấp bất cứ "thứ" gì đều làm như không thấy. Tại sao y lại bám theo cô? Tại sao y lại biết cô có thể nhìn thấy y cơ chứ? Cô nghĩ không ra mình bại lộ lúc nào a!

"Tiểu bất điểm..." Y nhẹ giọng gọi. Thanh âm thật nhẹ như sợ không cẩn thận sẽ dọa đến cô. Y đưa đôi mắt đỏ nhìn cô cuộn một đoàn trên giường, hỏi, "Người tên gì?"

Võ Tiết Châu giật bắn cả người. Ma hỏi tên chắc chắn không được phép đáp lại, nếu không sẽ bị nó bám theo cho đến chết! Vì thế, cô sẽ không ngu ngốc đi khai báo danh tính với "người" nam nhân trước mặt này. Nhưng nhờ cô không trả lời lại chọc giận y thì làm sao? Vấn đề này rất đáng suy nghĩ.

Y vẫn nhìn cô, chờ đợi câu trả lời. Đôi môi mím lại. Không biết có phải do cô mệt mỏi hoa mắt hay không mà cô lại có cảm giác hần đang cô đơn, giống như bị người ta vứt bỏ vậy. Còn nữa, mắt phượng câu nhân như thế nào lại mở to uy khuất nhìn cô? Đại ca! Tui đã làm gì anh a? (ㄎㄣ)

Không khí im lặng tới cực điểm. Bỗng, giọng Võ lão mẹ từ dưới nhà vọng thẳng lên phòng với âm lượng cực đại khiến tâm hồn bé nhỏ của cô chấn động, "Châu! Ở trên đấy nãy giờ làm gì? Xuống ăn cơm."

Võ Tiết Châu thật khóc không ra nước mắt. Mẹ à! Mẹ hại chết con gái mẹ rồi. (ㄎㄣㄎㄣ)

"Khi..." Tiếng phì cười nhỏ từ sát vách truyền đến khiến cô run lập cập.

Nom nóp lo sợ nhìn cái "người" vẫn còn đứng ở đằng kia. Khói đen quanh thân hần phút chốc tan đi mất. Hiện tại y như một người bình thường, đôi chân trần giẫm lên sàn nhà. Y ni non gọi:

"Châu nhi a..."

Một tảng da gà nổi lên. Cô xoa xoa cánh tay. Cái gì mà Châu nhỉ? Đại ca, anh là diễn viên đóng phim cổ trang bị chết oan đúng không? Tại sao có thể gọi một cách ba "trăm" như vậy chứ? Anh hai à, tui không phải nữ chính liễu trai đâu, anh buông tha tui đi mà!

"Ta sẽ không hại ngươi. Tin tưởng ta, ta chưa bao giờ muốn tổn thương ngươi." Nam nhân chân thành cất tiếng, ánh mắt chân thành muốn truyền đạt đến cô. Một loại cảm giác tin tưởng không nói nên lời len lỏi trong lòng làm cô líu lười. Cảm giác sao mà đáng tin quá vậy nè?

Xoắn xuyết xoắn xuyết, cô hít sâu một hơi, khoé miệng có chút cứng ngắc giao lưu cùng con ma đầu tiên trong đời:

"Xin chào, tôi tên Võ Tiết Châu. anh tên gì?"

Trong con ngươi đỏ lừ thoáng qua tia sáng không rõ. Khoé miệng y từ từ cong lên tạo thành vòng cung hoàn mỹ. Nhìn y bây giờ như hải tử vô hại, khuôn mặt tuấn lãng lập tức không còn cảm giác âm trầm, thay vào đó là vẻ sáng lạng. Khoé mắt ửng đỏ nổi bật trên làn da trắng bệch. Giọng y nhẹ nhàng pha lẫn vui vẻ như lông vũ nhẹ gãi lòng người:

"Xin chào, ta tên là... Nhất Minh. Hiện tại muốn ở nhờ nhà ngươi."

Tác giả có lời muốn nói: xin chào, đây là lần đầu tiên tỏ ra mất mọi người với cái tên Dương Lệ An. Còn nhớ tớ chứ? Có ai nhận ra tớ cùng bọn họ không? Thật chờ mong hồi đáp từ mọi người. Thân. (づ￣ 3￣)づ♥

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kiến thức quỷ hồn

Trần trời nhìn ai đó, Võ Tiết Châu cảm thấy nếu đây là phim hoạt hình, chắc chắn bây giờ đã có con quạ bay ngang qua đầu cô để lại ba dấu chấm to đen đen xì. Xin thứ lỗi, mạch não của cô thật không theo kịp với suy nghĩ của y! Mợ nó! Đại ca, anh là ma có được không? Anh không thấy đi bàn bạc ở nhờ nhà một con người là đang gây áp lực rất lớn cho người đó sao? Người nào nhát gan đã bị anh dọa cho tè ra quần rồi đó! Địch mợ! Tui thật sự muốn vỗ đùi kêu to: "Tui bị điếc." đó được không hả?

Nhất Minh đợi một hồi vẫn không thấy cô trả lời, trong lòng có chút buồn bực. Y bước dài đến gần, nằm phịch xuống chiếc giường nhỏ, bắt đầu giờ giọng lưu manh: "Ta đã quyết định, nhất định phải ở đây. Cho dù ngươi có đuổi ta cũng không rời đi." Dừng lại một chút, y nhếch môi cười vô lại, "Mà... ngươi cũng đã đuổi được ta, có đúng không?"

Võ Tiết Châu không có khả năng đuổi quỷ: "... Tui nói anh sao lại đòi thuộc tính rồi? Khi nãy còn là khốc suất cuồng bá quỷ mà, như thế nào xoay một cái lại biến thành vô lại lưu manh quỷ rồi? Hu hu hu, cầu trở lại làm một con quỷ đứng đắn!

Sau cuộc giằng co đầy thảm bại của ai đó, hiệp ước ở chung rốt cuộc hình thành. Võ Tiết Châu kiên quyết cung cấp nhà ở, sinh hoạt, không chịu bất kỳ chi phí hao tổn còn Nhất Minh trong thời gian ở thuê bắt buộc phải làm theo yêu cầu của cô. Tất nhiên, những yêu cầu này nhất định phải nằm trong khả năng của y, nếu không, y sẽ không làm. Nhưng trong tiềm thức của cô, những sinh vật phi khoa học cực kỳ lợi hại cho nên nếu thật sự có cái yêu cầu vượt quá khả năng của y thì.... Ha ha, chuyện đó tính sau.

Nằm gục xuống bàn một cách chán chường, Võ Tiết Châu hí con mắt nhìn u hồn nào đó cứ lượn lờ trước mặt mình ngó đông ngó tây. Ánh mặt trời xuyên qua thân thể y càng thêm chói mắt. Hít sau mấy hơi, cô nhin không được hồi nhò: "Anh có thể hoạt động vào buổi sáng?"

"Tất nhiên! Ta là một con quỷ thượng phẩm!" Ai đó rất tự hào hô lên. Mặc dù buổi sáng, pháp lực của y sẽ yếu một chút, thân thể trong suốt một chút nhưng đó cũng không tạo thành vấn đề gì cho hoạt động của y.

Quỷ thượng phẩm = Quỷ cao cấp = Quỷ không bình thường = Quỷ biến dị = Quỷ có vấn đề (về thần kinh?).

Không hiểu sao trong đầu cô lập tức phăng ra một hàng giải nghĩa như vậy. Đáng nói hơn chính là bản thân cô cảm thấy lời giải thích này cực kỳ hợp tình hợp lý, phi thường logic! Không những vậy, cô còn cảm thấy quan niệm của mình về thế giới này kể từ lúc gặp gỡ Nhất Minh đã chính thức sụp đổ, thậm

chỉ còn có nhiều suy nghĩ trông thật ngốc xít. Vuốt vuốt cơ mặt có chút đỡ của mình, cô quyết định phải đến WC một chuyến. Phải rửa mặt cho trôi cái ngờ u đi bớt mới được!

Nhất Minh thấy cô ra ngoài cũng bám theo. Kể từ lúc quyết định sống chung đến giờ, ngoại trừ những lúc cần vào bồn cầu hay nhà tắm ra thì y và cô cứ như hình với bóng. Đi đâu cũng có nhau. Mặc dù trời nóng chang chang, có cái máy lạnh điều hòa nhiệt độ mát mẻ kể bên là rất tốt nhưng điều kiện tiên quyết là cái máy lạnh này đừng có hai con mắt và một cái miệng rãnh rồi hướng cô công kích có được hay không? Cho dù thần kinh thép cỡ nào cũng chịu không nổi đã kích đâu biết không hả?

Đi ngang qua một phòng học, đột nhiên Nhất Minh ngừng lại. Y đưa mắt dò xét khắp nơi làm Võ Tiết Châu mê mang không biết y đang tìm cái gì.

"Có chuyện gì sao?" Cô nhỏ giọng hỏi, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh xem có ai để ý không. Cô sợ người ta tưởng cô bị khủng... Giao lưu với một con quỷ ở chỗ đông người không dễ dàng gì đâu.

"Không có gì." Y trả lời nhưng đôi con ngươi đỏ như máu vẫn cảnh giác nhìn đông tây. Sau một hồi lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, "Đi thôi. Nhà xí thẳng tiến."

Võ Tiết Châu: "...". Hàng này đi WC mà cứ như đi nơi nào vinh quang lắm.

Bước vào nhà vệ sinh nữ, cô chưa kịp đưa tay hứng làn nước mát, lông tơ khắp người đã dựng đứng lên hết, tay mới vừa đưa ra một chút cũng theo bản năng run rẩy. Trong khi đó, Nhất Minh rất chi là tỉnh ngủ hào hứng giờ tay thể hiện thiện ý:

"Ý? Tiểu muội muội, xin chào."

Phản chiếu trong gương nhà vệ sinh, ở một góc tường âm u, có một cô gái mặc váy liền áo màu hồng nhạt, ren hồng xinh xắn làm điểm nhấn cho chiếc đầm đất tiền. Làn da trắng bệch có phụ đạo vài vết máu loang khắp nơi trông rợn người. Mái tóc bù xù, rối tung che nửa khuôn mặt. Nếu chỉ có cái váy và làn da, cô chắc chắn sẽ nghĩ đó là một cô gái xinh đẹp, đáng yêu. Thế nhưng có tình trên chiếc đầm siêu cấp giống công chúa cổ tích đó lại thấm đẫm một mảng máu đen! Mợ nó nó nó nó! Cô muốn tự sát mình một cái cho sự ngu xuẩn của mình. Tại sao lại nhìn qua bên đó chứ! Giờ thì hay rồi, cô đang đối mặt với đôi con ngươi tối đen kia.

Nhất Minh vui vẻ lượn đến trước mặt nữ quỷ, "Tiểu muội muội, sao ngươi lại ăn mặc kỳ quái như vậy? Hờ hơ muốn chết a."

Nữ quỷ quăng một ánh nhìn "mì có bệnh" cho y. Song, nhìn thẳng về phía Võ Tiết Châu lên tiếng, "Cô nhìn thấy."

Không phải câu hỏi mà là lời khẳng định.

"..." Võ Tiết Châu nhanh chóng giữ nguyên tâm trạng, rửa tay xong bèn đi ra ngoài, ánh mắt thay đổi nhìn sang bên phải mặc dù cô đang đi thẳng. Cô quyết định sẽ làm một người lé toàn diện! Đừng ai ngăn cản cô quyết tâm làm người lé!

Nữ quỷ khó hiểu nghiêng đầu. Không lẽ đoán sai rồi? Nhưng rõ ràng cô học sinh kia nhìn chính xác không xê dịch tí nào mà.

Đối với khuôn mặt thể hiện nghi vấn rõ ràng của nữ quỷ, Nhất Minh chỉ có thể dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn bạn học sinh nào đó không có cốt khí và đồng nghiệp ngốc nghếch trước mặt. Điều này không khỏi làm cho y cảm thấy mình thật ưu việt, có trí tuệ vượt trội ở một nơi toàn người ngờ là một loại bi thương. Vì thế, y trực tiếp bốn mươi lăm độ bắt đầu cảm thán.

Đợi sau khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của cô gần đây nữa, Nhất Minh lập tức thay thế gương mặt cười cười của mình. Y nheo mắt ép sát nữ quỷ, khuôn mặt chẳng tí cảm xúc như được phóng đại khiến nữ quỷ phải lui sát vào tường. Theo bản năng, nữ quỷ cảm thấy nguy hiểm, đôi mắt đỏ như máu của con quỷ hỗn độn diện tựa như rắn độc nhìn con mồi. Móng tay đen thui dài ra, ánh lên ánh sáng lạnh lẽo, nữ quỷ bắt đầu hăm hè, chuẩn bị tư thế có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Thế nhưng giọng nói lạnh nhạt của y quanh quẩn vang lên: "Trên người ngươi có vị đạo làm ta chán ghét. Sau này cách xa một chút."

Sau đó, quỷ hồn biến mất ngay trước mắt! Nữ quỷ sợ run người. Thật không ngờ trong cái trường học này vậy mà xuất hiện một con quỷ có pháp lực càng thâm sâu hơn! Không được, buổi tối vừa đến nhất định phải quay về báo cáo với chủ nhân.

Nhất Minh vừa về tới lớp học đã thấy Võ Tiết Châu cứ nhìn chăm chăm về một hướng. Men theo tầm mắt của cô, y rốt cuộc thấy được một cô gái toàn thân hắc khí cùng với khuôn mặt trắng nhợt tiêu tụy.

"Cô ấy sao vậy?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Bị quỷ ám." Nhất Minh nhún vai, "Ngươi quan tâm?"

"Đó là bạn thân tôi." Võ Tiết Châu nhíu mày, "Anh nói bị quỷ ám là giống như tôi với anh à?"

Nhất Minh cực kỳ không ưu loại đánh đồng này. Y trừng mắt nhìn cô: "Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt như thể bị lừa như thế. Ta sao có thể sử dụng cách thức thấp kém này. Ta với ngươi đã ký khế ước a."

Võ Tiết Châu tỏ vẻ: đó là cái gì? Có sờ được không?

Thờ hờn hèn nhìn bộ dạng của cô, y có chút kiềm chế không được ngửa tay. Nhịn, nhịn, vẫn là nhịn xuống. Y quyết định hôm nay không khai thông cho cô, y sẽ không ngừng!

"Ta sẽ giới thiệu cơ bản kiến thức cho ngươi. Quỷ được chia làm rất nhiều loại: u hồn - những linh hồn vừa mới chết chưa siêu thoát, vất vưởng trong vòng bốn mươi chín ngày, tiếp đó là lệ quỷ - những linh hồn mang thù hận, chấp niệm quá sâu mà không thể đầu thai. Lệ quỷ cũng chia ra làm hai loại: tiểu quỷ và lão quỷ. Lệ quỷ sống càng lâu, pháp lực càng sâu. Ta sống đã ba ngàn năm rồi đó, ta rất mạnh đó nha ~"

Đối với hành động tự luyện này của y, Võ Tiết Châu từ chối quan tâm. Im lặng chờ y nói tiếp.

Nhất Minh bĩu môi, Châu nhi không quan tâm ta... Cảm thấy thật tủi thân, lão bà không quan tâm ta... Nàng quan tâm ta một chút sẽ ăn không ngon sao? Rõ ràng ta rất tuấn tú mà. Ủy khuất! <(^ ^)>

"Trên lệ quỷ có quỷ thần. Đây là loại quỷ thần thông quân đại, tựa như thần tiên vậy đó. Được người ta tin tưởng, thờ phụng. Giống như Hắc Bạch Vô Thường và vân vân, mấy tên đó khó nhằn lắm. Ta cho ngươi biết, mấy ngàn năm trước ta đã từng tranh cãi với chúng đó! Được rồi, đừng nhìn ta như vậy, ta nói tiếp là được. Cái loại bám thân như thế này tất nhiên là lệ quỷ, có điều đa phần chúng chỉ là tiểu quỷ thôi. Cần nhập vào cái gì đó, sau đó lặng lẽ hút sinh khí của người sở hữu đồ vật. Bị hút hết thì ngòm thôi. Nhưng đây là trái ý trời vì sinh mệnh của bọn họ chưa hết." Y nhún vai có vẻ không quan tâm, "Về phần ký khế ước là buộc định phải ở bên cạnh con người đó đến khi người đó chết. À! Tất nhiên, cũng có thể đổi thành lệ quỷ hồn phi phách tán a. Ha ha, ký khế ước buộc chặt cả hai lại với nhau, ta đã ký khế ước với ngươi tất nhiên không thể tổn hại đến ngươi. Dương khí của ngươi có thể cân bằng âm khí của ta, ta không cần hút sinh khí, có thể hoạt động dưới mặt trời, không sợ hình Phật hay thánh giá a."

Võ Tiết Châu mân mê môi thụ giáo. Ánh mắt tìm tòi đánh giá khắp người cô bạn thân đang mệt mỏi của mình. Nhìn mãi vẫn không có điểm nào lạ...

"Ta xem nàng ta không đến bảy ngày sẽ bị hút cạn sinh khí mà chết." Liếc nhìn đôi môi mím lại của cô, y cúi đầu phả hơi vào tai cô, nhếch môi: "Ngươi muốn cứu nàng ta?"

Lỗ tai bị thổi khí lạnh có chút run run, cô không được tự nhiên vừa gật đầu vừa nhích người ra xa một chút. Dừng đôi mắt đặc biệt to như cầu cứu nhìn y. Cô hy vọng y có thể giúp mình đuổi tiểu quỷ kia đi.

Nhất Minh đưa tay xoa đầu cô, rõ ràng không thể chạm vào nhau nhưng lại vờ như có thể sờ vào mái tóc mềm mại của cô. Y mỉm cười ôn nhu, đôi mắt đỏ như máu không có vẻ dữ tợn như lần đầu gặp gỡ, ngược lại như nước sông Hồng dịu dàng. Y nhẹ giọng: "Được rồi, lát nữa về nhà nàng ta là được."

Võ Tiết Châu hiểu ý gật đầu. Cố gắng bình ổn tâm trạng có chút sợ hãi. Dù sao từ trước đến giờ cô cũng chỉ nhìn quỷ thôi, chưa bao giờ đi tróc quỷ cả. Sắp tới phải đi làm chuyện vô cùng nguy hiểm khiến cô không yên lòng. Nhưng dù sao đây cũng là sinh mạng con người, hơn nữa còn là bạn thân của cô. Cô không thể thấy chết không cứu được. Hít sâu, có lão quỷ sống mấy ngàn năm bên cạnh, chắc không đến nỗi nào đâu ha.

"Châu nhi, yên tâm đi. Ta mạnh lắm đó!"

Tác giả có vài lời muốn nói: Tui cảm thấy tui cực kỳ có vấn đề về não. Cho dù là trước kia hay bây giờ cũng vậy, tui đều ngờ u xuẩn tự đâm đầu vào ngõ cụt. Ha ha, chắc tui có khiếu tự làm mình bí ý rồi. Cầu an ủi một chút, cầu vuốt lông một chút. _(>V)_

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Valentie đỏ (1)

Tiếng trống trường vang lên, đối với các học sinh ngay lúc này, đây có lẽ là âm thanh tuyệt vời nhất. Bởi vì, đây thời khắc bọn họ được giải phóng!

Gọi điện thoại nói dối má mị rằng bản thân qua nhà bạn học nhóm xong, bạn nhỏ Võ Tiết Châu với tâm trạng thấp thỏm do lần đầu xí gạt mẹ nhanh chóng chạy theo người bạn thân của mình. Thiếu nữ không hề hay biết rằng, bản thân bắt đầu từ phút này đã đi theo con đường không lối về.

"Linh!" Võ Tiết Châu vội vàng đuổi theo cô bạn đã đi được một đoạn, nhìn đôi mắt thâm quầng nhìn mình, cô không khỏi có chút mất tự nhiên. Nhìn thoáng qua tựa như Huỳnh Diệp Linh chỉ là ngủ không ngon giấc lâu ngày mà thôi. Thế nhưng, một khi nhìn kỹ sẽ phát hiện ra trong đôi mắt cô ấy hằn đầy tơ máu, hốc mắt trũng xuống thành một đường kỳ dị.

Võ Tiết Châu cười cười: "Linh, hôm nay tôi qua nhà bà chơi nhé. Sẵn tiền bà giúp tôi học tiếng Anh luôn."

Huỳnh Diệp Linh không do dự lắc đầu: "Thôi, hôm nay tôi mệt. Để ngày nào khác đi nhé."

Võ Tiết Châu mím môi. Cô có thể nhận ra cô ấy mệt mỏi muốn chết nhưng ngày hôm nay, cô không thể không làm phiền cô ấy!

"Tui về nhà làm bài hộ bà." Tìm đại một lý do cực kỳ sức sạo. Cô lập tức ôm lấy cánh tay cô ấy, nũng nịu bĩu môi: "Linh à, đừng lạnh lùng như vậy mà. Để bạn bà qua chơi đi nà. Nha ~ bạn hiền."

Huỳnh Diệp Linh thở dài. Nghe giọng điệu của cô mệt mỏi lại thêm mệt mỏi. Dứt khoát không thêm quan tâm đến cái người đang nhõng nhẽo này nữa. Muốn làm gì thì làm!

Ngồi ngay ngắn trong phòng riêng của Huỳnh Diệp Linh, Võ Tiết Châu sắc mặt cực kỳ khó xem.

Hiện tại bạn cô đã xuống bếp lấy bánh, nước cho cô. Trong căn phòng này, ngoại trừ khí tràng lạnh lẽo của Nhất Minh, phía trước còn có một "thứ" nhìn chăm chăm bọn họ!

"Hí hí hí!" Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên thế nhưng chẳng những không thể tạo thiện cảm mà còn khiến người sinh sợ hãi.

Căn phòng đang sáng đèn bỗng chốc có chút chập chờn. Bóng đèn điện còn mới cứ liên tục chớp tắt. Tiếng cười vẫn vang vọng trong phòng như đang nhắc nhở sự tồn tại của "nó". Tâm trạng nó dường như rất vui, cửa sổ yên tĩnh cũng bắt đầu lung lay mang theo từng tiếng ken két ngân lên nhịp điệu quái dị.

Hai hàm răng lập cập va chạm mãnh liệt, cô sợ đến nổi lắp bắp: "Nhất... Nhất Minh..."

Nhất Minh từ khi đi trên đường vẫn một mực im lặng theo bên cạnh cô cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói ôn nhu: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Y rũ mắt che đi sự vui sướng. Khi sợ hãi, người Châu nhi gọi tên là y, không phải bất kỳ ai khác mà là y. Ba ngàn năm rồi, y chờ đã ba ngàn năm...

"Hửm?" Thanh âm nghi hoặc vang lên. Có vẻ như "thứ" gì đó cảm thấy rất kỳ quái khi bọn họ ở cùng một chỗ, thậm chí còn nói chuyện với nhau. Nhưng điều đáng sợ nhất là gián đoạn gì đến tâm tình của "nó". Tiếng cười khanh khách chốc chốc tiếp tục quanh quẩn trong căn phòng nhỏ. Thời gian bóng đèn bị tắt theo đó cũng dài ra. Tiếng "ken két" phát ra từ cửa sổ lúc nhanh lúc chậm tấu lên bản nhạc không lời vô cùng đáng sợ.

Võ Tiết Châu cảm thấy da đầu mình run lên. Từng đợt da gà nổi lên khiến cô lạnh sống lưng. Cô rõ ràng! "Thứ" đang nhìn bọn họ này giờ, đồng thời phát ra tiếng cười khanh khách quý dị kia chính là một con búp bê sứ!

Trên kệ sách, nó lặng lẽ nằm đấy. Ngũ quan xinh đẹp được điêu khắc tinh xảo. Mái tóc vàng xoắn xinh xắn cột thành hai chùm trông càng ngọt ngào. Đó là một con búp bê hồng đáng yêu.

Vậy mà cô một chút cũng không thấy đáng yêu! Bởi vì hiện tại nó đang đảo mắt không chút ánh sáng nhìn cô và Nhất Minh.

Đúng lúc này, Huỳnh Diệp Linh trở lại! Ngay khi cô ấy mở cửa, căn phòng nguyên bản âm trầm lập tức trở lại bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Khuôn mặt tái nhợt đối diện cô, cô ấy nói: "Bà ăn bánh rồi chơi hay làm bài đi. Tôi ngủ chút."

Nói rồi cô ấy trèo ngay lên giường, nằm xuống ngủ ngay. Tiếng hít thở đều đều, móng móng vang khắp căn phòng yên tĩnh. Huỳnh Diệp Linh quả thật đã rất mệt mỏi.

"Nàng ta sắp không chống đỡ nổi nữa." Nhất Minh nhìn bộ dạng Huỳnh Ngọc Linh trầm giọng lên tiếng. Y nghĩ, nếu đây là bằng hữu Châu nhi, y có thể giúp một chút. Miễn cho Châu nhi sau này tự trách bản thân.

"Đi ra." Y hướng con búp bê nói. Khí tức mãnh liệt lan tràn gây áp lực. Đoàn khói đen quý dị mặt danh kỳ diệu xuất hiện quanh thân y.

Búp bê sứ lắc lư vài cái như bị y dọa cho kinh hoàng. Càng lắc lư càng mãnh liệt, cuồng phong từ ngoài thét gào, không ngừng va đập vào cửa sổ như đang thị uy. Ánh đèn chớp tắt mỗi lúc một nhanh đánh sâu vào thần kinh con người.

Đôi mắt câu nhân trần đầy kinh thường. Nhất Minh biểu tình trào phúng, y nhếch môi: "Người đánh không lại ta, tiểu quý."

Võ Tiết Châu đứng một bên nhìn quý đầu quý. Nhất Minh rõ ràng ra dáng đại ca hơn. Giống như chứng minh phán đoán của cô rất đúng, một lúc sau, tiểu quý theo lời Nhất Minh xuất hiện.

Võ Tiết Châu lập tức hút một ngụm khí lạnh. Lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng thật sự của "tiểu quý", cô thật sự sợ hãi nói không nên lời.

Dáng người mảnh mai nhưng không chỗ nào lạnh lạnh. Tay, chân, mặt, cổ, mỗi nơi ít nhất có tới hai, ba đường may xấu xí. Hóc mắt đen ngòm chầy hai hàng lệ máu, từng giọt từng giọt nhiều xuống sàn nhà trắng phau trông thật chói mắt. Đôi mắt đáng nhẽ phải ở chỗ của nó thế mà bị cầm trên tay, máu thịt be bét bám xung quanh, dây gân đỏ thẫm lòng thông giữa không trung. Máu rỉ, thịt nát, mụn mủ khiến nữ quý trở nên ghê tởm không gì sánh được. Chiếc váy ngắn rách tả tơi, áo sơ mi trắng cũng bị nhuộm đỏ, trên áo còn có vết cắt, có thể thông qua đó thấy được nội tạng bên trong!

Cảm giác buồn nôn ập tới, Võ Tiết Châu nhanh chóng bịt miệng mình. Khó khăn dời ánh mắt sang hướng khác. Cô thật không muốn ở trước mặt "người"

khác vì ngoại hình họ mà thất thố. Tính ra thần kinh của cô cũng rất vững chắc. Có lẽ do thấy được những "thứ" đó từ nhỏ nên tâm lý cô mạnh mẽ hơn người thường nhiều. Nếu đổi lại là người khác, hẳn đã sớm bị dọa cho ngất xỉu.

Nhất Minh nhủ mày, thoáng nhìn cô. Thấy trên mặt cô thần sắc không khỏe, mày liền nhủ lại. Y lập tức quát: "Đổi lại hình dáng còn sống của người!"

Thân thể nữ quý cứng lại trong chốc lát. Không cam lòng biến hóa.

Chỉ thấy sương đen bao bọc thân thể nữ quý. Một lần nữa, nữ quý xuất hiện với bộ dạng khác hẳn lúc này.

Đây là một cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn. Đôi mắt tròn tròn, làn da trắng trắng. Mặc dù không được xem là đại mỹ nhân gì nhưng nhìn như loli khiến người ta yêu thích. Chỉ tiếc, ngoại trừ đôi mắt to to kia ra, ngũ quan cô miễn cưỡng cũng chỉ được xem là thanh tú.

Nữ quý nhìn lịch trên tường, đôi mắt không hiểu sao lúc nào cũng rơi lệ nhuộm một tia bi thương. Lầm bầm: "Valentie rồi..."

Võ Tiết Châu sững sốt. Valentie? Phải ha, hôm nay chính là ngày mười bốn tháng hai. Nhưng cái đó thì có liên quan gì đến nữ quý? Nhưng chuyện đó phải đặt sau sinh mạng của Huỳnh Diệp Linh rồi hẵng nói.

"Tôi muốn cô buông tha bạn của tôi." Cô gắt gao nhìn nữ quý. Thái độ nếu nữ quý không hợp tác, cô sẽ dùng vũ lực ép buộc.

Nữ quý nhìn cô, lại nhìn Nhất Minh. Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc lại vang lên. Nhưng lúc này, bất đồng chính là sự thê lương cùng trào phúng không cách nào che dấu được.

Không trực tiếp trả lời cô, nữ quý quay sang Nhất Minh nhướn mày: "Anh yêu cô ấy? Đến tận hình dạng này vẫn thủ hộ bên cạnh cô ấy?" Nữ quý thật sự không rõ ràng y đã sống bao lâu, chỉ biết lệ quý trước mặt này quả thật không dễ chọc, pháp lực hơn không biết bao nhiêu bậc.

Nhất Minh không ngờ nữ quý sẽ hỏi loại vấn đề này. Ngoài ý muốn ngắm nhìn khuôn mặt mộc không được trau chuốt, giữ gìn của ai đó. Y bật cười đáp bốn chữ khiến nữ quý chấn động.

Khắc cốt ghi tâm..

Yêu đến khắc cốt ghi tâm!

Hai hàng lệ biến thành huyết lệ. Nữ quý đáp ứng buông tha Huỳnh Diệp Linh với điều kiện, Võ Tiết Châu cùng Nhất Minh phải giúp nữ quý siêu sinh. Nhất Minh muốn từ chối nhưng đã muộn, cô đã đồng ý.

Lúc ấy, cô chỉ nghĩ đến tánh mạng Huỳnh Diệp Linh có thể cứu mà quên phương thức có thể khiến lệ quý siêu thoát chính là diệt trừ chấp niệm của "nó".

Nhìn ra ngoài cửa sổ, nữ quý lạnh nhạt ngắm trời chiều. Vừa ngắm vừa nói ra cố sự của mình như thể tường thuật: "Hôm nay là ngày giỗ của tôi. Hôm nay cũng chính là ngày tôi bị người mình yêu giết chết. Sau khi quen nhau, chung sống với nhau bốn năm, ngày ngày valentie, gã đã dụ tôi vào phòng rồi hành hung. Giết chết tôi nhằm chiếm đoạt tài sản, gã còn đem tôi ra phanh thây, không chỗ nào toàn vẹn."

Võ Tiết Châu chấn động. Mờ mịt nhìn nữ quý. Chẳng lẽ bắt cô giết chết gã kia giúp nữ quý siêu thoát? Nếu vậy thì tốt, nữ quý siêu thoát xong cũng là lúc cô ngồi tù bóc lịch. Ha ha.

"Tôi muốn cô dẫn tôi về nhà."

Điều kiện này hình như hơi bình thường? Không phải giết, mà là về nhà. Thật sự rất đơn giản a. Điều này cô đương nhiên đáp ứng.

Vì thế, khi xoay đầu bắt đầu xuất phát, cô đã bỏ lỡ tia điện cuồng trong đáy mắt nữ quý. Chung quy vẫn là lệ quý, nội tâm vẫn có chút vẩn vơ. Mà Nhất Minh lại gọi lên nụ cười tà tử.

Đêm valentie, một đêm cho tình yêu đỏ.

Màu đỏ của sự cuồng nhiệt.

Và...

Màu đỏ của máu huyết tanh nồng..

Tác giả có vài lời muốn nói:

Bây giờ là 0 giờ 20 phút ngày 15 tháng 2 năm 2017. Hôm qua valentie, có ai đi chơi hay nhận quà người yêu không? Tui là tui FA bơ vợ nhé. Tâm lý bạn trẻ vẩn vơ nên muốn ngày valentie của nữ chính cũng vẩn vơ theo a.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Valentie đỏ (2)

Nữ quý nhận lời buông tha Huỳnh Diệp Linh, cả căn phòng mặc dù vẫn còn đáng vẻ âm trầm như trước vì chịu ảnh hưởng của hai lệ quý nhưng Vô Tiết Châu có thể nhìn thấy khí sắc bạn cô dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà tốt lên từng chút một. Tuy khuôn mặt vẫn mang theo vẻ mệt mỏi, song, dường như cô ấy đang nằm mộng, khoe miệng dịu dàng nở nụ cười.

Nhẹ thở dài, cô rón rén đóng cửa, chào hỏi Huỳnh lão mẹ xong liền rời khỏi nhà. Trời chiều chưa tắt nắng, những khóm mây khoác lên mình chiếc áo cam xé tà, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng, đối với nữ quý, điều này không khác gì những thứ độc hại.

Vô Tiết Châu đi được vài bước, nghe tiếng nhắc nhở của Nhất Minh, cô không khỏi kỳ quái nhìn về phía sau: "Làm sao vậy?"

"Tôi không thể đi dưới mặt trời."

Vô Tiết Châu có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn con quý như hình với bóng của mình. Cô đã quên lão quý này lạc loài.

Ảo não suy nghĩ cách giúp nữ quý có thể đi đường nhưng cô không có cách nào khác ngoài việc chờ đợi trời tối hẳn. Chẳng nhẽ muốn cô nhào vào nhà xin Huỳnh lão mẹ cái dù che nắng chiều? Cô thật không dám tưởng tượng Huỳnh lão mẹ sẽ dùng ánh mắt vì diệu nào nhìn cô. Nhưng cũng không thể chờ đến tối. Nếu cô về trễ, người mẹ thế hệ tám x nhà cô sẽ nổi trận lôi đình mất! Mới nghĩ thôi mà cô đã có thể nghe thấy tiếng chửi lông gà "nhớ nhưng" mình rồi kia kìa!

Vô Tiết Châu thật khóc không ra nước mắt. Sau này cô nhất định phải mua một cây dù nhỏ!

Nhất Minh nhìn biểu tình như anh hùng bi tráng hi sinh trên mặt cô không khỏi cảm thấy buồn cười. Y nghiêng đầu, híp híp đôi mắt ruby: "Muốn ta giúp người mang tiểu quý này đi không?"

Vô Tiết Châu hí hửng: "Tốt quá! Cảm ơn anh."

Nữ quý ở phía sau nhìn thấy Nhất Minh bí mật nở nụ cười không có ý tốt với mình: Đường đời thật mệt mỏi... QAQ

Không đợi nữ quý lên tiếng phản bác, nữ quý đã bị Nhất Minh nuốt vào bụng chỉ trong một cái chớp mắt!

Không sai, chính là nuốt vào bụng!

Hiệu ứng sì - lô - mô - sòn:

Đôi môi mỏng nhợt nhạt của Nhất Minh khẽ động. Khoang miệng lộ ra cái động đen sâu không thấy đáy khiến Vô Tiết Châu vừa nhìn sợ đến tóc gáy dựng đứng. Cái động vừa lộ, chỉ trong thoáng chốc, nữ quý đã bị y nuốt vào. Cô thậm chí còn không kịp nhìn về mặt của nữ quý!

Sau khi làm xong hết thấy, Nhất Minh như không có việc gì nhẹ giọng giao lưu: "Chúng đi thôi."

Cô há miệng thờ đốc, ngơ ngác nhìn khuôn mặt vô hại của ai đó. Nghẹn một lát, cuối cùng cũng nặn ra câu hỏi: "Anh ăn cô ấy rồi?"

Nhất Minh sùng sốt. Nhìn về mặt kính hải đến phát ngốc của cô, y không khách khí cười lớn: "Người nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ mang nàng ta vào cơ thể tránh mặt trời thôi. Hiện tại nàng ta rất an toàn."

Mà lúc này, nữ quý được nói là an toàn đang ở trong một không gian tối đen như mực nghe ngóng thế giới bên ngoài: "... Tốt lắm, cả người ẩm ướt, bốc mùi hôi thối là cái dạng gì đây?"

Dưới sự chỉ dẫn của nữ quý thông qua Nhất Minh, bọn họ cuối cùng cũng đến được nơi cần đến. Để đến được nơi này, Vô Tiết Châu đã phải trích tiền túi ra đi taxi. Không những vậy, cô còn phải chịu đựng dạ dày thắt lên từng cơn.

Run rẩy đứng trước căn biệt thự sang trọng, cô có lỗi giác muốn rơi nước mắt.

Trái ngược hoàn toàn với tình cảnh thâm trầm của cô, Nhất Minh lão quý rất hưng thú với phương tiện di chuyển mang tên "hắc xì" này.

Vô Tiết Châu vô lực phát biểu: Cô không cách nào lý giải năng lực nghe hiểu tiếng anh của một con quý nhà quê.

Thả nữ quý, Nhất Minh hồ hững nhìn phủ đệ mang tên biệt thự bằng ánh mắt cực kỳ khinh thường. Cái biệt thự này còn kém phủ đệ của y nhiều lắm!

Nữ quý biểu tình lạnh nhạt sờ lên cổng lớn. Thế nhưng tay nữ quý lại xuyên qua như nhắc nhở nữ quý và những thứ này hiện tại đã là hai thế giới khác nhau, không thể chạm, không thể cảm nhận.

Tay nữ quý dừng lại giữa không trung.

Võ Tiết Châu nhìn nữ quý như vậy, không hiểu sao cô có thể cảm nhận được nữ quý đang rất bị thương. Cố tình, trên mặt nữ quý kiên định chẳng để lộ tia cảm xúc.

Trời tối đen, bóng dáng nữ quý từ từ xuyên qua cánh cổng đi tới cửa lớn biệt thự, lại dễ dàng tiếp tục xuyên vào.

"Tiểu quý kia động sát khí."

Một câu nói của Nhất Minh dọa cho cô nhảy dựng lên. Không phải bảo về nhà sao? Lúc này cũng chẳng biểu hiện gì mà, sao đi nửa đường lại động sát khí rồi!? Phải biết, đây là thế giới theo chủ nghĩa duy vật. Đồng thời có pháp luật duy trì trật tự. Nếu thật sự nữ quý ra tay giết người, như vậy, kẻ tình nghi lớn nhất chính là cô - người này giờ ngốc xít trước cửa nhà người ta!

Không nói hai lời, Võ Tiết Châu mếu máo cố gắng rướn thân thể chỉ tầm một mét sáu của mình dán lên tường, ý đồ muốn học phim truyền hình: leo tường!

Nhất Minh nhàn nhả nhìn ai đó làm trò cười rất vui vẻ. Y nhìn toàn bộ quá trình từ hi vọng, quyết tâm biến thành tức giận, từ bỏ trên mặt cô. Cứ như vậy tầm năm phút, lưng tâm y mới từ xó nào đẩy trời lên.

Võ Tiết Châu đang khổ não về chiều cao của bản thân bỗng nhiên cảm thấy eo bị thứ gì đó quán chặt. Sau đó, trước đại não trống rỗng của cô, cô đã được nâng qua bức tường cao cao.

Võ Tiết Châu vừa phát hiện mình làm một việc rất ngu xuẩn: "..."

Khúc nhạc đệm mắt mặt do bạn nữ nào đó tạo ra không tốn nhiều thời gian. Nhờ sự giúp đỡ của lão quý phúc hắc của mình, cô đã an toàn tránh đi camera và đến nơi của nữ quý. Chẳng qua, khi cô nhìn thấy nữ quý cũng là lúc cô bị dọa cho ngu người!

Bạn muốn biết nữ chính xuẩn manh của chúng ta đang nhìn cái gì à? Ha ha, chỉ là một cái bồn tắm to đùng trong WC lớn thôi.

Không có gì mới là xạo đây! Vấn đề chính là chủ nhân biệt thự không khóa cửa khi sử dụng nhà tắm đã trực tiếp tạo cơ hội cho cô xem phim người lớn!

Võ Tiết Châu tròn mắt nhìn một nam một nữ quấn lấy nhau trong bồn tắm. Mặc dù cô thấy bọn họ cuồng nhiệt hôn nhau nhưng cô thề, cô tuyệt đối không nhìn thấy bọn họ "vận động" cái gì cả! Cô chỉ thấy thân thể bọn họ đung đưa thôi, thật đó!

Nhất Minh từ trong kinh ngạc hồi thần. Y bất mãn nhìn Châu nhi nhà y vẫn trong tình trạng hóa đá nhìn đôi nam nữ kia mây mưa. Trong lòng không biết có bao nhiêu tư vị. Càng nhiều trong đó chính là sự bất mãn đối với nữ quý. Không cần những chằm Châu nhi nhà y!

Tức tốc che mắt, tai của cô, nhanh như sét kéo cô ra khỏi tầm nhìn bên trong phòng tắm. Y lạnh mặt nhìn nữ quý cúi đầu không rõ biểu tình.

Võ Tiết Châu im lặng mặc cho Nhất Minh lòi đi. Hai má đỏ bừng, cả người cứng ngắc. Mười sáu tuổi đầu lại bị người ta cho xem phim mười tám cộng. Cha mẹ cô mà biết chắc chắn sẽ đánh gãy chân cô. Quan trọng nhất chính là trong sáng của cô a! Tâm hồn con trẻ của cô đã bị tình cảnh kích thích bên trong hũ sạch sẽ rồi!

Nữ quý dần dần quay đầu. Trong mắt tràn đầy vận vẹo. Nở nụ cười dữ tợn nhìn y cùng cô, nữ quý nhẹ nhàng: "Con đàn bà xinh đẹp bên trong chính là vợ mới của gã."

Võ Tiết Châu sau khi bị che mắt, mọi giác quan trở nên mất cảm hơn hẳn. Vì thế, cô hiện tại biết rõ khi nữ quý nói ra lời kia, ánh mắt nữ quý gắt gao nhìn chằm chằm cô! Cái cảm giác bị nhìn chằm chằm này khiến cô lạnh cả sống lưng.

Không đợi Nhất Minh lên tiếng, y đã bị nữ quý hỏi một vấn đề khác: "Anh là tiếp xúc với cô ấy lâu ngày sinh tình sao?"

"Không." Nhất Minh không chút do dự trả lời. Ánh mắt y nhu hòa nhìn đỉnh đầu cô, trong giọng nói tràn đầy dịu dàng cùng tưởng niệm:

"Ta là yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên."

"Ha ha ha." Nữ quý bật cười một cách điên cuồng. Ánh mắt càng vận vẹo một lần nữa tập trung vào Võ Tiết Châu: "Cô nhìn cho rõ. Gã cũng là yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên. Gã theo đuổi tôi, gã làm rất nhiều thứ vì tôi nhưng cuối cùng thì sao? Thắng đàn ông khôn nạn kia chính là sau khi chơi đùa chán chê thân thể của tôi, gặp một người con gái khác hợp khẩu vị hơn mà không chút do dự giết chết tôi! Thậm chí còn chặt cả xác tôi rồi cuồn cuộn tải sản đi cưới con đàn bà bên trong! Cô nhìn thấy không? À ta rất xinh đẹp! Gã cùng á ta đang rất hạnh phúc. Tôi nói cho cô biết, trên đời này, thứ tình yêu không đáng tin nhất chính là tình yêu phát sinh từ thể xác. Thứ tình cảm không chắc chắn nhất chính là cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên!"

"Câm miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Valentie đỏ (3)

"Câm miệng!"

Tiếng quát đầy tức giận của Nhất Minh vang vọng. Đôi đồng tử đỏ như máu đặng đặng sát khí nhìn về phía nữ quý. Y không ngờ tiểu quý này dám dùng nói những lời chia rẽ y với Châu nhi. Ba ngàn năm dài đặng đặng, y như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ cả gan chằm ngồi li gián?!

Võ Tiết Châu càng không biết nói gì. Nếu không phải sợ kích thích thêm, cô thật muốn hô to hỏi nữ quý tình yêu gì đó có liên quan gì đến cô. Cô còn chưa biết tình yêu có vị đắng ngọt thế nào. Lời nữ quý hoàn toàn như đàn gảy tai trâu, thông tai này chui tai khác.

Khuôn mặt nữ quý dần dần tróc lên từng mảng da. Máu thịt cùng nước mắt hiện ra trước mắt Nhất Minh. Thân váy ngũ trắng tinh thoáng chốc nhuộm đầy máu đỏ.

Là máu từ trái tim đang run rẩy của nữ quý hòa cùng hai hàng huyết lệ trong hốc mắt tối tăm.

"Ha ha ha." Nữ quý cười, tiếng cười vang vọng khắp cả không gian. Tiếng cười điên cuồng mà thê lương vô tận.

Theo giọng cười càng lúc càng lớn, bóng đèn điện chớp tắt mỗi lúc một nhanh. Cuối cùng, "bùm" một tiếng, tất cả mọi thứ chìm trong bóng tối không chút ánh sáng. Kể cả sao sáng ngoài kia, kể cả trăng treo cửa sổ cũng không cách nào soi sáng biệt thự như ánh sáng mãi mãi không thể len lỏi vào cõi lòng nữ quý, chữa khỏi vết thương đang không ngừng rỉ máu kia...

Võ Tiết Châu bị lão quý nhà mình che đi thính giác cùng thị giác. Mặc dù vậy nhưng tiếng cười cay đắng của nữ quý và tiếng bóng đèn nổ lớn vẫn truyền đến tai cô.

"Nhất Minh, thả tôi ra."

Vừa dứt lời, tiếng nam nữ la hét kinh hoàng đã rơi vào tai khiến cô giật mình. Theo sương đen dần lui xuống, cảnh vật xung quanh rốt cuộc hiện lên rõ ràng.

Nhất Minh âm trầm nhìn nữ quý với bộ dạng ghê người điên cuồng không ngừng lao nhanh bay loạn. Đôi môi y khẽ mím. Có lẽ là đồng loại cũng có lẽ đã từng trải qua đoạn tình yêu đau đớn đến tê tâm liệt phế mà y có thể cảm nhận rõ ràng sự tuyệt vọng và khổ sở trong tiếng cười ai oán. Đau đớn nghẹn ngào.

"Quý! Có quý!" Tiếng kêu sợ hãi từ phòng tắm vang trong biệt thự yên tĩnh phá lệ chói tai.

Nhất Minh liếc mắt nhìn bên trong. Không biết từ lúc nào, nữ quý đã bám trên góc tường cao cao. Tứ chi úp sấp như con nhện, cái đầu lủng lẳng như bị gãy đứt đưa. Tóc đen dính dớp xõa tung, máu đỏ thấm từ mắt nhỏ giọt lên sàn nhà tạo nên thanh âm "tí tách".

Lúc này, giọng nam trẻ tuổi kinh hãi hét lên: "Là cô! Cô là Nguyễn Ái Lan!"

Nữ quý không ngờ đến bản thân trở thành hình dạng ghê tởm như thế này rồi mà nam nhân trước mặt còn nhận ra. Thân thể cứng còng, sau đó, trên môi giương lên nụ cười dữ tợn: "Không sai, là tôi. Một năm không gặp, Đặng Phong."

Sau đó, dường như chợt nhận ra nơi này còn có người, Nguyễn Ái Lan vịn vẹo cái đầu, hướng hóc mắt tối om về phía người phụ nữ kia chào hỏi: "À, còn có Trần Mỹ Nghi ở đây."

Câu khẳng định vừa thốt lên, hai người bên trong đã bị dọa cho mềm nhũn. Tình nhân Đặng Phong run rẩy nhìn con quý xấu xí cách mình không xa. À ta che đầu thấp giọng cầu xin: "Đừng đến tìm tôi. Tôi không làm gì cả. Đừng đến tìm tôi." Trong cơn hoảng loạn, dường như nhớ ra điều gì đó, à ta dịch thân thể, chỉ ngay vào mặt người đàn ông à vừa bảo yêu suốt đời mà nói: "Là anh ta! Chính anh ta mới là người giết cô. Không những giết cô mà anh ta còn cấm sủng cô suốt một năm! Cô đến tìm anh ta đi."

Giương mặt Đặng Phong lập tức vịn vẹo. Gã không nghĩ đến người mình yêu trong giây phút sinh tử lại đem gã làm bia đỡ. Trong lòng đau đớn, thất vọng và tức giận ngập tràn. Con đàn bà chết tiệt này!

"Hí hí hí." Nguyễn Ái Lan nhìn tròng hê trước mắt liền cười rộ lên. Sự trào phúng cùng khinh thường không chút che giấu, "Đây là người phụ nữ mà anh yêu sâu sắc? Có cá tính!"

Đặng Phong vì một người như thế vứt bỏ tình yêu sắt son Nguyễn Ái Lan dành cho gã. Gã vì sự mới mẻ bỏ đi cái thùy chung. Gã vì cuồng nhiệt giết chết chân thành. Buồn cười thật, thứ tình yêu rề rúng làm sao!

Bởi vì có sự xuất hiện đáng sợ như nữ quý nên sự hiện diện của Võ Tiết Châu chẳng gây chú ý. Cô nép mình vào cửa, lạnh lùng nhìn một màn "yêu thương sâu đậm". Mới đầu cô còn có ý định ngăn cản nữ quý nhưng Nhất Minh chậm chạp chẳng chịu ra tay. Sau, nhìn đến cảnh tượng kia và nhớ tới ngày giỗ hôm nay, đáy lòng cô không khỏi phản cảm.

Ngày giỗ của Nguyễn Ái Lan - ngày valentie, lễ tình nhân, chính là ngày đôi nam nữ này hâm nóng tình yêu.

Trái tim rỉ máu của ai đó cũng dần lụi tàn.

Tình yêu đã chết, nước mắt đã cạn. Sau cùng, chỉ còn lại mối hận ngút trời.

Nguyễn Ái Lan nhe hàm răng nhọn hoắt cười gằn: "Nợ máu phải trả bằng máu, giết người phải đền mạng. Các người đã sẵn sàng chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tâm nguyện của anh là gì? - Tìm nàng

Dứt lời, Nguyễn Ái Lan vặn vẹo cơ thể, khí đen toàn thân mang theo mùi máu tanh tưới tạt con rắn độc chậm rãi tiếp cận con mồi.

Trần Mỹ Nghi sợ chết khiếp. ả hót hãi lùi đến góc tường. Đối mặt với làn khói đen kìa, ả như con thú hoang bị dồn đến đường cùng, lòng cầu sinh mãnh liệt thôi thúc khiến ả chống đỡ đôi chân run lẩy bẩy đứng lên. Trước khi làn khói đen tấn công mình, ả lập tức hét lên: "Nguyễn Ái Lan! Cái thứ không biết phân biệt phải trái như cô bị chồng bỏ cũng phải. Người giết cô là thằng đàn ông kia, tôi chẳng qua là người bị gã lừa mà thôi. Cô khi còn sống đã ngu rồi chẳng lẽ đến lúc làm quý cũng chẳng thông minh lên được tí nào sao? Cô muốn siêu sinh thì không được giết người vô tội là tôi đây. Nếu không tôi có làm ma cũng phải xuống âm ti cáo trạng cô. Gã đàn ông kia lúc trước cười nhạt cô ngu xuẩn, chặt cô từng thành khúc, chiếm đoạt tài sản, ngoại tình cấm sùng cô như vậy mà cô còn không nhìn rõ bản chất của gã mà tin tưởng rằng tôi quyền rũ gã sao?! Phải biết rằng, nếu cô giết người tức sẽ phải nhận lấy nhân quả!"

Nói xong, Trần Mỹ Nghi lo sợ nhìn Nguyễn Ái Lan. Thấy nữ quý toàn thân cứng ngắt không chút động tĩnh, khóe miệng ả gọi lên một nụ cười. ả đánh cược rằng khi ả nói ra lời này, con quý ghê tởm kia sẽ không dám động đến ả.

Đặng Phong ở một bên tức muốn nổ phồng. Đến bây giờ con đàn bà kia vẫn muốn đổ hết tội lỗi cho gã. Mẹ nó! Tại sao lúc trước gã lại dây dưa với con đàn bà tro trên này chứ. Đột nhiên gã nhớ đến gương mặt dịu dàng của Nguyễn Ái Lan khi còn sống cùng với sự ôn nhu một lòng một dạ vì gã, lần đầu tiên gã hối hận vì lựa chọn của mình. Nếu có thể quay lại thì tốt rồi... Nếu...

Thế nhưng trên đời này không bao giờ xảy ra từ "nếu". Thứ đã mất, vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được.

Võ Tiết Châu giận run người. Người đàn bà trần truồng kia thế mà lại mắng chửi Nguyễn Ái Lan. Thời khắc nào rồi còn thốt ra những lời khiến người chán ghét như thế. So với những thứ vô hình, con người hữu hình như ả ta làm sao có thể chống lại.

"Ngu xuẩn." Nhẹ nhàng phun ra hai chữ, Nhất Minh cười lạnh, dùng khói đen kéo cơ thể cô gần bên mình như ôm vào lòng. Chỉ cần liếc mắt một cái y đã nhận ra ý niệm của nữ nhân này. Thế nhưng lệ quý có thể đem suy đoán của con người mà áp đặt lên sao? Sẽ không. Bởi vì lệ quý tuy mang theo chấp nhất cũng như ký ức khi còn sống nhưng dù sao cũng là quý a. Là quý thì khi điên cuồng sẽ không đơn giản bị dọa một chút liền thu tay. Nếu không, trên thế giới này làm gì có chuyện người sắp chết nhìn thấy yêu ma quý quái đến lôi kéo mình chứ.

Quả nhiên, ngay sau đó, nữ quý cất tiếng cười chói tai: "Hí hí hí. Lệ quý tôi đây nếu như sợ nhân quả thì đã không biến thành bộ dạng này. Cô vẫn là thành thật chết đi thôi."

Dứt lời, làn khói đen siết chặt lấy cổ Trần Mỹ Nghi. Từng chút, từng chút siết chặt. Trên gương mặt không có mắt kia không giấu nổi sự vui vẻ. Nữ quý vui đến mức cười ra tiếng. Cái đầu cứ lừng lững qua lại càng thêm dọa người.

Đặng Phong thừa cơ nữ quý không chú ý đến mình, cố gắng dịch từng chút đến cửa. Gã đã nhìn thấy bộ mặt thật của người yêu vì thế cũng không nghĩ đến việc cứu ả. Đây là do ả tự tìm đến, cứ để ả chết đi!

Trong khoảnh khắc sống chết, sẽ không ai phân tâm để ý đến cái gì. Đặc biệt là dưới áp lực kinh khủng của nữ quý, gã cũng chẳng nhận ra rằng mình trần như nhộng. Nhưng điều này không có nghĩa lão quý sống mấy ngàn năm không để ý. Thấy gã không biết xấu hổ lết lại gần đây, y tức giận che hai mắt cô gái nhỏ trong lòng: "Không cho nhìn nam nhân khác!"

Võ Tiết Châu thờ dài: "Nhất Minh, bảo cô ấy dừng lại."

"Tiểu quý kia sẽ không nghe." Cùng là lệ quý, y biết, một khi đã động sát ý, trừ khi cường thế cắt ngang, nếu không sẽ không thể khuyên bảo bất kì con quý nào dừng tay.

"Anh nhất định phải ngăn cản cô ấy. Không thì tôi sẽ phải thay cô ấy gánh tội danh giết người." Cô gằn rõ từng chữ.

Nghe đến đây, Nhất Minh cứng đờ. Y giờ mới nhớ ra, tiểu quý kia giết người rồi ai có thể bắt nàng ta vào ngục giam chờ xử trí!? Như vậy không phải Châu nhi nhà y phải chịu tội thay sao? Tuyệt đối không thể được! Đời này y sẽ không để nàng chịu oan ức.

Nhanh chóng huy động sương đen đánh gãy đoàn hắc vụ của nữ quý. Thoảng chớp y đã xuất hiện giữa phòng tâm, lẳng lẳng đối diện với hốc mắt tối om

"Anh làm gì?" Nguyễn Ái Lan rít gào. Móng tay cào mặt tường phát ra tiếng 'két két' chói tai. Nữ quý phẫn nộ nhìn vào kẻ cắt đứt lễ rửa tội do chính mình bố trí ra.

"Người giết bọn họ, Châu nhi nhà ta sẽ phải chịu tội thay người."

Chỉ nhiều đó!

Nữ quý hét lên một tiếng chấn động lỗ tai con người. Làm sao cam tâm? Làm sao có thể cam tâm buông tha như vậy!/? Cảm giác tự tay giết chết đôi câu nam nữ kia vui sướng như thế, làm sao dễ dàng buông tha. Không được! Chỉ có giết bọn họ, Nguyễn Ái Lan mới có thể siêu thoát. Chỉ cần giết bọn họ, mối hận này mới vui đi! Đúng vậy, chỉ có giết bọn họ...

"Tránh ra! Ta phải giết chết bọn chúng!"

Trận giằng co của hai người kéo dài không tới năm phút, Nhất Minh đã hoàn toàn áp chế nữ quý, buộc nữ quý rút đi bộ dạng kinh người của mình. Mắt thấy chính mình bị phát hiện, Võ Tiết Châu không nói hai lời cấp Nhất Minh trời Đặng Phong và Trần Mỹ Nghi thành cái bánh chưng. Ma khí vay quanh, chen vào miệng khiến bọn họ vô lực giãy giụa, ánh mắt không cam lòng mà bất lực kia khiến Nguyễn Ái Lan thỏa mãn không thôi.

Trong vòng một giờ đồng hồ, Võ Tiết Châu nhờ ký ức của Nguyễn Ái Lan tìm được ống cống nơi cô bị ném xác. Cô có phát hiện, cái ống cống đó cư nhiên cách khá xa biệt thự, lại mặc danh kỳ diệu ở rất gần nơi học thêm của Huỳnh Diệp Linh.

Gọi điện thoại báo cảnh sát giả trang thành mình vô tình phát hiện được vụ án hốc búa nào đó ở khu nhà giàu, sau đó, cô vinh quang được mấy chú cảnh sát hộ tống về đồn.

Nhờ tinh thần bất khuất cùng thần kinh bách chiến của mình, cô đã thêu dệt thành công câu chuyện thiếu nữ đi chơi lạc đường vô tình làm rớt dây chuyền xuống ống cống rồi tìm thấy xác người. Mấy chú canh xác tra khảo một hồi vô cùng tin lời cô, trực tiếp thả cô đi!

Võ Tiết Châu: Loại cảm giác thành tựu khi nói dối này là cái quý gì đây?!

Từ đầu đến cuối, nữ quý và lão quý đều bên cạnh vây xem. Chẳng qua thỉnh thoảng, Nhất Minh sẽ đảo mắt sang bên kia góc khuất. Nơi đó, có một lệ quý mặc chiếc đầm hồng dính đầy máu ở đấy nhìn chằm chằm bọn họ.

Đến cuối, Nguyễn Ái Lan kiên quyết lưu lại phòng giam. Nữ quý bảo muốn tận mắt nhìn thấy Đặng Phong và Trần Mỹ Nghi bị xử án ở pháp tòa mới cam lòng. Võ Tiết Châu hết cách, cô cũng nhanh chóng về nhà. May mắn, mấy chú cảnh sát cho cô đi nhờ một đoạn đường đến Kinh Dương Vương.

Đường đêm xe cộ tấp nập, những căn nhà san sát, những chiếc xe chạy thành từng đoàn ánh lên ánh sáng lung linh xinh đầy sôi nổi.

Võ Tiết Châu im lặng cùng Nhất Minh đi bộ trên con đường quen thuộc. Trong lòng cô có lỗi giác như hai người đã từng đi cùng nhau như vậy rất nhiều lần. Cứ tàn bộ bình yên như vậy...

Nhất Minh ôn nhu nhìn phía trước, y không lơ lửng trên không trung nữa mà dùng đôi chân trần của mình đi từng bước song song với cô. Cảm giác thật tốt...

Một người hiện đại, một người cổ đại. Hai người hoàn toàn trái ngược nhau, bây giờ lại có cảm giác hài hòa.

Một người lướt qua cô, cơ thể cô không khỏi ngừng lại. Cô lập tức quay đầu nhìn thanh niên kia: "Bạn gì ơi, chờ chút."

Người thiếu niên bất ngờ xoay người nhìn cô. Không trả lời mà dùng ánh mắt hỏi ngược lại.

Võ Tiết Châu xoắn xuýt. Cuối cùng vẫn nói: "Dạo này bạn nên hạn chế ra ngoài. Làm việc cẩn thận một chút. Tốt nhất vẫn nên đến chùa thỉnh phật châu thì hơn."

Lời nói của cô vô cùng thành khẩn bởi vì cô nhìn thất đàng sau người thiếu niên này là hai cái đầu! Không sai, chính là hai cái đầu đó! Hai cái đầu có khuôn mặt y hệt nhau. Xem kìa, xem kìa, có một cái đang hung ác nhìn cô á. Được rồi, đã bị lão quý nhà cô trừng trị lại...

Thiếu niên có chút mặc danh kỳ diệu nhìn cô nhưng rất nhanh cậu mỉm cười nói tiếng cảm ơn rồi đi mất. Hai cái đầu kia cũng lơ lửng đi theo, mỗi cái đầu tự giác ở một bên vai thiếu niên, rất có trật tự.

"Tại sao giúp hần?" Thanh âm âm trầm của Nhất Minh đột nhiên vang bên tai.

"Nên làm." Cô đáp. Sau đó tiếp tục đi về nhà.

"Châu nhi, người rất khác..." Tiếng than thở nhẹ bằng của y từ phía sau truyền đến khiến bước chân cô khựng lại.

Cô đưa lưng về phía y, thật lâu sau mới hỏi: "Nhất Minh, tâm nguyện của anh là gì?"

"Tìm người." Hào như ngay lập tức y trả lời. Sau đó y cứng đờ. Tâm nguyện của y...

Võ Tiết Châu tiếp tục đi về phía trước, cô mở miệng: "Anh tìm được tôi rồi, tại sao vẫn làm lệ quý?" Đây không phải cô có ý gì khác mà thật sự chính cô cảm thấy rất kỳ quái.

Nhất Minh im lặng. Đúng là y muốn tìm cô, y vẫn luôn nghĩ đây là tâm nguyện y nhưng nếu vậy, sao y vẫn không siêu thoát? Y tự hỏi, ngủ quên ba ngàn năm rất nhiều thứ y đã quên. Có một số chuyện y chỉ nhớ mơ hồ. Có lẽ, chân chính tâm nguyện của y là thứ khác đi? Là cái gì?...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bình yên trước giông bão

Tối hôm ấy khi về nhà, đồng hồ cũng vừa điểm chín giờ. Võ mẹ tay cầm cây chổi lông gà "triều mền" nhìn cô.

Võ Tiết Châu run rẩy. Không nói hai lời, trực tiếp chạy đến ôm lấy chân mẹ kêu to: "Mẹ à! Con gái giờ này mới về, thật sự sai rồi. Nhưng không phải do con cố ý đâu, do hôm nay bài tập nhiều quá nên con nán lại nhà Linh làm cho xong thôi."

"Thật?" Võ mẹ dĩ nhiên không quá tin tưởng lý do của ai đó. Trên mặt bà vẫn còn hằm hằm sát khí.

"Con nói đều là sự thật." Võ Tiết Châu thành thành khẩn khẩn nói dối. Bộ dạng như cây ngay không sợ chết đứng!

Nhất Minh ở bên cạnh vây xem không khỏi toát ra ba vạch hắc tuyến. Cho nên mới nói... là kỹ thuật của Châu nhi nhà y quá cao siêu hay là nên công nhận Võ mẹ quá tin tưởng con gái đây? Cur nhiên thả ai đó qua cửa.

Một tuần sau, trên các đài truyền hình cùng báo chí đều hàng loạt đưa tin vụ án giết vợ chiếm tài sản còn cưới kẻ thứ ba vào cửa khiến cả nước nổi tung. Người người nghe đến một loạt tội trạng của đôi gian phu dâm phụ mà tức giận khó thở. Càng kì diệu hơn chính là ban đầu hai người kia sống chết không nhận tội, thế mà chỉ sau một đêm, bọn họ sắc mặt trắng bệch, gào thét kẻ ra tội danh. Không những không xin tha mà còn đòi tòa xét xử. Không ít người cho rằng bọn họ điên rồi.

Võ Tiết Châu ngược lại thành thoi một thời gian. Không ai trả thù, không lệ quý tìm tới cửa, cuộc sống dường như trở lại như trước đây. Tất nhiên, đó chỉ là dường như mà thôi bởi vì cô hằng ngày đều phải cố gắng cùng lão quý nào đấy câu thông, giải thích cho y rất rất nhiều chuyện. Tỷ như một ngày đẹp trời nào đấy, Nhất Minh nhìn thấy cô mặc quần jean ngắn ra khỏi nhà, y liền khó chịu bảo cô không tuân thủ nữ tắc, thâm tình hỏi cô tại sao có thể ăn mặc thiếu vải phụ y như vậy.

A phắc! Cái đáng nói hơn chính là khi cô sinh hoạt chủ nhiệm và ngoài giờ lên lớp, nam nữ đẩy bàn ngồi sát vào nhau chừa chỗ chơi đùa thì Nhất Minh lại xông ra hô to 'nam nữ thụ thụ bất tương thân'!

Lại tỷ như đôi lúc cô sẽ nhìn thấy nữ quý mình đã gặp ở nhà vệ sinh trường học lần trước. Cô cho rằng trùng hợp nhưng nó vẫn khiến cô quái lạ.

Võ Tiết Châu vuốt mặt, cô cảm thấy mình thật siêu việt. Có thể chịu đựng đến mức này chứng tỏ kiên nhẫn của cô đã vượt xa người thường. Cô tự mình cảm động bản thân.

Ngày chín tháng ba, cô chỉ đến trường thi giữa học kì hai môn toán. Bài thi không thật sự khó nhưng tính toán cần phải cẩn thận. Nếu là bình thường, cô sẽ không bao giờ làm được đến câu khó dành cho học sinh giỏi, thế nhưng năm nay lại khác, bởi vì cô có lão quý - sinh vật có khả năng hack everywhere.

"Tiểu bất điểm, ta đi nhìn xem bài làm của lớp phó học tập, ta thấy chỗ này nàng ta không ra đáp án như thế mà là có căn." Nhất Minh nghiêm túc chỉ ra chỗ sai. Y híp mắt sờ cằm, ừ, y thật là giỏi, có thể giúp đỡ Châu nhi nhà y học tập.

Đại ca, anh xác thực là giúp đỡ học tập chứ không phải giúp đỡ gian lận? (¬_¬)

Võ Tiết Châu chột dạ ngẩng đầu nhìn hai giám thị trong phòng thi, trong lòng có chút áy náy và... hưng phấn.

Cô che mặt. Được rồi, học sinh nào có thể ở trong phòng thi đem bài làm sửa đến chính xác đều kích động được không.

Hết giờ, Võ Tiết Châu mang gương mặt phoi phới như hoa mùa xuân rời khỏi phòng thi. Chỉ là khi cô đi ngang qua WC, cô nhìn thấy gương mặt đã lâu chưa thấy. Đó chính là Nguyễn Ái Lan!

Cô cứng ngắt lùi vào nhà vệ sinh trước ánh mắt kích động của nữ quý.

"Cảm ơn cô!" Nguyễn Ái Lan nở nụ cười hiền hòa. Khoảnh khắc này, nữ quý không còn đáng sợ âm trầm như trước, trên khuôn mặt tươi sáng hơn, cả

khuôn mặt như hòa hơn và... ánh mắt cũng đượm buồn man mác.

Nguyễn Ái Lan nói: "Đặng Phong bị phán tử hình, Trần Mỹ Nghi dù không tham gia quá trình giết tôi nhưng cũng được xem là đồng phạm vì vậy à ta chỉ nhận án tù chung thân. Mặc dù thế nhưng tôi thỏa mãn rồi."

Dứt lời, trên người Nguyễn Ái Lan phát ra ánh sáng xám tro mỏng manh. Đóm sáng như căn nuốt khói đen âm trầm của lệ quý, nó đi tới đâu, ma khí tiêu tán đến đó.

Mới đầu Nguyễn Ái Lan còn ngạc nhiên, song, cuối cùng chỉ còn lại nụ cười. Hạt xám li ti nhẹ nhàng phiêu đảng như tô điểm sự thanh thản cho Nguyễn Ái Lan.

"Tôi phải đến trình diện Diêm Vương rồi." Nguyễn Ái Lan khẽ khàn như thủ thi, nâng mắt nhìn cô và Nhất Minh, đôi mắt nữ quý có chút phức tạp. Đến cuối cùng, khi hòa cùng đóm xám cũng chỉ để lại tiếng thờ dài.

Nguyễn Ái Lan vẫn không tin vào tình yêu sét đánh bởi vì đó chỉ là rung động nhất thời, một cảm giác thoáng qua. Cái gọi là tình yêu sét đánh ấy thật mong manh, thật dễ tàn phai theo năm tháng. Nhưng lệ quý trước mặt không nghi ngờ gì đã sống mấy ngàn năm rồi. Y cũng là yêu từ cái nhìn đầu tiên, càng không thể phủ nhận y đã trải qua năm tháng tương chừng như vô tận để vẫn đến bên cạnh cô ấy. Có lẽ, tình yêu sét đánh cũng không quá mong manh chăng? Chỉ là...

Xưa có câu "nhân quý thù đồ",

Một phần ai như biên giới xa.

Ở dương thế nhật quang tỏa nắng,

Ở âm ti nguyệt quang khẽ soi.

Hai người rõ ràng gần gang tấc,

Khoảng cách thật xa muôn chùng...

Nguyễn Ái Lan không đủ tự tin chúc lão quý hạnh phúc, chỉ có thể cầu bọn họ may mắn.

Tiếng thờ dài vẫn quanh quẩn khắp không gian.

Sau cánh cửa, có một đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm bọn họ. Không ai phát hiện hoặc cho dù phát hiện cũng chẳng thêm để ý.

Tác giả có vài lời muốn nói: Các tình yêu thân mến, có thể cho tui chút động lực không. Hu hu hu, dạo này học tập căng thẳng, tui vẫn luôn trích thời gian hằng ngày đánh chữ và kiểm tra lại văn bản. Mọi người hãy thương tui đi, xin hãy cho tui một chai tăng lực đi mà. (π—π) (π—π) (π—π)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bạch Ngọc Ân

Ngày mười tháng ba, Võ Tiết Châu rong rui khắp nơi mà cô biết trên chiếc xe đạp Fuhachi. Hôm nay cô đã thi xong giữa học kỳ hai. Lại ở chỗ trường THPT C không giống như những trường khác chính là số lượng môn thi. Thay vì phải thi hết tất cả các môn, cô chỉ cần thi Toán, Hóa, Sinh, ba môn chính của ban B mà thôi.

Đoạn đường này Nhất Minh nói rất nhiều. Cô còn dẫn y vào quán nước uống trà sữa, dẫn y vào các quán lẻ đường mua đồ ăn vặt. Hình ảnh rất vui vẻ nếu mọi người có thể bỏ qua việc một mình cô ăn uống cả hai phần. Ha ha.

Cầm lấy hai phần khoai nướng, Võ Tiết Châu ghen hòng trớn nhìn một người mình vừa gặp cách đây không lâu - thiếu niên có hai đầu ma đi theo! Không, trọng điểm là cậu mặc đồng phục trường cô. A không phải, trọng điểm chính là xung quanh cậu nhiều thêm hai linh hồn!

"Không phải lệ quý." Nhất Minh bỗng lên tiếng đính chính suy nghĩ của cô.

Cô lập tức khó hiểu nhìn kỹ lại. Hai linh hồn này một trắng một vàng. Trắng là thứ gì cô không nhìn rõ vì nó rất nhỏ. Còn vàng cư nhiên là một con chim! Àch? Là loài bồ câu chăng? Rõ ràng chính là linh hồn mà, khác biệt duy nhất là không có ma khí quanh người thôi.

"Bọn chúng là linh thú." Nhất Minh tiếp tục đính chính kiến thức cho ngu dân.

"..." Thời nay linh thú tùy tiện thả rong như vậy sao? Cơ mà linh thú? Linh thú đi theo một người thường?

Võ Tiết Châu kích động hỏi: "Cậu ta là thần tiên phải không?" Bộ mặt của cô còn treo lên tấm biển 'tôi là vua chân tướng' nữa chứ.

Lão quỷ nào đó rốt cuộc không thể nào nhìn thẳng. Y liếc mắt sang chỗ khác, cắn răng đánh tan đắc ý của cô: "Là người thường."

"..." Đại ca, không phải tiên mà có linh thú theo nườm nượp như vậy thì cậu ta là cái gì? Anh trả lời cho tôi biết cậu ta có còn là người hay không a? Phắc diu!

Sau đó, Võ Tiết Châu vinh quang nhìn thấy người nào đó nhún vai vô trách nhiệm: "Thật ra ta cũng không biết hắn là gì."

Võ Tiết Châu: trong miệng nghẹn một búng máu. Thật muốn phun vào mặt y!

Thiếu niên dường như không phát hiện ra điều gì khác thường. Cậu chỉ vô tình quay đầu nhìn cô một cái rồi ngạc nhiên đi qua: "Lại gặp nhau rồi."

Võ Tiết Châu trả lời bằng tiếng hút khí. Thiếu niên đến gần làm cô nhìn thấy phù hiệu của cậu. A10, Bạch Ngọc Ân. Biết cái tên này có nghĩa là gì không? Chính là hotboy đẹp trai, học giỏi bọn con gái lớp cô đầu năm cứ rít gào ngắm nghĩa đó. Còn nữa, hình như cũng có tiểu thụ hay tiểu công nào đấy muốn làm bạn trai của cậu ta nữa nha.

A? Hình như nhầm trọng điểm rồi. Trọng điểm ở đây là cái con chim bồ câu màu vàng là một con phượng hoàng thu nhỏ a! Còn nữa, nhìn linh thú màu trắng gì gì đó kia! Đó căn bản không phải thú đâu! Võ Tiết Châu không biết mình nên dùng từ nào hình dung về loại sinh vật đó nữa, có lẽ nên nói là tinh linh có cánh phiên bản nhỏ thật nhỏ đi?

Năm nay đi ra ngoài một cái là có thể thấy tinh linh. Chắc cô sẽ rất hên phải không? Vậy Bạch Ngọc Ân trước mặt là gì? Tinh linh lớn? Kỳ lân? Rồng biển hình hay phượng hoàng tung cánh?

...

Đại tỷ, tỷ nào bỏ quá rồi đó.

Tóm lại không thể trách cô có suy nghĩ điên khùng ấy. Đặc biệt là đối với người trường kỳ thấy quỷ ám thì chẳng còn thấy sinh vật phi thường nào khác. Kích động chút cũng tốt, đỡ cho sau này dồn nén hóa 'như'. Tác giả lần đọc giả đều tỏ vẻ bản thân rất rộng lượng.

Nhất Minh trừng mắt nhìn vợ nhà mình chăm chú dán mắt vào thiếu niên. Lòng y toàn là mùi chua của giấm. Hắn có gì hơn ta? Không soai bằng ta, không cao bằng ta lại còn không biết bay! Nàng quay qua đây nhìn một chút nha!

Ngần người một hồi cô mới kịp phản ứng. Thấy Bạch Ngọc Ân đang kỳ quái nhìn cô, cô chỉ đành cười trừ chào hỏi: "Chào cậu. Không ngờ lại trùng hợp gặp lại cậu ở đây."

Bạch Ngọc Ân cười cười lộ ra hai má lún đồng tiền cùng với chiếc răng khểnh đáng yêu chết người. Cậu thần bí nói: "Tôi đang đuổi theo một người. Tôi thấy cậu dường như cũng có chút rắc rối. Cậu giữ tờ giấy này, có việc cứ gọi số điện thoại trên đây nhé."

Nói rồi cậu nhét vào tay cô một tấm thẻ cứng toàn thân trắng tinh. Trên tấm thẻ có hoa văn đen vàng vừa phức tạp lại vừa kỳ lạ. Chúng dường như tạo thành hình dạng một đóa hoa nhưng cũng chẳng phải hoa. Thế nhưng điều đáng quan tâm nhất chính là trên đây hoàn toàn không có bất kỳ số điện thoại nào! Thậm chí cả chữ còn không thấy chứ đừng nói đến chữ cái!

Võ Tiết Châu mở miệng. Cô định lên tiếng hỏi lại thì cậu đã giong tay tạm biệt và chạy đi.

Nhìn bóng lưng của Bạch Ngọc Ân, Võ Tiết Châu có cảm giác hỗn độn trong gió: "... Cậu đang troll tui đúng không hả!?"

Nhất Minh im lặng nhìn chằm chằm hai cái đầu bên vai thiếu niên. Trong mắt có đạo ánh sáng lướt qua. Y còn nhớ rõ lần gặp gỡ đầu tiên, hai cái đầu đó còn chẳng có cổ. Thế mà bây giờ bọn chúng đã có hình dạng từ đầu đến vai rồi. Lệ quý sở hữu oán khí rất nặng, hai cái đầu đó cũng như thế. Nhưng nếu thật là lệ quý vậy tại sao không tự tạo ra thân thể cho mình mà lại duy trì hình dạng bất tiện ấy? Nhất Minh hí hóp đôi ruby đỏ. Rốt cuộc các người có bí mật gì đây?

"Sau này cách xa hắn một chút." Y nhẹ nhàng khuyên nhủ cô gái nhỏ vẫn còn tìm hiểu tấm thẻ vô dụng.

Võ Tiết Châu phản xạ có điều kiện hỏi ngược lại: "Tại sao?"

"Không biết nữa, chỉ là cảm thấy nàng nên cách xa hắn một chút." Y sẽ không nói cho cô biết một phần nguyên nhân là do tấm thẻ cô đang cầm. Nó làm y chán ghét.

"Được, tôi hiểu rồi." Cô nhìn chăm chú vào tấm thẻ, cẩn thận cất vào cặp. Mặc dù nó không giúp ích gì nhưng nhìn kiểu cách rất đẹp. Ủ, mang về nhà làm đồ sưu tầm cũng không tệ.

Cho nên đại tỷ, tỷ là người có cái gì cũng gom về nhà sao?

Võ Tiết Châu đạp xe trở về nhà, Nhất Minh ở không trung nhìn cô. Y không khỏi nhớ đến đêm hôm ấy cô đã hỏi y nguyện vọng bản thân chính mình. Nhưng y vẫn mãi không tìm ra.

Y nhẹ nhàng giơ tay chạm vào lưng cô. Đôi tay trắng bệch xuyên qua chiếc áo trắng thấm ướt mồ hôi. Đôi mắt y thăm thẳm. Châu nhi, có lẽ cả đời này ta cũng không thể nào siêu sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mộng cảnh

Đây là một nơi rất tối tăm, không có ánh sáng, không chút âm thanh. Mọi thứ tĩnh mịch đến đáng sợ.

Võ Tiết Châu mờ mịt nhìn nơi này nhưng bóng đêm thăm thẳm đã ngăn cản tầm nhìn của cô. Cô chỉ có thể thông qua tiếng bước chân bản thân biết được: dưới chân cô là nước.

"Lại đây."

Bỗng có tiếng nói từ người đàn ông phát ra. Âm thanh nhỏ nhẹ như thủ thi rơi vào tai cô như mưa lục.

Cơ thể cô đột nhiên vô ý thức tiến về phía trước. Thế nhưng đầu óc cô vẫn còn đủ tỉnh táo. Đôi mắt liếc nhìn xung quanh, cô quát: "Aĩ?!"

"Lại đây." Tiếng nói bí ẩn kia vẫn lặp lại câu nói kia. Điều khác thường nhất là lần này cơ thể cô lại tăng nhanh cước độ. Dường như có thứ gì đó đang hối thúc cô.

"Đừng đi!"

Võ Tiết Châu giật mình. Bước chân giờ ra phân nửa cứng đờ. Nhất Minh!

"Nhất Minh! Nhất Minh, anh ở đâu?" Cô vừa mừng vừa sợ hô to. Khoảng không tối đen này khiến cô chẳng nhìn thấy gì, chẳng biết phía trước có gì đang chờ đợi cô.

"Châu nhi, trở lại." Giọng nói của y rất ôn nhu. Y nhẹ nhàng lặp lại từng tiếng nhắc nhở cô.

Kỳ diệu thay, cô đã có thể đoạt lại quyền khống chế cơ thể! Cô không chút do dự đi ngược về sau. Cô tin tưởng y, cô ý lại y, y sẽ không hại cô. Y đã từng nói y sẽ mãi đứng về phía cô. Cho nên, không cần biết phía trước là bạn hay thù cô vẫn sẽ lựa chọn trở về phía sau - nơi có y chờ cô.

Không gian đen kịt này bỗng nhiên có chút vận vẹo. Giọng nói lúc nãy mang theo tức giận quát to: "Lại đây!"

Võ Tiết Châu hiện tại có thể rõ ràng cơ thể cô đã không còn là của mình nữa. Dù cho ý thức vẫn rõ ràng nhưng cơ thể đã phản bội ý chí bản thân mà đi về phía trước. Giọng nói gấp gáp của Nhất Minh vang vọng bên tai cô dần nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Mọi thứ trở lại với vẻ tịch mịch như ban đầu, chỉ có âm thanh bước chân cô độc của cô vang trong đêm tối.

Không biết đi bao lâu, cuối cùng cô cũng nhìn thấy từng đạo ánh sáng yếu ớt soi rọi màn đêm. Đến khi đến gần hơn, cô mới thấy rõ được đây là một đoàn hoa sen lấy ba màu hồng, lục, tím làm chủ đạo.

"Gần thêm chút nữa." Giọng nói bí ẩn kia lại vang lên lần nữa. Lần này rõ ràng rất gần, rất gần như thì thầm bên tai.

Cơ thể cô rút cuộc bước vào phạm vi của đoàn hoa sen phát ra ánh sáng kia. Những đốm sáng li ti như xé tan bóng đêm soi sáng cho cô. Lần này cô thật sự không thể bình tĩnh nữa rồi. Bởi vì cô nhìn thấy ở trung tâm hoa sen có một cô gái bị trói chặt ở đấy.

Cô gái ấy là cô nhưng cũng không phải cô.

Cô gái kia cả người có chút trong suốt như hồn ma. Y phục hoa lệ từ thời xa xưa bị nhuộm đỏ ở ngực trái, mái tóc xõa tung bồng bềnh giữa không trung. Ngũ quan vẫn như vậy nhưng làn da rõ ràng được bảo dưỡng rất tốt, hoàn toàn không chai sần như cô. Giữa trán cô ấy điểm ba cánh hoa lam xinh đẹp. Đôi mi nhắm chặt vậy mà đầu lông mày kia lại chau lại như bất an. Đây... tuyệt đối không phải là cô!

Hai chân run rẩy, cô không biết mình lại rơi vào trò đùa lố bịch của ma quỷ nào nhưng lần này thật rất dọa người. Đối diện với chính mình, cô thật không biết dùng từ nào để hình dung.

Võ Tiết Châu sợ hãi lùi ra sau. Đúng lúc này, một đoàn khối đen quen thuộc bỗng nhiên bao bọc lấy cô kéo cô đi. Trước sự tình bất ngờ này, cô chỉ kịp nhìn thoáng qua đoàn hoa sen lúc này, lập tức toàn thân cứng đờ.

"Tiểu bất điểm, ngươi không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"

Không biết từ lúc nào cô đã trở về căn phòng thân thuộc của mình. Vô Tiết Châu kinh hoàng mở mắt. Cô vẫn nằm trên giường, vẫn mặc bộ đồ ngủ lúc nãy, mọi thứ làm cô ảo tưởng nơi tối tăm kia chỉ là một con ác mộng. Thế nhưng ánh mắt ấy cứ ám ảnh cô, ánh mắt mà cô đã nhìn thấy sau lưng cô gái giống hệt mình!

"Không sao rồi. Đừng sợ, có ta ở đây." Nhất Minh vẫn nỉ non an ủi, ánh mắt tràn đầy lo lắng không lúc nào rời đi khiến trái tim cô bình ổn.

Cô mỉm cười, gương mặt vốn tái nhợt lập tức nhu hòa. Cô nỉ non: "Phải chi có thể chạm vào anh thì tốt quá." Phải chi bây giờ anh có thể ôm tôi vào lòng thì tốt biết bao.

Nhất Minh ngừng động tác. Y rũ mắt che đi cảm xúc thoáng qua đáy mắt. Khói đen nhẹ nhàng trượt theo gò má cô, y nhỏ giọng nói:

"Có thể nhưng ngươi sẽ rất đau đớn."

"Vì sao?"

Nhất Minh thẳng tắp nhìn vào mắt cô. Đôi huyết đồng sâu thẳm như nước hồ không cách nào nhìn thấu:

"Ta cần máu ở tim ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Máu ở tim

Vô Tiết Châu sau khi nghe được lời y nói, ngay lập tức cô mở to mắt nhìn y. Trong đôi huyết đồng kia hoàn toàn là sự nghiêm túc trầm trọng, không có chút ý tứ đùa giỡn.

Môi cô mấp máy. Cô rất muốn hỏi y nếu như lấy máu ở tim cô không phải là đâm vào tim cô mới lấy được sao. Nhưng y chẳng để cô nói gì cả. Y đưa ngón trỏ đặt lên miệng làm động tác im lặng rồi khẽ khàn:

"Châu nhi, ngươi tin ta không? Ta có thể lấy máu ở tim ngươi mà không phải giết ngươi. Có điều, ta tuyệt đối sẽ không ép ngươi. Ta không cần có cơ thể."

Hơn bao giờ hết trong thâm tâm Nhất Minh gào thét mong muốn xóa bỏ đi cái khế ước giữa bọn họ. Không có khế ước, y vĩnh viễn không thể dùng máu ở tim để thực thể hóa. Nhưng có khế ước rồi y bắt buộc phải dùng máu của kí chủ. Nhìn gương mặt trắng bệch của ái nhân, y vẫn là không nỡ...

Vậy mà nằm ngoài dự liệu của y. Cô không đáp lại vấn đề lúc nãy mà chuyển hướng sang hỏi vấn đề khác: "Có cơ thể rồi anh sẽ giống như con người sao?"

Nhất Minh sững sốt: "Tất nhiên là không. Có cơ thể, ta có thể chạm vào vật trên thế gian này nhưng ta cũng có thể tùy ý cho hoặc không cho người khác nhìn thấy ta. Ta không cần hàng ngày phải ăn thức ăn để duy trì sự sống như con người, không có nhiệt độ như con người. Tóm lại, ta có cơ thể cũng chỉ là chiếc túi da mà thôi."

"Ừ, vậy anh lấy máu đi."

"Cái gì?!" Nhất Minh dường như chẳng thể nào tin vào tai mình nữa.

"Tôi chuẩn bị tinh thần rồi. Anh tới đi." Khẩu khí thật hùng hồn! Thật khí phách! Nhưng gương mặt của ai đó đã co nhúm lại thành một đoàn rời!

Nhất Minh lẳng lặng nhìn cô. Rất nhiều hình ảnh chậm chạp xuất hiện trong đầu y. Rất nhiều người, cũng... có hình dạng khác nhau của cô. Hiện tại trước mặt y là một hồi biến ảo. Y cứ ngỡ mình trở lại ba ngàn năm trước trên chóc tiểu quận chúa tính quái, cười ngửa cùng bạch y thiếu nữ, ôm lấy thi thể đầy máu của hoàng hậu, lấy lòng tiểu oa nhi tám tuổi mắt xanh rồi lại lần nữa nhìn nữ tử mặc hi phục ngã xuống. Nhiều lắm những hình ảnh xa xăm tự thuở nào, cuối cùng, tất cả quay trở lại với khuôn mặt y quen thuộc cùng xa lạ.

Y nâng tay xuyên qua khuôn mặt cô. Trong mắt là vô vàn bi thương không cách nào vơi đi. Y mỉm cười, nụ cười ôn nhu như nước. Y nói: "Ta cùng nàng trò chuyện."

Vô Tiết Châu biết, y muốn cho cô thời gian chuẩn bị thật kỹ. Vì thế cô điều chỉnh tư thế dựa vào giường, hít sâu một hơi và kể cho y nghe về mộng cảnh lúc nãy.

Y chăm chú lắng nghe. Cô nói nơi đó rất tối, có âm thanh cứ gọi cô. Y biết, bởi vì vào lúc nửa đêm, y đã cảm nhận được hồn cô chìm vào một nơi rất

sâu. Sâu đến nỗi khiến y kinh hoàng. Cô nói cô đi đến một cái đầm toàn là hoa sen, nơi đó hoa sen rất nhiều màu. Y vẫn mỉm cười. Cho tới khi cô nói cô gặp một người giống hệt cô bị trói ở đây, nụ cười y cứng ngắc. Lại đến lúc cô nói cô bắt gặp một ánh mắt rất kỳ quái khiến cô sợ hãi, y siết chặt nắm tay.

Là hần! Là hần! Không thể sai vào đâu được! Hần ở đây!

Điều này khiến y có chút hoảng hốt. Dường như y đã quên đi sự tồn tại của hần một khoảng thời gian. Khiến y càng bất an chính là không biết hần đang ở hình thái nào chuẩn bị đối địch với y lần nữa.

Tuy nhiên, chuyện đó không ảnh hưởng đến việc y lấy máu ở tim Võ Tiết Châu. Việc hệ trọng nhất hiện tại là không gây thương tích cho cô. So với hần, thương thế của cô quan trọng hơn.

Mất thấy gương mặt cô không còn cứng ngắt như ban đầu, tâm lý có vẻ ổn định hơn. Y bắt đầu động thủ!

Ngón tay Nhất Minh được bao bọc bởi đoàn hắc vụ, cổ tình móng tay được bao nhọn ra thật dài như cây kim, vừa mỏng vừa sắc. Chỉ thấy y nhanh như thiểm điện, vừa nhấc tay liền lưu lại hư ảnh. Tốc độ làm người ta không theo kịp.

Võ Tiết Châu rên rỉ. Cô đau đến chảy nước mắt. Dù y hành động rất nhanh, rất quyết đoán nhưng cô vẫn cảm nhận được trái tim mình bị thứ gì đó đâm vào. Độ sâu rất nông, dường như nó còn chưa đến không phết năm centimet nhưng nhieu đó cũng khiến cô đau đến ướt đầm lưng áo.

Ngực trái của cô thấm một mảng máu. Thật ra vết thương có bán kính cực kì nhỏ nhưng do bắt buộc đâm sâu vào da thịt nên nhất thời làm máu trào ra. Ban đầu Võ Tiết Châu đã cảm thấy đau đớn khủng khiếp nhưng càng ngày chẳng biết cái loại cảm giác bị thương tột độ từ đâu dâng lên. Ngực trái vừa nóng vừa rát như bị ngọn lửa thiêu đốt.

Võ Tiết Châu ôm chặt lấy ngực, hành động ngu ngốc này càng khiến máu tươi chảy đầm đìa. Nhưng cô không quản được nhiều như vậy. Đầu óc cô trống rỗng, nỗi đau đớn khắc sâu tận xương tủy và tuyệt vọng như chết đi mãnh liệt đánh úp. Cô bắt đầu rơi vào cơn mê sáng.

Cảnh vật trước mắt mơ hồ, xung quanh cô có rất nhiều người nhưng khuôn mặt của bọn họ đều bị đánh mờ không nhìn rõ nhân diện. Bọn họ đang hốt hoảng chạy trốn khỏi gian nhà đầy màu đỏ này. Thế nhưng ở đại sảnh có hơn chục người vẫn đứng im bất động nhìn nhau. Trong đó có một người cô không thể quen thuộc hơn. Cô gái cô đã gặp trong ảo cảnh xinh đẹp kia - kẻ vừa là cô nhưng cũng chẳng phải cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Một đêm trở thành tỷ phú

Võ Tiết Châu ngơ ngác nhìn người con gái như hóa điên cười đầy càn rỡ. Cô không nghe thấy nàng nói gì nhưng khuôn mặt nàng khi nói ra những lời kia vô cùng đặc ý. Mà nam nhân trước mặt nàng đang đưa lưng về phía cô khiến cô không cách nào nhìn rõ dung mạo hần. Dưới chân nàng có một thi thể đã có chút cứng ngắt, góc độ vừa vặn lần nữa che khuất tầm mắt cô. Người ấy vận một thân hồng y lại được nhuộm thêm màu đỏ từ máu càng thêm nổi bật. Tay cầm kiếm của nàng đã bị máu bao phủ, ẩm ướt và dính dáp. Là dòng máu ấm nóng từ tim nàng.

Khăn voan bị nàng vứt trên nền đất lạnh lẽo. Hi phục xinh đẹp giờ đây càng thêm bi thương và buồn cười cho vở kịch hiện tại. Nàng là tân nương...

Một môi nhắm mắt. Nàng ngã xuống bên cạnh thi thể kia mà mỉm cười thỏa mãn. Nàng thân vẫn trong ngày đại hôn của chính mình. Còn gì buồn cười hơn cho cái kết bi thảm này?

Võ Tiết Châu một tay ôm trái tim như bị đứt đoạn, đau thấu tâm can, một tay ôm đầu. Cô dường như nhớ ra cái gì đó nhưng thoáng chốc nó lại vụt mất. Càng muốn hồi tưởng, cơn đau đớn hành hạ từ đại não càng mãnh liệt bắt ép cô phải buông tha những ý tưởng vừa chớm nở kia.

Cô không còn sức đứng vững nữa, nỗi đau so với cái chết càng hành hạ hơn kia khiến cô chỉ có thể cuộn người trên mặt đất.

"Châu nhi, Châu nhi..."

Trong lúc thần trí mơ hồ cô nghe thấy có người gọi tên cô. Giọng nói trầm thấp mà tràn đầy lo lắng vắng vắng tựa như phát ra từ nơi xa xăm kéo cô choáng tỉnh từ cơn ác mộng.

Sống lưng mồ hôi nhễ nhại, Võ Tiết Châu đau cả thể xác lẫn tinh thần khiến cô cuộn tròn người lại như đứa trẻ sơ sinh yếu đuối. Bấy giờ, một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lau mồ hôi vương trên tóc cô. Âm thanh dịu dàng khó tả: "Châu nhi, không sao rồi, không sao rồi."

Chẳng biết vì sao cô lại rơi vào giấc ngủ.

Nhất Minh sau khi dùng ma ám ru ngủ ái nhân liền cẩn thận đắp chăn cho cô. Đồng hồ đã điểm hai giờ sáng. Khoảng thời gian này đa số sinh vật đều chìm sâu trong mộng đẹp. Y lại không chút do dự xuyên qua cửa sổ bay đi mất. Mãi đến tận bốn giờ rưỡi sáng y mới trở về. Thế nhưng đi cùng y là chiếc rương rất to.

Y đặt nó ở góc phòng. Đặt cấm chế xung quanh ngăn chặn người khác nổi lên lòng tham. Xong xuôi, y mới cạy mở nắp rương.

Nổi bi thương nháy mắt đong đầy. Y hoài niệm vượt lên tầm tư lự đồ thượn hạng cùng rất nhiều đồ trang sức được làm bằng vàng với kỹ thuật luyện kim tỉ mỉ. Nhưng y chỉ nhìn, tuyệt không xáo trộn bất kì vị trí nào của chúng. Cuối cùng, y lấy ra hai khối huyết ngọc được trạm trở tinh xảo thành một đôi long phượng. Vừa nhìn liền biết niên đại đã rất lâu, giá trị liền thành nhưng ánh mắt y chẳng có tí cảm xúc gì gọi là luyến tiếc, tất cả chỉ có cảm phần tốt cùng.

Võ Tiết Châu tuy tỉnh ngủ nhưng vẫn cảm thấy bản thân như đang mộng.

Trước mặt cô là một soái ca đúng chuẩn. Tóc dài đen nhánh tùy ý dùng dây đỏ buộc ra sau đầu. Khuôn mặt yêu nghiệt như tranh vẽ trần đầy ôn nhu. Mắt phượng cong cong thành hình trăng khuyết. Y mặc trên người là chiếc áo sơ mi trắng, bắt kham cời đi một cúc. Quần tây đen ôm lấy thân hình hoàn hảo. Khí chất nho nhã càng khiến y tăng thêm sức hút.

Võ Tiết Châu xin thề, cô chưa bao giờ gặp được người đẹp trai như vậy.

Sai rồi! Trọng điểm không nằm ở đó. Trọng điểm chính là trước mặt cô là một chiếc va li lớn chứa đầy tiền mặt!

Chân thành nhắc nhở đó là tiền đô.

Là! Tiền! Đô! Đô!

Trời ạ! Xuống đây mà xem đi! Cọc tiền này đem chợ có thể lỗ đầu chứ chẳng chơi đâu.

Võ Tiết Châu nhìn soái ca vừa lộ xác - Nhất Minh - mà khuôn mặt đã mất đi chức năng biểu cảm. Bởi vì khi này, cái người này đã chân thành nói cho cô biết đây là tiền y đem đồ đến chợ đêm bán đấu giá có được. Ngoại trừ số tiền y dùng để mua quần áo ra, toàn bộ đều tặng cho cô!

Niềm vui lớn đến quá bất ngờ, cô nên có biểu hiện gì đây?

Nhất Minh đầy mặt lấy lòng (● v ●): vợ nhất định sẽ khen ta!

Võ Tiết Châu: "...". Trong một đêm liền trở thành nữ tỷ phú thì phải làm sao bây giờ? Online chờ gấp (TT ^ TT)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ruby

Số tiền quá lớn, Võ Tiết Châu chỉ có thể nhờ Nhất Minh làm ma cảnh khiến cho cha Võ nghĩ mình trúng số độc đắc. Thế nhưng không thể cho ông một lần trúng quá nhiều. Vì vậy, hai người bàn tính cứ cách hai tháng, cha Võ sẽ nhận được một tờ vé số rồi tiếp tục vậy ông ở trong ma cảnh nhận tiền.

Tuy nhiên, số tiền này thật sự không thể cứ cho lão cha nhà mình là hết được. Nếu như vậy phải dùng bao nhiêu năm mới tổng được đồng tiền này? Phải biết rằng nó rất nhiều, rất nhiều a. Võ Tiết Châu lại tiếp tục khổ não suy nghĩ.

Tuy rằng cô rất muốn một lần chuyển tiền vào thẻ ngân hàng của cha Võ nhưng một ngân hàng luôn có các máy tính nhập số liệu, người nhiều, quản lí nghiêm ngặt,... Thật sự không thể nào mê hoặc được tất cả bọn họ. Cô chỉ còn cách cắn răng giữ phần tiền còn lại. Đừng cho là cô không muốn xài, chẳng qua cô không muốn phung phí mà thôi.

Cho nên cô bắt đầu dùng cả một ngày chủ nhật bàn bạc với Nhất Minh về chuyện đầu tư kinh doanh. Số tiền lớn tiêu xài rồi sẽ vui đi, nhưng nếu cô chịu dùng nó vào việc kinh doanh nó sẽ lời sinh lời. Đây chính là cách tốt nhất để tiền không bị mục nát và vô ích.

Cả hai người phải tốn rất nhiều notron mới nhất trí về cửa hàng ăn uống nho nhỏ của bọn họ. Tất nhiên, mọi việc thực hiện cho cái ý tưởng đó đều phải trông cậy vào Nhất Minh. Dù sao cô cũng chưa đủ mười tám tuổi, không thể đứng tên bất cứ tài sản gì a.

Đợi đến khi mọi chuyện xong xuôi, cô liền phát hiện một vấn đề nan giải. Lúc trước khi y còn chưa thực thể chỉ là một khối khí lạnh mà thôi. Cho dù y ngủ ở bên cạnh thì cô cũng chẳng cảm giác được gì. Nhưng bây giờ y đã có cơ thể rồi. Cô không thể ngủ với đàn ông a! Vấn đề thật bối rối...

Nhất Minh ai oán nhìn cô. Lúc trước ngủ chung với nhau tốt lắm mà. Bây giờ vợ lại không cho hấn trèo lên giường là ý gì a. Hấn cũng không có định làm gì nàng mà. Thật uất ức, bồn tọa không cam tâm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Võ Tiết Châu chỉ có thể cho y nằm dưới đất. Cô quyết định ngày mai sẽ mua cho y một cái giường xếp và chăn đệm mềm mại. Thấy cô

tốt chưa? Mau khen cô đi.

Thế nhưng kế hoạch mua giường của cô bị vỡ tan tành khi nửa đêm choàng tỉnh rồi dùng ánh mắt trần trối nhìn ai đó đang ôm cô.

"..."

Cho dù có đập y xuống, y vẫn sẽ nhân lúc cô ngủ say mà mò lên ôm cô ngủ. Một tổ nhà nguoi! Có biết nam nữ thụ thụ bất tương thân không? Có biết ngại ngùng là gì không hả? Xử nam đâu? Đáng vẻ đơn thuần của xử nam đâu rồi?!

Nhất Minh: "Nguoi đã là người của ta từ lâu rồi!"

"..." Ok fine. Đáng vẻ bá đạo cố chấp của ai đó đã thành công làm cô câm nín. Cô phát hiện y rất chấp nấy về việc nhận cô là vật sở hữu của y. Hình như từ lúc bắt đầu sống chung tới bây giờ y luôn luôn nhấn mạnh cô là người của y thì phải?

Một tháng sau, phía đối diện gần trường trung học phổ thông C liền mọc lên một tiệm nước mang biển hiệu "Ruby". Đây hoàn toàn là tên do bạn nữ nào đó nổi hứng đặt. Còn Nhất Minh? Ruby là cái gì a? Không quan trọng, vợ thích là được!

Đáng nhẽ các tiệm mới mở luôn luôn vắng khách. Phải đợi khoảng thời gian dài mới có khách vào. Nhưng cửa tiệm của bọn họ lại vô cùng khác biệt. Bởi vì tiệm của bọn họ sử dụng dàn nhân viên soái ca, mỹ nữ. Khuôn mặt xinh đẹp lại thêm phần cosplay khiến các tín đồ giới 2D bị thu hút rất nhiều.

Trong khoảng thời gian thi cử nhảy cảm thế này Võ Tiết Châu cũng chỉ có thể thông qua Nhất Minh biết được tình hình trong tiệm chứ chưa từng tự thân đến tiệm quan sát. Cho dù kiếm tiền quan trọng nhưng học tập để giữ vững danh hiệu học sinh giỏi vẫn khiến cô có hứng thú hơn. Chưa kể đến việc học tập giỏi sẽ được công ty ba cô thưởng cho hai trăm nghìn!

Tới tận khi quán mở được hơn hai tháng, từ sĩ Võ Tiết Châu vào ngày chủ nhật đẹp trời đến quán nhà mình ăn miếng bánh, uống miếng nước.

Ngoại hình và cách trang trí quán kỳ thật khiến cô rất hài lòng. Nhất Minh thiết kế quán đi theo con đường truyền thống cổ kính. Nhìn vào trông có vẻ là gỗ như những căn nhà thời phong kiến nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện ra tất cả chỉ là được sơn giống gỗ mà thôi.

Thật ra y rất muốn dùng gỗ hương nhưng ngặt nỗi vợ yêu nhà y tiếc tiền không cho a. Tiền nhiều như thế nàng còn sợ không đủ dùng sao?!

Phong cách làm việc khiến cô càng hài lòng hơn. Mọi người luôn luôn mang theo nụ cười đúng mực. Tuy sử dụng tóc giả nhưng chỉ toàn là màu sắc tươi mát, không khiến người ta có cảm giác bị chói mắt. Bọn họ đều thống nhất mặc đồng phục cô như nha hoàn thời quân chủ khiến cô cứ ngỡ mình xuyên không. Phục vụ xong sẽ tự giác rời đi, hoàn toàn tránh khỏi tầm mắt của khách hàng, trả lại không gian riêng cho khách.

Điều quan trọng là nhân viên toàn bộ đều sở hữu khuôn mặt đẹp như minh tinh. Thế nhưng việc đó không thể thay đổi sự thật rằng:

Bọn! Họ! Không! Phải! Người!

Đúng đúng, chính là như mấy người đang nghĩ đó. Toàn bộ nhân viên từ phòng bếp cho đến phục vụ đều không phải người! Tất cả đều là lệ quý!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Nỗi lòng của lão quý

Người khác không nhận ra điều gì bất thường. Bởi lẽ bọn họ nghĩ rằng nhân viên đẹp vì tiệm có tiền. Không gian mát lạnh vì có máy lạnh hoạt động. Thế nhưng trong mắt Võ Tiết Châu, không gian mát lạnh này chính là khí tràng âm u của lệ quý. Bộ dạng xinh đẹp của nhân viên lượn lờ đầy khói đen. Ngay cả việc bung bê cũng dùng khói đen. Hoàn toàn không như mấy học sinh trường cô miêu tả.

Võ Tiết Châu sốc toàn tập.

Nhất Minh thấp thòm kéo cô vào khu hậu cần. Y không đợi cô nói gì đã tự mình gấp gáp giải thích: "Nguoi yên tâm. Sẽ không có ai nhận ra chúng ta không phải người. Ta đã bố trí ma trận xung quanh rồi. Khách hàng sẽ không nhìn thấy bất kỳ dị thường nào. Mặc khác bọn họ cũng sẽ không bị hút tinh khí hay gì cả. Bọn quý này là người của ta. Nàng có thể an tâm."

"Sao anh không mướn người mà lại mướn quý? Tiền mướn người cũng có bao nhiêu đâu." Võ Tiết Châu không cho là đúng hỏi lại.

Nhắc đến đây Nhất Minh lại muốn khóc ròng. Y rất muốn hô to: "Kẻ nào đặt ra mấy điều khế ước gì gì đó mau ra đây. Ta sẽ không đánh chết nguoi đâu!"

Mẫu thân nhà ngươi! Không thể tin được là sau khi lệ quỷ có được thân thể phải hóa giải lệ khí của mười quỷ hồn khác. Nhất Minh tỏ vẻ sau khi đọc lại quy định, y cảm thấy cả người đều không tốt! Vì cái gì có thân thể rồi phải đi phổ độ mấy mấy con quỷ khác hả? Lấy máu ở tim của kí chủ còn không đủ sao?

Kỳ thật khế ước tỏ vẻ bản thân nó rất ủy khuất. Ban đầu người sáng tạo ra nó chính là một vị quỷ thần có tình cảm với loài người a. Chính vì quỷ thần có niềm thương tiếc đối với sinh mạng nên đã đặt ra cái giá này. Lấy máu ở tim là bước đầu để hai người hiểu rõ tình cảm của nhau. Dùng máu chứa đầy dương khí và năng lượng ấy tăng khả năng hữu hình của quỷ. Sau đó lại phải làm việc thiện, tích công đức mới có khả năng giữ vững năng lực này. Chắc, trách là trách ai đó ban đầu nghe tới "đính chung một chỗ với kí chủ" thì mất sáng rõ, có còn quan tâm đến vấn đề nào khác nữa đâu. Bây giờ mò nó ra xem rồi chửi bới nó, nó rất thương tâm a.

Nhất Minh không còn cách nào khác đành phải đem sự thật nói cho cô nghe. Sẵn tiện còn nói luôn cả kế hoạch hóa giải lệ khí của mình: "Cho nên ta quyết định để bọn chúng làm việc ở nơi này. Dần dần, nhân khí của khách hàng lưu lại sẽ hóa giải lệ khí. Thêm nữa bọn chúng tiếp xúc với con người nhiều sẽ bớt đi phần nào âm u. Vừa không đi hại người được, vừa gián tiếp giúp đỡ người. Không phải rất tốt sao? Bọn quỷ kia là cam tâm tình nguyện theo ta a."

Võ Tiết Châu có chút mù mờ. Nhưng nghe y nói vậy cô nghĩ chắc cũng sẽ không có vấn đề gì đi. Ừ, cứ nghe theo y vậy.

Nhất Minh thấy cô không phản bác nữa liền vui mừng. Y lập tức triệu tập tất cả nhân viên lại giới thiệu một lần.

Lần giới thiệu này khiến Võ Tiết Châu thật mở mang tầm mắt. Không biết y tìm đâu ra những tiểu quỷ có kinh nghiệm làm việc chuyên môn. Giống như vị Trần lão kia, thân người mập mạp như thế mà khi còn sống chính là đầu bếp ở nhà hàng năm sao! Bây giờ nấu vài món ăn vặt nhỏ nhỏ đối với ông chẳng qua chỉ là việc cón con.

Lại nhìn thanh niên mắt kính đầy thư sinh kia xem. Người đó chính là nhân viên pha trà sửa mười năm kinh nghiệm đó! Còn nữa, Trịnh thẩm kia hồi ấy kinh doanh bán nước kia kìa.

Thật sự là... không còn gì để nói nữa.

Bên trong sôi nổi làm quen. Bên ngoài, thiếu niên đã lâu không xuất hiện trước mặt Võ Tiết Châu - Bạch Ngọc Ân - đang quan sát cửa tiệm Ruby này. Hai cái đầu hai bên vai cậu lúc này biểu tình cũng hết sức kỳ quái.

Một cái đầu trông có vẻ dữ tợn nói với cái đầu còn lại:

"Cái tiệm này đúng là! Không biết ai lại gan lớn như thế nữa. Xem đám người âm dương đạo sư tuyệt chủng hết rồi sao!?"

Cái đầu bên kia chỉ có cười cười, không có quan tâm trả lời lại.

Bạch Ngọc Ân dường như không phát hiện hai cái đầu này mà chăm chú xuyên thấu qua cửa sổ nhìn vào tình hình bên trong. Trầm ngâm một hồi cậu liền đi vào tiệm, kêu một ly trà đào và hai phần khoai tây lóc xoáy.

Rất nhanh nhân viên phục vụ đã mang phần cậu order lên. Bạch Ngọc Ân nhìn chằm chằm phần ăn này. Hai cái đầu cũng nhìn chằm chằm phần ăn này. Nếu có người nhìn thấy những hiện tượng phi vật thể ở đây chắc chắn sẽ vô cùng buồn cười bởi vì trong mắt bọn họ là hình ảnh thiếu niên đẹp trai rạng ngời cùng hai cái hồn quỷ soái ca dí sát mặt vào phần nước và khoai trước mặt như muốn moi móc cái gì đó. Thế nhưng nhìn mãi cũng chẳng có gì, Bạch Ngọc Ân liền nhún nhún mày. Đây thật thoáng tia hoài nghi. Cậu cầm lấy một xiên khoai bắt đầu nhắm nháp. Ừ, không tồi, có thể xem xét đến ủng hộ đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tôi là bạn trai của tiết châu

Bạch Ngọc Ân ăn đến vui vẻ. Trong khi một cái đầu ôn nhu, nhẹ cười nhìn cậu thì cái đầu khác lại hung hăng trách mắng: "Ăn từ từ thôi. Có ai giành với cậu đâu. Hừ! Sau này tôi sẽ mua nhiều thứ khác cho cậu. Không cần phải như vậy."

Đột nhiên cái đầu trông có vẻ hiền lành thay đổi sắc mặt. Hai mắt nó thẳng tắp nhìn về phía góc khuất của cửa tiệm, môi mím thành một đường thẳng: "Là nó!"

Nữ quỷ mặc áo hồng đã từng gặp Võ Tiết Châu ở nhà vệ sinh trường bắt gặp ánh mắt của nó liền giật bắn người. Không nói hai lời liền vọt vào trong đất.

Cùng lúc đó, con phượng hoàng đột ngột xuất hiện bên cạnh Bạch Ngọc Ân. Trước khi để nữ quỷ trốn thoát, nó không chút lưu tình phun ra tam muội chân hỏa đánh trọng thương nữ quỷ. Trong không khí còn vương mùi thịt bị cháy khét phiêu đẳng khắp nơi.

Bạch Ngọc Ân ăn xong phần của mình liền gật đầu xem như chợp mắt với thiếu niên ngồi bàn đối diện. Thiếu niên cũng nhẹ mỉm cười gật đầu đáp trả. Đường như quen biết lâu năm, lại đường như thập phần lãnh đạm. Cứ như vậy, Bạch Ngọc Ân liền rời đi.

Võ Tiết Châu không biết trong tiệm mình vừa xảy ra một hồi kỳ quái. Hiện tại cô đang bị vây trong khiếp sợ. Bởi vì đằng sau Nhất Minh là một đàn lệ quý phụ trách luật pháp gì đó. Đại ca, anh làm quý oai phong như vậy, Diêm Vương có biết không? Còn nữa, đừng dùng gương mặt đầy yêu nghiệt đó mà bán manh. Tui... tui không dám nhìn thẳng đâu!

Bây giờ cô rốt cuộc đã biết tại sao ngày đó Nhất Minh bảo cô không cần lo lắng về vấn đề luật pháp rồi. Căn bản là có trù tính hết rồi được không?

Nhất Minh hài lòng, cực kỳ hài lòng. Cái cảm giác thành tựu trước mặt vợ quả nhiên khoái vô cùng! Nhìn ánh mắt tròn tròn đầy tự hào của vợ kia, y thật vui vẻ! Y quyết định hôm nay toàn bộ nhân viên có thưởng!

Nghỉ hè rất nhanh đã tới. Sau khi thi, cô chỉ cần đi học thêm hai tuần nữa là có thể ở nhà làm sâu gạo. Võ Tiết Châu thỏa mãn nằm trên giường cầm điện thoại lướt facebook. Đột nhiên nhận được tin nhắn của Huỳnh Diệp Linh rủ cô đi chơi.

Võ Tiết Châu nhìn đồng hồ thấy chỉ mới ba giờ liền đồng ý. Nhìn nhìn lão quý đang lau sạch sẽ đồ dùng trong phòng, cô nói: "Nhất Minh, tôi đi chơi với Linh đây."

Lão quý nghe vậy liền dừng tay, y nhú nhú mày hỏi: "Đi đâu?"

"Không biết, chắc đi vòng vòng đâu đó. Gần sáu giờ tôi về." Sáu giờ chính là giờ giới nghiêm của nhà cô. Đi lỡ sẽ bị Võ lão mẹ cầm cây gõ đầu mắt.

Nhất Minh thấy cô hớn hờ chạy đi thay đồ bèn mím môi suy nghĩ. Sau đó y rất bình tĩnh cầm chiếc điện thoại mang tên iphone, tặc danh bảy plus mà gọi điện: "Cậu lái xe đến nhà tôi ngay."

Một cuộc điện thoại ngắn ngủi chỉ năm giây, Võ Tiết Châu đã bị nhét vào chiếc xe hơi bảy chỗ màu đen đầy sang trọng. Cô nhìn nhìn lệ quý kiêm chức tài xế phía trước, lại nhìn nhìn lão quý mặt đầy náo đó bên cạnh. Đột nhiên có cảm giác cạn lời...

"Anh làm vậy lát bạn tôi đến thì phải làm sao đây? Cô ấy sẽ sợ chết khiếp mất!" Cô cứng rắn cắn răng kiếm một cái cớ.

Nhất Minh không chút lưu tình dùng hai câu K.O cô:

"Toàn bộ chi phí hôm nay ta trả. Lát nữa cũng sẽ tự mình lái xe chở các người đi chơi."

Võ Tiết Châu: "...". Phúc lợi to lớn, muốn chống cũng không được.

Kết quả đương nhiên cô và bạn tốt ngồi trên chiếc xe bảy chỗ chạy vèo vèo tới Aeon mall - trung tâm thương mại gần đây nhất. Bạn tốt khi lên xe còn hỏi:

"Ồ? Ai đây? Anh đẹp trai này là tài xế?"

"Cứ cho là vậy đi." Nhìn bộ dạng hai mắt sáng như sao của Huỳnh Diệp Linh, cô ngập ngừng đáp.

Nhưng Nhất Minh rất không vui. Khí lạnh toàn thân càng phát ra đáng sợ dọa cho tiểu quý ngồi ghế phó lái co rút thành một đoàn.

Tiểu quý QAQ: Boss, cầu buông tha.

Y liếc nhìn cô thông qua kính chiếu trong xe rồi mở miệng nói: "Chào em, tôi là tên Nhất Minh. Là bạn trai của Tiết Châu. Hôm nay dẫn hai người đi chơi, mọi chi phí cứ tính ở chỗ tôi là được rồi."

Ngôn ngữ bình dị, dễ hiểu. Ý tứ mạch lạc, rõ ràng. Lời văn lưu loát, trôi chảy!

Huỳnh Diệp Linh ôm mặt cảm thán: "Bà có bỏ hỏi nào vậy? Còn cua được anh đẹp trai thế này, lại có tiền nữa chứ. Thật cao tay!"

Võ Tiết Châu: "...". Đại ca, cái ánh mắt hâm dọa kia của anh là sao? Nói dối là không tốt đâu có biết không? Già rồi còn dạy hư con nít là thế quái nào hả?!

Tuy rằng trong đầu suy nghĩ như vậy nhưng trong lòng cô dâng lên loại cảm giác vui sướng khó tả. Hai má ngai ngùng nóng ran làm cô càng thêm không được tự nhiên. Đặc biệt là lúc nghe bạn tốt khen Nhất Minh vừa soái vừa giàu, cảm giác thành tựu tự hào quý dị lan tràn trong lòng cô. Võ Tiết Châu là một người có chỉ số EQ không phải bị liệt, tất nhiên rất dễ hiểu loại tâm tình này nhưng cô nhất quyết phủ nhận. Bản thân lại xem như chưa có gì, chôn vùi thứ cảm tình vừa mới chớm nở này.

Vẫn là câu nói đó: nhân quý thù đồ a...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Trần tiểu thiếu gia

Dưới ánh mắt uy hiếp của lão quỷ nhà mình cùng cái nhìn đầy ám muội của Huỳnh Diệp Linh, Võ Tiết Châu diện vô biểu tình xoay mặt nhìn ra bên ngoài. Không nói, cô cái gì cũng không nói!

Suốt cả một quãng đường còn lại cô nhìn thấy rất nhiều cô hồn đã quỷ núp dưới tàn cây râm mát tránh mặt trời, lại nhìn thấy rất nhiều người có dấu hiệu bị ám giống như Huỳnh Diệp Linh lần ấy. Thế nhưng cô không hề có ý định cứu bọn họ bởi vì nhân quả của bọn họ không liên quan gì đến cô. Và lại loại chuyện quỷ thần này nói ra cũng chẳng ai tin. Cô không muốn biến mình trở thành cái đích cho mọi cùng chỉ trích.

Rất nhanh đã đến trung tâm thương mại, Võ Tiết Châu và Huỳnh Diệp Linh đi theo sau Nhất Minh. Mà lão quỷ này nhìn khí chất và dáng đi đều tràn đầy khí phách thế nhưng thật ra y đang đi theo tài xế của mình. Hết cách rồi, ai bảo y là người cổ đại làm chi. Y làm sao biết ba cái nơi rối loạn này chứ! Còn nữa, cái cầu thang cuốn kia, nếu không phải tài xế nhắc nhở y, nói không chừng y còn không biết đi thế nào đâu.

Mục tiêu ban đầu của Nhất Minh là dẫn các cô đi shopping. Thế nhưng nhìn bộ dạng ngại ngùng của hai người, y biết cho dù có đến nơi các cô cũng sẽ không dám chọn nên đành đổi địa điểm đến chỗ bán bánh ngọt ở tầng trệt. Không cần các cô chọn, y mỗi loại đều lấy ba phần, không nói hai lời rút tiền mặt thanh toán khiến cho nhân viên bán hàng sững sốt một trận. Mà những người xung quanh liên nhin không được liếc mắt y vài lần.

Vốn bề ngoài y đã đủ cuốn hút, bây giờ triển khai giá trị con người càng làm cho nhiều người nhìn bằng ánh mắt ghen tị và mến mộ. Nhưng chỉ dừng lại ở việc nhìn ngắm thôi, người thời nay rất ít khi giống như trong tiểu thuyết mà can đảm đi qua dây dưa với soái ca xa lạ. Nếu thật sự có người như vậy, nói không chừng Võ Tiết Châu sẽ nhìn người ta bằng ánh mắt 'mì bị náo' mất.

Còn Huỳnh Diệp Linh thiếu chút nữa hét chói tai. Bạn trai của Tiết Châu quá soái! Quá đại gia! Người bạn trai của bạn thân này cô chấm!

"Anh với Tiết Châu quen nhau bao lâu rồi?" Ngồi trên bàn ăn, Huỳnh Diệp Linh đột nhiên hỏi một câu khiến động tác ăn của Võ Tiết Châu cứng đờ.

Nhất Minh lại rất nhàn nhã phun ra hai chữ: "Rất lâu." Nói đúng hơn là hơn ba ngàn năm rồi.

"Rất lâu?" Huỳnh Diệp Linh nhú nhú mày. Hỏi lại: "Là thanh mai trúc mã sao?"

Y đầy mặt ý cười nhìn ai đó hận không thể vùi mặt vào bánh bông lan. Nghĩ đến tiểu oa nhi mắt xanh trong quá khứ, y bèn gật gật đầu: "Đúng vậy. Là quen biết từ hồi Tiết Châu còn nhỏ xiu."

Võ Tiết Châu: "... Anh có thể xạo hơn được nữa không?"

"Thế năm nay anh bao nhiêu tuổi?" Huỳnh Diệp Linh hứng trí bưng bưng bà tám. Không khí rõ ràng đã thân mật hơn lúc ở trên xe rất nhiều. Quả nhiên ăn uống lúc nào cũng khiến con người ta thân thiết với nhau cả. Đó là sức mạnh kỳ diệu của ẩm thực!

Nhất Minh: "Hai mươi sáu." Đây là tuổi trên chứng minh thư của y. Rất trẻ. Ừ, thật thích!

Sự thật chứng minh. Trên đời này không có thứ gì là nhất, chỉ có hơn. Võ Tiết Châu triệt để cảm nín. Loại chuyện cưa sừng làm ghé này cô hứa sẽ không vạch trần y đâu. Thật đấy.

Huỳnh Diệp Linh: "Hơn tận chín tuổi!? Lớn thế?"

Nhất Minh: "..."

Mọi người đối thoại đôi chút rồi quyết định đến khu mua sắm ở tầng trên. Hàng loạt mẫu mã xinh đẹp cả quần áo lẫn giày dép được treo trên mỗi cửa tiệm. Nhất Minh hoàn toàn không cần các cô mở miệng, gặp những thứ các cô liếc mắt nhiều hơn hai lần và nhìn nhiều hơn năm giây là y sẽ 'mua mua mua'.

Với thân phận khi xưa của y, bản lĩnh quan sát sắc mặt đã sớm luyện thành tinh. Y tất nhiên hiểu lòng người, chỉ một ánh mắt thôi là y đã biết các cô ưng ý sản phẩm nào.

Cách đó không xa, Bạch Ngọc Ân lại dùng ánh mắt kinh dị nhìn một người. Đó là một thanh niên gầy yếu, làn da trắng bệch dường như sống ở nơi ánh mặt trời không thể soi sáng tới được. Mái tóc đen rủ xuống che lấp chiếc trán cao, đôi môi mỏng khê nhếch làm hắn trông thêm phần đáng yêu. Thành thật mà nói hắn rất đẹp, là loại lớn lên khiến phái nữ nổi lên tình mẹ bao la, bát ái.

Dung mạo của hắn tuy hiếm gặp nhưng cũng không kinh diễm tới mức Bạch Ngọc Ân phải thể hiện vẻ mặt như vậy. Điều làm cậu kinh ngạc chính là Trần tiểu thiếu gia bệnh tật - bảo bối được Trần gia nâng niu trong lòng bàn tay - lại có thể nhàn nhã tự mình đi mua sắm.

Không, đừng nghĩ cậu kỳ thị thanh niên mua sắm. Chẳng qua cậu ngạc nhiên vị trước giờ vẫn không có hứng thú với thứ gì, hận không thể suốt ngày ở nhà này lại phản khởi đến cái nơi náo nhiệt lựa đồ. Nếu không phải cha cậu bảo cậu phải chăm sóc hắn, cậu cũng sẽ không rảnh rỗi đi nhìn hắn đâu. Hừ

hử!

"Cái này đẹp không?" Âm thanh êm tai nhẹ nhàng truyền vào tai cậu khiến Bạch Ngọc Ân hoảng hốt.

Vội vàng nhìn xem cái đầm hồng đầy chất mộng mơ thì... Cậu có loại xúc động muốn che mặt. Tiểu thiếu gia xin hãy bình thường lại, đừng có ý nghĩ muốn đi Thái Lan mà! Khoan đã, có khi nào cậu đã lọt vào mắt xanh của tiểu thiếu gia?...

Trần Quốc Minh cũng chẳng cần cậu trả lời. Hắn ngắm nghía chiếc đầm xinh đẹp như công chúa trong tay, ánh mắt thăm thẳm chẳng biết suy nghĩ cái gì. Thân hình đơn bạc quay lưng về phía Bạch Ngọc Ân hoàn toàn không biết bản thân vừa bị hiểu lầm giới tính. Hắn ngẩng đầu nhìn sang giang hàng đối diện, ngón tay ma sát lớp vải hồng xinh xắn.

Bạch Ngọc Ân từ con bỏ não tỉnh lại. Ánh mắt sắc bén quét về phía xa xa. Cậu cảm nhận được, nơi đó có...

Bước chân có chút chần chừ, cậu quay đầu bỏ lại một câu: "Tiểu thiếu gia, tôi đi có chút chuyện. Cậu đợi tôi một chút nhé." Liền chạy nhanh mắt hút. Không ai biết cậu chạy đi đâu, cũng không ai cần biết.

Trần Quốc Minh hầu như sau khi cậu rời đi liền cất bước đi ra ngoài. Hương về phía ngược lại của cậu mà đi. Nơi hắn hướng tới chính là nơi Vô Tiết Châu đang đứng.

Ban đầu cô cũng chẳng chú ý có người đứng bên cạnh mình. Dù sao nơi này cũng nhiều người, cô chỉ nghĩ đó là một khách hàng bình thường mà thôi. Thế nhưng người này lại thì thào vào tai cô một câu nói khiến tim cô giật thót!

"Tại sao cô lại ở bên cạnh thứ không sạch sẽ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chúng ta là đồng loại

Vô Tiết Châu hoảng hốt nhìn sang bên cạnh. Ngoài ý muốn nhìn thấy người con trai đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô và Nhất Minh. Cô không biết nên dùng biểu cảm gì để hình dung tâm tình của mình lúc này. Cô có chút run rẩy hỏi:

"Anh nhìn thấy được sao?"

Người thanh niên ấy gật đầu. Ánh mắt lo lắng, quan tâm nhìn cô.

Một loại cảm giác thân thiết giữa đồng loại với đồng loại bỗng dâng trào trong lòng. Vô Tiết Châu cứ thế ngây ngốc nhìn thanh niên.

Thanh niên bình tĩnh nhét vào tay cô một tờ giấy. Hắn mỉm cười đầy thâm ý: "Chúng ta giống nhau. Sau này liên lạc nhiều hơn nhé."

Trong lúc ngỡ ngàng, cô đã quên mất Nhất Minh là một người thiếu cảm giác an toàn cực kỳ ấy thế mà lại không hề cất ngang hay có động tĩnh gì khi thấy cô trò chuyện cùng thanh niên lạ mặt. Thậm chí y hình như còn chẳng phát hiện ra điều gì dị thường!

Bỗng, một bóng người đã chạy tới bên cạnh thanh niên. Khóe môi cậu bĩu ra có vẻ vô cùng bất mãn: "Cuối cùng cũng tìm được cậu a. Quốc Minh à, tôi mà lạc cậu thì tôi sẽ không xong đâu."

Sau đó lại quay sang nhìn cô đầy ngạc nhiên: "Hi, lại gặp nhau rồi. Không ngờ chúng ta có duyên như vậy ha."

Cũng nhờ có sự xuất hiện của Bạch Ngọc Ân mà Nhất Minh đã chú ý tới bên cạnh mình từ lúc nào đã mọc thêm hai người. Ánh mắt y lóe lóe. Thế nhưng không đợi y nhìn kỹ, Trần Quốc Minh đã xoay đầu rời đi. Chỉ còn lại Bạch Ngọc Ân đang cười mà như không cười đánh giá hai y cùng cô.

Vô Tiết Châu nhíu mày chống lại tầm mắt của cậu. Cô phát hiện ra hôm nay hai cái đầu trên hai vai thiếu niên này không thấy bóng dáng đầu cả. Chẳng lẽ là bị độ rồi? Là do thanh niên kia sao? Trong lòng tự hỏi, hiểu kỳ cùng hưng phấn không nhận được hiện lên trên mặt.

Bạch Ngọc Ân cũng chẳng ở lại lâu. Sau khi nhìn Nhất Minh vài cái bèn vội vã đuổi theo Trần Quốc Minh.

Vô Tiết Châu vẫn còn trông theo bóng dáng của bọn họ.

"Không cho nhìn."

Hai mắt tối sầm. Một đôi tay lạnh lẽo chặn lại tầm mắt của cô. Giọng nói trầm thấp thể hiện rõ chủ nhân của nó không vui khiến cô chỉ có thể cười khổ.

Nhất Minh thấy cô như vậy mặt mày càng nghiêm túc nói: "Bọn họ không bình thường. Người cũng thấy rồi đó, tên Bạch Ngọc Ân kia không thấy hai

con lệ quỷ của cậu ta đâu. Còn có cái thanh niên ấy nữa. Lúc này ta thật sự không phát hiện ra hắn. Ta không biết hắn ở đây từ lúc nào nhưng ta dám khẳng định trên người hắn có cổ quái. Mà vị đạo của bọn họ... khiến ta không thoải mái." Cái mùi đó thật chán ghét. Cậu này, y vẫn không nói ra.

Võ Tiết Châu cụp mắt nhìn sàn nhà. Đáy lòng tuông ra một nghi hoặc kích động. Nếu chiếu theo những gì Nhất Minh nói, vậy có phải thanh niên kia không những có thể nhìn thấy những thứ không phải người mà còn có khả năng tránh né, khắc phục chúng?

Hai người chìm trong im lặng quỷ dị. Khuôn mặt Nhất Minh âm trầm khó lường. Mãi cho đến khi Huỳnh Diệp Linh cầm một đồng túi xách trở lại không khí mới miễn cưỡng bình thường. Nhưng chuyện này vẫn cứ canh cánh trong lòng hai người, cuộc đi chơi cũng kết thúc sớm hơn dự kiến.

Mấy ngày nay Nhất Minh càng lúc càng âm trầm. Y phát hiện ra vợ mình lúc nào cũng cầm điện thoại. Lúc nói chuyện với y cũng chẳng ngừng đầu lên. Nhiều lần y muốn nhìn xem cô đang làm gì đều bị cô dùng cớ hoặc là tắt điện thoại để ngăn cản.

Lão quỷ nào đó nhìn nụ cười mỉm của cô lúc này càng thêm chướng mắt. Ai dám dụ dỗ vợ ngoan của y trèo tường? Ai?! Đứng ra đây! Ta hứa ta tuyệt đối sẽ không đánh chết mi đâu!

Mấy ngày nay tân trạng Võ Tiết Châu đặc biệt tốt. Bởi vì cô với Trần Quốc Minh đã thông qua mess face mà hiểu nhau hơn. Cô phát hiện ra cả hai có rất nhiều điểm tương đồng. Điều này làm cho cảm giác thân thiết trong cô càng tăng lên. Thậm chí cô có loại ảo giác rằng hắn mới thật sự là đồng loại của cô.

Có điều... chẳng hiểu sao tên hotboy Bạch Ngọc Ân kia cũng nhảy vào kết bạn face với cô. Còn thường xuyên gửi tin nhắn kiểu như làm quen cho cô. Nếu không phải vì mục đích thì chẳng lẽ cậu bị trúng tiếng sét ái tình với cô?

...

Ảo tưởng sức mạnh là bệnh, phải trị!

Nhất Minh không cách nào nhìn nổi nữa bèn kiếm một chuyện nào đó để thu hút sự chú ý của cô: "Tiểu bất điểm, người có để ý thấy cha người tuy trúng số nhưng chưa nói cho gia đình biết chưa?"

Câu nói này thành công khiến Võ Tiết Châu đặt điện thoại sang một bên: "Đúng nha, đã qua hai tháng kể từ ngày cha tôi lần đầu tiên nhận được tiền rồi. Tại sao vẫn chưa nghe ông nói gì hết nhỉ?"

Nhất Minh mừng rỡ. Cuối cùng vợ cũng chịu nhìn y. Vợ à, vợ à, nàng xem, hôm nay ta có soái hơn không? Nàng nhìn ta nữa đi.

Thế nhưng Võ Tiết Châu chẳng có tâm trạng chú ý vẻ đẹp của lão quỷ nào đó. Cô đang bận tự hỏi. Tự hỏi tại sao đến bây giờ cha cô vẫn chưa đem tiền về nhà. Tội đó Nhất Minh đã cho ông hai tờ vé số. Giá trị tương đương không phải ít. Càng tự hỏi cô càng cảm thấy có gì đó rất không ổn.

"Nhất Minh, có khi nào cha tôi thật sự không định nói với gia đình không?" Điều cô sợ nhất chính là cha cô dùng số tiền đó vào những việc tồi tệ.

Nhất Minh nghe cô nói liền nhủ mầy. Y hỏi: "Hôm nay cha người làm đến mấy giờ về?"

Bởi vì Võ lão cha là công nhân làm theo ca nên thời gian rất không cố định. Có khi đi sớm về khuya nên việc này chỉ có mẹ cô là biết rõ. Nghĩ như vậy cô bèn chạy ra khỏi phòng tìm Võ lão mẹ hỏi thăm.

Một lát sau cô quay lại đáp: "Hôm nay cha tôi chỉ cần làm đến ba giờ chiều là về nhưng chẳng hiểu tại sao đến sáu giờ rồi vẫn chưa thấy đâu. Mẹ tôi dọn cơm chiều ngồi chờ này giờ."

Nhất Minh nhìn vợ nhà mình bất mãn mỉm cười xoa đầu trấn an. Tiền và quyền luôn là thứ khiến con người thay đổi. Ba ngàn năm trước y đã sâu sắc cảm nhận được định lý ấy. Bởi vì cũng chính nó đã đẩy người y yêu và lẫn y vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Y không muốn bây giờ nàng cũng trải qua như vậy.

Y ôn nhu xoa đầu cô. Mỉm cười nhẹ giọng trấn an cô gái nhỏ: "Người yên tâm. Ta tìm vài tiểu quỷ hỏi giúp người."

Nói rồi y xuyên qua cửa sổ biến mất để lại Võ Tiết Châu thần thờ nhìn theo hướng y. Một nỗi bất an từ từ lan tỏa. Cô đột nhiên có lỗi giác sợ hãi khi biết được đáp án...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phương

Khuôn mặt lạnh lùng không chút độ ấm, Nhất Minh lao nhanh trên không trung đến gần chỗ làm của Võ lão cha. Lúc trước đến nhà Võ Tiết Châu y đã lặng lẽ học hỏi tất thấy. Cô không thể nào dạy y hết những thứ hiện đại này, y chỉ có thể mỗi đêm nhân lúc cô ngủ say mà chạy ra bên ngoài xem người khác.

Kể ra cũng có ích. Chỉ ít y biết được chợ đêm của những kẻ chịu tiêu tiền vì những thứ không đâu. Còn có những con phố đèn đỏ ăn chơi trác táng và cả những tên đạo sĩ trắng đen không rõ chuyên chơi trò rượt bắt nhau. Trong khoảng thời gian đó y cũng đã lặng thầm tìm hiểu nghề nghiệp của Võ lão cha. Không khó để biết được ông ta cũng chẳng được chào đón mấy ở xí nghiệp vì bản tính của mình.

Đến công ti, y bèn tóm lấy một tiểu quỷ hỏi thăm. Quả nhiên, ông ta đã nộp đơn từ chức rồi. Một đạo ánh sáng vụt qua trong mắt, y nhếch môi.

Không nói hai lời lập tức trở về đại bản doanh của mình - Ruby. Nhân viên trong quán nháo nhào cả lên vì sự đại giá quang lâm của lão đại nhà mình.

Tiểu quỷ, lệ quỷ đồng loạt tụ tập trong khu hậu cần. Tất nhiên đó chỉ là khu bảo quản những nguyên liệu của quán thôi. Nhờ ơn của những kẻ không phải là người này mà bây giờ nhiệt độ trong phòng càng lạnh tới mức không thể giành cho người thường nữa rồi.

Thấy nhóm tiểu đệ tập hợp đầy đủ, Nhất Minh lập tức vào vấn đề chính. Y nhìn một thanh niên đeo kính nhả nhặn, mặt mày thư sinh nói: "Tra cho tôi Võ lão cha mấy ngày nay đi đâu."

Tập thể tiểu đệ lập tức sùng sốt. Lão đại, nhạc phụ đại nhân ngăn cấm uyên ương sao? Vì sao lại cảm thấy thái độ của anh đối với cha vợ không tốt như thế? Còn nữa, anh như thế đại tâu có biết không? Biết rồi thì đại tâu sẽ không đánh chết anh chứ?

Thấy mọi người đứng đực ra đó, Nhất Minh cực kỳ không vui trầm giọng: "Còn không chịu đi?"

Thanh niên lập tức hồi thần, vội vàng co giò chạy về phòng hô to: "Đi đi, tôi đi tra ngay đây." Nói rồi bay thẳng lên lầu chui vào trong căn nhà nhỏ xíu chỉ bằng bàn tay.

Xung quanh còn có rất nhiều căn nhà nhỏ như thế. Đứng nhìn chúng nó nhỏ xíu như đồ chơi mà xem thường, mỗi một căn nhà đều chế tác tỉ mỉ. Có nhà vệ sinh, có phòng khách, có phòng ngủ. Hoàn toàn là một mô hình thu nhỏ hoàn chỉnh. Chỉ cần như vậy cũng đủ cho một lệ quỷ có nơi nương tựa, khiến cho bọn họ không cần trôi nổi nữa. Mà đồ dùng thì càng dễ dàng hơn. Trực tiếp mua mấy thứ như giấy tiền vàng bạc là được rồi. Cùng lắm thì đặc biệt kêu người làm rồi viết tên tuổi của từng tiểu quỷ ra mà đốt thôi. Đốt thành tro thì bọn họ sẽ nhận được "buru phẩm" xa xỉ, xài bừa ngay!

Thanh niên từ trong nhà lòi ra ba chiếc máy tính xách tay. Ở trước mặt lão đại trình diễn show hacker đẳng cấp. Anh hack vào các hệ thống máy quay của các tòa nhà gần nhà Võ Tiết Châu. Cuối cùng cũng thấy được lịch sử ghi chép có quay trúng Võ lão cha.

Khoảng hai tháng trước ông đã từng đến ngân hàng gửi một số tiền lớn.

Liên tiếp hai tuần sau đó ngày nào cũng thuê khách sạn.

Càng nhìn, sắc mặt bọn họ càng khó coi. Khuôn mặt vốn trắng bệch lại càng quái dị nói không nên lời. Anh chàng hacker lại càng đỏ mồm hôi hột. Phu nhân ơi! Cha cô ngoại tình kìa!

Không sai, chính là ngoại tình đó!

Hàng ngày ông ta đều dẫn người phụ nữ đó đăng ký mượn phòng ở khách sạn. Có điều dạo tuần này lại không thấy ông ta đâu. Luật sư của Nhất Minh đoán có lẽ ông ta đã mua cho ả vợ bé một căn nhà hẳn hoi ở đâu đó rồi.

Nhất Minh chóng cảm suy nghĩ. Ngón trở gõ gõ trên bàn kính như hồi chuông gõ vào lòng từng tiểu quỷ ở đây. Bọn họ ngửi thấy mùi nguy hiểm rồi. Không ôn, giờ chạy còn kịp không?

Một lát sau, y chậm rãi nói: "Điện thoại di động mỗi người nhận được một cái rồi đúng chứ?"

Gật đầu. Điện thoại hàng hiệu xài rất tốt. Like!

"Dặn dò khi hoạt động vào ban ngày đã nhớ hết chưa?"

Gật đầu. Ghi nhớ rất có ích. Like!

"Vậy thì tự phân tở, mỗi ngày giám thị Võ lão cha và vợ bé của ông ta. Còn có, điều tra cho tôi những thứ ông ta đã tiêu trên người ả. Luật sư, đi soạn ngay một đơn ly hôn có lợi nhất về đây. Hôn nữa còn phải chắc chắn thắng kiện."

Nhóm tiểu đệ: "... " Lại bị bắt khổ sai. Dislike! QAAQ

Nhất Minh cũng không quan tâm tâm lý bi thương của bọn họ. Hừ! Nhận lương của y, ở nhà của y, do y siêu độ thì phải làm việc của y. Hôn nữa đây là việc tốt, y tích đức giùm bọn họ, y quá tốt rồi! Đòi hỏi, đòi hỏi. Có tin ta đánh chết mi không?!

Thế là trước quyền uy của đại tư bản, ai nấy ngoan ngoãn phân chia công việc. Nhất Minh vội vã cầm theo bức ảnh chân dung của vợ bé chạy về nhà. Y còn chưa quên vợ còn chờ mình.

Võ Tiết Châu mím môi đưa cho Võ lão mẹ một tấm ảnh. Cô vờ như không có gì hỏi: "Mẹ, mẹ có từng gặp qua người này chưa?"

Võ lão mẹ sùng sốt. Sau khi nhìn kỹ mới thản nhiên nói: "Đây là Phương, làm chúng xí nghiệp với mẹ mấy chục năm trước."

Trong lòng cô thầm than. Quả nhiên... Khi lão quý đưa tấm hình này cho cô, nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp chẳng trẻ hơn mẹ mình là bao nhưng chăm sóc vẻ ngoài tỉ mỉ, cô đã ôm tâm lý hỏi lấy hên. Thật không ngờ thật sự là người quen.

Sau đó, cô lại càng không ngờ giữa cha mẹ cô và ả thật sự có một đoạn ký ức ân oán tình thù đầy câu huyết.

Thì ra trước khi gặp mẹ, cha cô là bạn trai của Phương - một người con gái rất đẹp. Hai người cùng chỉ là nhân công làm việc chung xưởng xí nghiệp, chẳng phải hạng giàu có gì. Nhưng vì Phương vốn tính tình không đàng hoàng mà gây thị phi, dạn dít với người khác bị cha cô bắt gặp được. Ông nổi giận, một tát đánh lệch má mối tình đầu yêu sâu đậm của mình. Phương cũng từ đó trở mặt với ông. Trước khi chia tay, ả còn tự tin tuyên bố trước mặt ông rằng hai tháng sau ả lấy chồng. Y như rằng, hai tháng sau ả lấy chồng thật. Rồi sau cha cô gặp mẹ. Mẹ cô yêu cha từ cái nhìn đầu tiên, cũng là mối tình đầu của bà. May mắn thay, cha và mẹ cô đã tới bên nhau, cũng nhau nâng đỡ qua những ngày tháng cơ cực.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Võ lão mẹ khi nói về chuyện xưa về tình yêu tưởng chừng như ảo mộng ấy mà lòng cô xót xa. Cô không dám nói với bà rằng người đàn ông bà cho là chung thủy sau khi có tiền đã lặn giương với người đàn bà khác. Oái ăm thay cho cái gọi là mối tình đầu sâu đậm để rồi đến chừng này tuổi phải mang trên đầu cái danh gian phu dâm phụ. Cô không hiểu lý do gì khiến Võ lão cha trở nên như vậy, cũng chẳng muốn hiểu.

Điều cô biết chính là nếu cha thật sự yêu mẹ, cha sẽ không bao giờ ngoại tình.

Cầm chén com cùng mẹ ăn bữa com tối nguội lạnh, lòng cô đắng chát. Cô không dám biểu lộ bất kỳ biểu cảm nào. Chỉ ít, cô không để mẹ biết cha đã có người khác. Ngày cô cho bà biết, sẽ là lúc cô đưa đôi nam nữ kia vào hố sâu hối hận. Đôi mắt âm dương cô chán ghét lại có một ngày khiến cô yêu thích không buông. Cô dịu dàng cười. Phải làm sao đây cha của con?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Điểm tựa tinh thần

Mặt trời thức giấc trong tiếng gáy nhộn nhịp. Ánh nắng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, luồn vào khe cửa. Gió nhẹ nhàng thổi bay rèm cửa, mang theo hương vị ngày mới đánh thức cô gái nhỏ vẫn còn ngủ say.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Võ Tiết Châu biết cha cô đã nghỉ làm. Số tiền kết xù gửi trong ngân hàng có lẽ cũng đã lãi mẹ đẻ lãi con, đủ cho ông ta ăn xài hết quãng đời còn lại. Chẳng qua cô chỉ muốn biết vào những ngày tháng rảnh rỗi, nhàm chán này ông ta sẽ làm gì.

Cô ép sát cơ thể vào tường. Thật may đây là một góc khuất, cha cô chẳng thể nào phát hiện ra cú điện thoại của ông và người đàn bà kia đang bị người khác nghe lén.

"Sao dậy sớm vậy?" Ông ta hỏi người bên kia bằng chất giọng dịu dàng chưa từng thấy. Đôi mắt cong lên thành hình trăng khuyết chứng tỏ tâm trạng ông ta rất vui.

Đầu dây bên kia có vẻ nũng nịu nói gì đó khiến ông ta cười phá lên: "Nhớ anh hả? Được rồi, để anh qua bên đó với em."

Sau đó, ông ta vội vàng cắt điện thoại đi. Khuôn mặt vừa mỉm cười lập tức thu lại. Ông ta thay đồ, cầm lấy chìa khóa xe nói với Võ lão mẹ: "Ra khóa cửa tôi đi làm."

Thậm chí còn không nhìn bà một cái trong đấy mắt ông ta đã hiện lên vẻ chán ghét. Lòng cô triệt để nguội lạnh.

Cô từng ảo ông chỉ là nhất thời. Cô cũng sẽ tìm cho ông một lý do. Giống như nam nhân ngày xưa vì tập tục nên phải tam thê tứ thiếp. Còn đàn ông bây giờ bởi vì một cảm xúc nhất thời nên bị cảm dỗ mà thôi. Cô cũng tìm sẵn cái cớ rằng do người đàn bà tên Phương ấy quyến rũ cha cô, chỉ cần mẹ cô biết sửa soạn, biết làm đẹp thì cha cô sẽ làm lành từ hồi đầu nhưng tất cả chỉ là một mớ bong bóng dễ vỡ. Chính đôi mắt của ông ta đã đập vỡ ảo tưởng của cô. Khiến cô nhận ra từ trước tới nay đàn ông đều hưởng thụ đặc quyền được phép phản bội người vợ của mình dù là danh chính ngôn thuận hay lén lút. Còn người có lỗi từ xưa đến nay đều là phụ nữ.

Thế nhưng kẻ gây ra những vết thương không phải là đàn ông sao? Thật buồn cười.

Cô ngồi trong xe hơi. Nhất Minh im lặng ngồi bên cạnh. Y nắm tay cô, dùng sự lặng thầm mà âm áp an ủi cô. Cô khẽ cười, bình tĩnh nhìn ông ta chạy vào căn biệt thự xinh đẹp mẹ cô thường ngắm trên tivi. Rồi dưới sự che chở của Nhất Minh, cô dễ dàng đi vào ngôi biệt thự đầy tiện nghi này.

Cô nhìn ông ta sờ mó cơ thể người đàn bà kia, nghe ả nũng nịu hỏi ông ta có thương ả không, thương bao nhiêu. Thậm chí cô còn nghe ông ta nói xấu mẹ và cô nhằm lấy lòng ả. Người đàn bà kia nghe ông mắng nhiếc mẹ con cô đầy mặt đã tràn ngập đắc ý nhưng lại giả vờ như mình rất thiện lương mà khuyên nhủ ông ta không nên nói như vậy. Càng ghê tởm hơn chính là ông ta lại khen ả không ngớt. Lạnh lùng nhìn tất thấy, đến tận lúc bọn họ lăn giường, bị bàn tay Nhất Minh che lại cô rớt cuộc khóc.

Nước mắt không cách nào kiềm chế chảy dài trên khuôn mặt cô, chảy xuống sàn nhà nơi gọi là thiên đường tình yêu đích thực của cha mình. Mỗi một nhịp đập của trái tim đều như gào thét muốn phóng thích mọi khổ sở. Làm sao có thể không hận đây? Làm sao cô có thể không đau? Biết bao người phụ nữ khổ vì đàn ông, tại sao đàn ông lại khốn nạn như thế?

"Khóc đi đừng giữ lại. Như vậy người sẽ nhẹ lòng hơn." Bỗng, vòng tay lạnh lẽo ôm cô chặt hơn. Y ôm cô vào lòng ngực rắn chắc chẳng chút độ ẩm để cô rơi đi những giọt nước mắt cho người cha tưởng chừng vĩ đại của mình.

Cô rớt cuộc òa lên như đứa trẻ. Cô không biết mình khóc bao lâu, cô cũng không biết mình vào xe thiệp đi lúc nào. Chỉ biết khi cô tỉnh lại, cô đã trở về căn phòng nhỏ của mình. Nhất Minh vẫn nghiêm chỉnh thuần khiết nằm bên cạnh cô. Mái tóc dài đen nhánh xõa tung càng làm y trông yêu nghiệt. Như một sức hấp dẫn kỳ lạ, cô đột nhiên đưa tay vuốt lấy cái trán, lông mày, đôi mắt, cánh mũi cao thẳng, gò má.

Cô nhận ra Nhất Minh đã trở thành điểm tựa tinh thần không thể thiếu trong cô tự lúc nào. Y luôn luôn như thế, im lặng làm mọi chuyện vì cô, âm thầm bên cạnh cô đối mặt mọi chuyện. Vách tường bảo vệ tim cô rớt cuộc có một lỗ hổng. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ lỗ hổng ấy sẽ bị y chui vào...

Lúc tay cô sắp dôi xuống cánh môi y, y rớt cuộc mở đôi huyết đồng điệu dâng nhìn cô. Trờ tay cầm lấy tay cô khẽ hôn. Y cười nhẹ: "Nàng dậy rồi. Đói không ta xuống bếp lấy cơm cho nàng?"

Võ Tiết Châu cười buồn. Cô lắc đầu. Gặp loại chuyện như thế cô nào còn khẩu vị.

Nhất Minh thương tiếc vuốt tóc cô: "Vậy bây giờ nàng có muốn trả thù bọn họ không?"

Nghe y hỏi cô lập tức mở lớn mắt. Không thể tin hỏi ngược lại: "Có thể?"

"Có thể." Y gật đầu, nâng cô dậy. Chia trước mặt cô một tập hồ sơ dày: "Nàng xem cái này sẽ rõ. Hơn nữa ta cảm thấy tiểu thiệp của cha nàng có cổ quái. Dường như ả nhìn thấy chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lá bùa bảo mệnh (1)

"Cái gì? Bà ta nhìn thấy chúng ta?" Võ Tiết Châu dường như kinh ngạc hét lên. Lúc sau mới phát hiện ra mình quá lớn tiếng. Cô vội vàng bịt miệng mình lại, im lặng dáo dạt nghe động tĩnh bên ngoài. Cũng may không có kinh động đến Võ lão mẹ.

"Ta cũng không rõ." Nhất Minh trả lời ấp úng. Chính là cảm giác rất kỳ quái, rất không thoải mái...

Cô nhú nhú mày. Chưa bao giờ cô thấy y thiếu tự tin đến thế. Nhưng việc này cũng chẳng sao. Cô cũng không có ý định nhìn trộm bọn họ nữa. Lần tới gặp mặt, cô sẽ quang minh chính đại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nghĩ như thế cô vội vàng tiếp nhận tập hồ sơ trong tay y. Càng lật, mặt cô càng đen. Tay cầm giấy không tự giác cầm chặt hơn, mép giấy cũng bị cô làm cho nhăn nhéo.

Trong tay cô chính là khoảng chi phí Võ lão cha đã tiêu trên người vợ bé của ông ta. Lúc mới đầu nói lại tình xưa hai người liền tiếp đi ăn nhà hàng sang trọng. Lúc tình cảm đạt tới đỉnh điểm thì dẫn ả đi shopping. Chính là cái kiểu "mua mua mua" trong truyền thuyết đó! Còn có cả phí đi chơi, mướn phòng, mua biệt thự. Càng đáng nói hơn căn nhà kia người đứng tên là vợ bé của ông ta. Cô thật không biết nên khen bọn họ tin tưởng lẫn nhau hay là nên nể nang của cha cô bị úng nước nữa. Tổng cộng chi phí đã lên tới con số vượt ngoài tầm kiểm soát của Võ Tiết Châu. Cô nghiêng rằng. Có tiền thì đem đi cho gái, gia đình ông ta để ở đâu?

Hô hấp nặng nề phì phò, cô lật tới đơn ly hôn. Cơ thể cứng còng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ba chữ "đơn ly hôn" kia mà mờ mịt. Cuối cùng, tất cả chỉ còn lại kiên định. Người đàn ông như vậy vốn không xứng với mẹ của cô. Tiền cô chuẩn bị cho ông ta hưởng phúc cũng không cần nữa.

Sau đó cô đọc những điều lệ ông ta phải bồi thường cho mẹ con cô. Càng đọc khỏe môi cô càng cong lên. Tốt lắm, chỉ cần thắng kiện ông ta sẽ có một vỏ đầu.

Nhất Minh thấy cô mỉm cười liền vui vẻ. Y quả nhiên là một phụ quân tốt. Nhìn thấy không? Vợ bị y làm cho hài lòng rồi kia!

Nhất Minh tỏ vẻ rất kiêu ngạo.

Hai người bàn bạc thời gian thích hợp liền quyết định xong xuôi. Cô phải lựa lời dỗ Võ lão mẹ rồi thiết lập một cái tuồng bắt gian tại trận, trong lúc chộc cho người cha thân yêu của cô nóng giận mất đi lý trí mà ký tên vào đơn ly hôn. Ha ha ha, nghĩ thôi cũng đã thấy đẹp rồi.

Võ lão mẹ khóc. Khóc rất nhiều, dường như là chết đi sống lại. Hiện tại có lẽ bà rất đau khổ thể nhưng bà vẫn mỉm cười bình thường với Võ lão cha. Dọn cơm, sẵn sàng cho ông ta. Cô cứ ngỡ bà chấp nhận một cuộc sống như thế. Không ngờ ngay ngày hôm sau bà đã ký tên vào đơn ly hôn.

Bà hỏi cô làm sao cô làm được những việc này. Cô im lặng không đáp. Hiện tại cô chỉ là học sinh cấp ba không tiền không quyền không học vấn. Tất nhiên không thể một mình chuẩn bị chu đáo như thế. Cô tin mình không thể lừa được mẹ. Nhưng cô cũng không thể nói với mẹ rằng con gái bà cầu kết với quý được. Bây giờ tâm lý bà không thể chịu thêm bất kỳ cú sốc nào nữa.

Vì thế cô cầm tay bà, nhìn vào đôi mắt đầy bi thương của bà, nhẹ nhàng nói: "Mẹ, bây giờ chưa phải là lúc. Sau này con sẽ nói với mẹ tất cả, được không?"

Võ lão mẹ chần chừ, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp. Bây giờ bà chỉ còn lại con gái, chiều cô lần này cũng chẳng sao.

Bạch Ngọc Ân hỏi thăm mấy ngày nay sao không thấy động tĩnh của cô, cô bèn tự kỷ nhẫn lại trêu chọc cậu: «Hừ hừ, có phải cung nhớ chế không? Không sao, việc bạn đã xong, chế trở lại với cung đây. Chế biết nhan sắc của chế đã khiến cung mê muội mà. Hổ hổ hổ.»

Bạch Ngọc Ân và hai cái đầu lệ quý: "... Vô si!

Bên Trần Quốc Minh càng khoa trương hơn. Hắn chỉ hỏi đúng một câu đã triệt để vay cô trong tầng tầng khiếp sợ: «Nghe nói cha cậu ngoại tình?»

Cô vội vàng nhả lại: «Cậu làm thế nào biết được!?»

«Hỏi vài tiểu quý là biết thôi.» Bên kia nhanh chóng đáp trả.

Võ Tiết Châu càng thêm nghi ngờ: «Cậu không sợ bị quý quán thân?» Lúc trước cô đã từng gặp loại chuyện này nên từ đó về sau bèn sợ hãi không dám đề ý tới nữa. Thật không ngờ...

«Không sao. Có thể trò chuyện với vài cô hồn dã quý một chút.»

Hai người tiếp tục nói chuyện qua lại, cô rốt cuộc hiểu rõ vì sao hắn không sợ dây dưa với quý. Hắn nói bởi vì hắn có một lá bùa bảo mệnh, quý quái bình thường sẽ không động vào hắn làm cô hăm mộ muốn chết.

Dường như hắn có con mắt trên màn hình hay sao ấy mà biết được tâm tư của cô. Hắn nói hắn có hai cái, có thể cho cô một. Hẹn nhau ở tiệm Ruby.

Võ Tiết Châu đầu tiên là sững sờ vì nghĩ hắn biết cô là chủ tiệm. Sau đó lại thấy hắn không nói gì thêm bèn nghĩ đây là trùng hợp. Dù sao nơi đó cũng gần, làm ăn cũng tốt. Chắc chắn hắn chỉ là vô tình mà thôi. Nghĩ vậy cô bèn yên tâm, hí ha hí hửng thay đồ.

Nhất Minh quét dọn phòng cô nửa chừng lại thấy cô ăn mặc đẹp đẽ đi ra ngoài, y liền lên tiếng hỏi. Nghe thấy cô nói là đi đến Ruby thì hài lòng. Vốn y định bảo cô chờ, chừng nào y làm xong việc nhà sẽ cùng cô tới đó nhưng Võ Tiết Châu không chịu. Vì thế y chỉ có thể gọi điện báo tài xế đến đón cô. Thế nhưng y không biết hành động này của mình sau này sẽ khiến y hối hận đến nội thương. Nếu biết y thả nhốt cô ở nhà chứ chẳng bao giờ cho cô đến Ruby!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lá bùa bảo mệnh (2)

Toàn bộ quý trong Ruby bùng nổ. Như ông võ tổ lần sẵn chạy dồn lại một góc nhìn chăm chăm bà chủ của mình cười cười nói nói với một chàng trai trẻ tuổi.

Đây là cái tình huống gì a? Bà chủ đi ngoại tình hả? Lén lút hẹn hò với tình nhân trong chính tiệm của ông chủ liệu có ổn không? Tại sao không thể chuyên nghiệp mà hẹn ở chỗ nào xa xa chút hả? A!? Không phải, tại sao bọn họ lại có thể khuyến khích bà chủ phạm tội như vậy chứ? Bọn họ có cần báo cho ông chủ biết không?

Không đợi bọn họ tự mình rồi rầm, điện thoại của quản lý đã vang lên. Tiểu quản lý run rẩy nhìn màn hình, toàn bộ lệ quý nhìn màn hình hút ngậm khí lạnh. Tới rồi, tới rồi! Ông chủ gọi tới rồi!

Một nữ phục vụ khó khăn nhắc nhở mọi người còn đang khiếp sợ: "Quản lý à... nếu không nghe máy nhanh, anh sẽ..." Nói tới đây liền im lặng làm động tác cắt cổ.

Trần quản lý lăm lăm mồ hôi. Nhanh chóng ấn nút nghe. Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Nhất Minh: "Vợ ta có ở tiệm không?"

"Dạ có." Tiểu quản lý meo máo trả lời.

"Nàng ấy đang làm gì?"

Quản lý liếc mắt nhìn đồng bọn. Một đám đồng bọn rất không có cốt khí cup mắt, nghiêng đầu tỏ vẻ không thể giúp đỡ. Tiểu quản lý bị phản trưng mắt. Run như cây sậy lựa lời nói chuyện: "À... chị dâu... chị dâu đang uống nước. Có ăn chút đồ ăn và... trò chuyện... với bạn bè."

"Bạn bè?" Đầu dây bên kia tỏ vẻ nghi hoặc.

Trái tim nhỏ bé của quản lý lập tức giật thót. Tiểu quản lý trong lòng khóc ròng, giọng nói càng ra sức: "Đúng vậy, là bạn bè."

Nhất Minh nhướng mày. Câu trả lời có chút quái quái nhưng y cũng không nghĩ nhiều. Dù sao Ruby cũng gần trường phổ thông C. Vô tình gặp bạn học là điều bình thường. Y không phải là một kẻ cuồng ghen.

Quần chúng nhân dân đồng loạt tỏ vẻ không tin!

Sau đó... y phát hiện ra bản thân thật ngây thơ. Quản lý đầu lẩn ra đây nói chuyện nhân sinh đi. Vợ y chỗ nào là quan hệ bạn bè thuần khiết hả? Tại sao lại giống như hên hò tình nhân vậy nè. Ế ề! Cái tay của cái tên đó đang làm gì? Dám nắm tay vợ y? Gan to bằng trời rồi!

Nhất Minh đen mặt đứng đằng sau Võ Tiết Châu. Đương sự chẳng những không biết còn vui vẻ nắm chặt thứ mà tên kia đưa cho cô. Ngay cả ánh mắt cũng toát ra ánh sáng vui sướng: "Cảm ơn cậu!"

Cô nắm chặt lá bùa bảo mệnh trong tay. Ánh mắt nhìn họa tiết được vẽ bằng mực đỏ chi chít khắp lá bùa màu vàng. Trần Quốc Minh còn tri kỷ đến nỗi đem lá bùa đi ép nhựa, xâu nó lại thành một sợi dây chuyền nho nhỏ.

Trần Quốc Minh ngay từ đầu đã thấy Nhất Minh bước vào. Chẳng qua hắn không quan tâm. Còn về phần cô có quan tâm hay không... Ha ha, điều này hắn không quản được.

Hắn khí từ người Nhất Minh càng lúc càng nhiều. Y không nở trừng cô đành đổi lại thành trừng cái tên chết tiệt kia. Đôi mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Ngại ở tiệm quá nhiều người, y cũng chẳng muốn đôi co ở đây đành nắm tay cô kéo vào khu hậu cần. Trước khi đi còn liếc Trần Quốc Minh một cái sắc lẻm: "Chúng tôi có chút chuyện cần nói riêng. Hi vọng cậu không ngại nếu tôi dẫn bạn gái của tôi đi."

Lời nói tuy nhã nhặn như vậy nhưng y chẳng thèm chờ hắn phản ứng đã lập tức mang người đi. Động tĩnh bên này khá lớn khiến rất nhiều khách hàng chú ý. Trần Quốc Minh cũng chẳng tiện mắt mắt giữ người. Mà bản thân hắn cũng chẳng có ý định đó.

Trần Quốc Minh nâng môi mỉm cười làm khuôn mặt hắn thêm vẻ thanh tú, đơn thuần. Loại hình thư sinh này hiện tại rất được nhiều nữ sinh ưa thích. Lập tức khiến nhiều thiếu nữ nhìn lên không thôi.

Lôi kéo cô vào khu hậu cần, Nhất Minh lần đầu tiên lạnh giọng hỏi cô: "Người vì sao lại ở cùng hắn? Hắn đưa cho người cái gì?"

Vì Tiết Châu mờ mịt nhìn y tức giận đến khóe môi đều mím thành một đường, đột nhiên có cảm giác chột dạ kỳ quái. Cô áp ứng đáp: "Tôi với Quốc Minh hẹn gặp nhau ở đây vì tôi nhờ cậu ấy cho tôi một lá bùa bình an."

"Bùa hộ mệnh?" Nhất Minh nhíu mày, lập tức nhẹ nhàng đoạt lấy cái vòng cổ trên tay cô nhìn kỹ. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền phát hiện cổ quái. Hoa văn, ký tự phức tạp bằng chữ đỏ trên giấy vàng nhìn ra vẻ đạo mạo nhưng y lại cảm thấy thập phần tà khí. Lá bùa được xếp thành hình tam giác. Ba đỉnh nối liền với nhau. Trung tâm tam giác này còn có hai vòng tròn to, nhỏ chồng lên nhau. Nghiên cứu một lúc y phát hiện nó giống hệt như một con mắt.

Đây là cái loại bùa bảo mệnh gì chứ? Nhìn như tà ma ngoại đạo!

Tác giả có vài lời muốn nói: Các độc giả thân yêu. Tớ thấy có mấy bạn cmt làm tớ quẩn quáo một buổi chiều. Thân ái, có đoán ra bí ẩn trong truyện không? Có đoán ra tác giả khả ái của mọi người không? *phóng mị nhân*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lá bùa bảo mệnh (3)

Nhất Minh hai mắt nhìn chăm chăm lá bùa. Ánh mắt có chút ác liệt. Y lạnh mặt nói với cô: "Vứt lá bùa này đi. Nó không tốt."

"Tại sao?" Võ Tiết Châu rất khó chịu bởi vì cô phát hiện hể giống đực nào tới gần mình y đều nói là không tốt, sau đó lại khuyên cô thế này thế kia. Cô có cảm giác như mình bị tù túng vậy.

Nhất Minh trả lại lá bùa cho cô. Y chỉ theo từng hoa văn từ ngoài vào trong với giọng nói nhẹ nhàng:

"Nàng xem, từ đầu đến dưới này giống như lông mi cong vành mắt. Bên trong còn có hình tròn, tuy bị rất nhiều họa tiết đè lên nhưng nàng thử dùng trí tưởng tượng của mình gạt bỏ những thứ không cần thiết này mà nhìn về bản chất của nó, nàng không thấy nó rất giống một con mắt sao? Không khó để nhận ra đúng không? Ta nói cho nàng biết, từ trước đến nay biểu tượng con mắt đều là tà môn, không có bất kỳ đạo sĩ chính phái nào dùng hình dạng cổ quái mà khó chịu của con mắt cả."

Y biết cô đang rất giận dữ nhưng y không có dự cảm tốt về thứ này chút nào. Y vốn là lệ quỷ mấy ngàn năm. Sau lại ký khế ước, có được thân xác, y sớm đã trở thành nửa quỷ thân. Nếu không phải trong trường hợp đặc biệt, y chính là một con quỷ không có đối thủ trong cái rãnh lệ quỷ này. Và lại giác quan thứ sáu chính là điều mà quỷ thân chiếm ưu thế. Y là bán quỷ thân nên y cũng có khả năng này. Mặc dù không thể đoán trước rõ ràng nhưng y vẫn sẽ dự cảm được một số chuyện. Giống như lá bùa này vậy, trông thật sự là... muốn thiêu khét!

Võ Tiết Châu cũng không phải là kẻ ngu không biết nghe khuyên bảo. Cô thuận tay vớ lấy một chai coca lạnh uống một hơi. Từ từ bình tâm được lửa nóng trong người mới bắt đầu xem xét lá bùa.

Nhìn rồi lại nhìn, rồi rắm lại rồi rắm. Đến khi cô nghĩ mình sắp điên lên không thể kiên trì thì cô phát hiện đúng hệt như lời y nói. Nhìn như một con mắt! Đạch! Đồng loại à, cậu đưa cho tui cái con mắt là có ý gì hả?

"Chẳng lẽ Trần Quốc Minh muốn hại tôi?" Im lặng một hồi cô mới lên tiếng. Ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

Nhất Minh xoa đầu cô. Giống như một hành động vô thức lại giống như an ủi. Y rõ ràng từng chữ nói cho cô nghe: "Dù hấn có mục đích gì, tốt nhất chúng ta cũng không nên giữ thứ này."

Cô mím môi. Có chút buồn bã, có chút không cam lòng lại có chút không nỡ. Cô dụi đầu vào lòng ngực lạnh lẽo của y, phát tiết sự ủy khuất cùng hành động cầu an ủi xong mới chậm rãi đưa lá bùa để tùy y xử trí.

Nhất Minh bắt đầu đi vuốt tóc thuận mao cho cô rồi mang lá bùa đưa cho quản lý. Nhìn tiểu quản lý đầy cảnh cáo: "Thieu thứ này thành tro cho ta. Phải kiểm tra."

Tiểu quản lý run rẩy đáp "rõ" một tiếng liền bay đi mất. Quản lý sợ hãi, quản lý tình nguyện lượn đi chỗ khác. (QAQ)

Lúc này, Trần Quốc Minh một tay che đi mắt trái, nhếch môi mỉm cười. Trùng hợp chính là Bạch Ngọc Ân cũng làm hành động giống như thế trong nhà mình. Không những nhếch môi mà cậu còn nhỏ giọng thì thầm:

"Tìm được mi rồi rần nhỏ."

Ngày qua ngày, Võ Tiết Châu hoàn toàn trách ở nhà, làm ở trong phòng. Nhưng cô luôn chú ý động tĩnh của Võ lão cha. Ông ta lại tiêu xài thêm một đồng tiền nữa. Võ lão mẹ vẫn làm người vợ đảm đang, chỉ có điều trông bà như già đi cả mười tuổi. Nỗi đau chồng mang đến cho bà quá đồi to lớn khiến bà gần như kiệt sức.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh mát. Gió nhẹ nhàng nô đùa cùng rèm cửa. Nắng dịu nhẹ luồn vào tán cây. Cô mỉm cười. Hôm nay là một ngày đẹp trời để mở phiên tòa.

Màn kịch cô dựng nên chỉ vồn vện từ bảy giờ đến mười giờ sáng. Ba tiếng đồng hồ sau gia đình cô như có hện trước mà cấp tốc xuất hiện trong tòa án. Vốn dĩ cha cô không kịp thuê luật sư, cũng không nghĩ đến mình sẽ rơi vào tình cảnh hoàn toàn bất lợi này.

Ông phần nộ trừng mắt nhìn luật sư trẻ có làn da trắng như người Mỹ của Võ Tiết Châu biện hộ đòi lợi tức một cách trôi chảy. Bảy giờ ông mới nhận ra đứa con gái và bà vợ già bị ông xem nhẹ đã lừa ông vào bẫy. Bọn quân vô ơn, còn dám tư tưởng đến tiền của ông!

Thế nhưng biểu tình của ông ta rất nhanh đã chuyển thành khiếp sợ. Ông không biết làm thế nào mà từ trong miệng tên luật sư kia lại nói ra đúng ngày ông trúng số, gửi ngân hàng rồi tiêu phí trên người tình nhân. Con số báo cáo quả thật làm cho người ta kinh ngạc một phen.

Ông ta lên tiếng tranh cãi lại không có chút giá trị nào. Luôn luôn bị đối phương đánh ngược lại. Cuối cùng, vì vợ của ông ta không có công ăn việc làm lại phải nuôi thêm đứa con gái chưa đủ mười tám tuổi lao động nên ông ta phải đưa năm mươi phần trăm số tiền ông ta gửi trong ngân hàng. Luật sư của bọn họ còn bảo đây là phí chu cấp và đền bù tổn thất tinh thần. Thậm chí ông ta còn phai tặng luôn nhà cho bọn họ. Ông ta sắp điên rồi. Là năm mươi phần trăm đó! Con số không phải nhỏ đâu, các người tham lam vừa thôi! Mất đi một nửa số tiền đó ông ta như thế nào có thể tiếp tục hưởng phúc?!

Bên nguyên cáo buộc bị cáo phải đưa tiền ngay hôm nay, được tòa thông qua.

Võ Tiết Châu lúc nhận tiền từ tay cha mình bên cạnh không có Võ lão mẹ. Bà không muốn gặp kẻ bạc tình này. Như vậy cũng tốt. Cắt đứt hết mọi quan hệ, theo thời gian sẽ khiến mọi tổn thương được chữa trị. Thời gian chính là thứ nước tốt nhất để rửa sạch mọi nỗi đau. Sẽ có những kỷ niệm không thể xóa nhòa, sẽ có những lúc hối hận hay luyến tiếc thế nhưng khi thời gian đến, gặp lại, lòng sẽ không còn phong ba.

Tuy mẹ không xuất hiện để thấy được cảnh tượng cô cao ngạo đứng trước mặt ông ta nhưng vẫn còn Nhất Minh. Y sẽ thay mẹ chứng kiến. Nhìn ông ta hôm nay vẫn còn phong quang, ngày sau sẽ phải bần cùng.

Võ Tiết Châu không cho ông ta vào nhà mà bắt ông ta giao tiền ngay trước cửa. Thái độ vô cùng vô lễ nhưng cô không mấy may quan tâm. Hừ! Còn muốn cô cung kính gọi cha? Xé rách mặt nhau rồi cô cũng chẳng muốn ủy khuất mình.

Lúc đưa tiền, ông ta còn chỉ vào mặt cô mắng một hồi: "Mày là cái đồ bất hiếu mất dạy. Biết vậy lúc mày mới sinh tao bóp mũi cho mày chết oách đi cho xong. Nuôi cho lớn xác để mày phản cha mày như vậy đó hả? Mày với mẹ mày là một lũ tham lam, vong ân bội nghĩa. Không có tao thì tụi bây không được cơ ngơi thế này đâu!"

Võ Tiết Châu bĩu môi. Không kiên nhẫn nhìn tra nam ở trước mặt mình nhảy nhót như một tên hề. Cô liền lớn tiếng hô: "Nhất Minh, giúp tôi tiễn khách."

Lúc này ông ta mới nhìn thấy bên cạnh cô chẳng biết từ lúc nào có một chàng trai. Người nọ rất đẹp, tóc dài da trắng, mắt đỏ mê hồn. Dưới mắt phải có điểm một nốt ruồi đen nho nhỏ càng tăng thêm sự xinh đẹp của y. Cúc áo sơ mi còi ra hai cúc để lộ vòm ngực cường tráng. Dù hoặc không sao kể siết! Một người nổi bật như thế sao này giờ ông ta lại không chú ý đến chứ?

Trong lúc ông ta ngẩn ngơ, Nhất Minh một tay đẩy ông ta ra khỏi phạm vi ngán chân đóng cửa. Còn không chút khách khí ném cho ông ta cái nhìn tràn đầy chán ghét và khinh thường. Giọng nói trầm ấm kia không chút tình cảm phun ra hai chữ "ngu xuẩn" để trào phúng

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Sinh nhật trăng đỏ

Tháng sáu gần ngui, tháng bảy phong ba rồi lại đến tháng tám. Thời gian quả thật nhanh như thoi đưa. Chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật cô. Hôm ấy, Võ lão mẹ dùng tiền lãi khi thu được từ tiền trợ cấp của chồng trước mua cho cô một chiếc bánh kem chocolate. Bánh kem nền đen viền trắng, điểm thêm những đóa hoa kẹo ngọt ngào càng làm bánh sinh nhật thêm đẹp mắt. Hai ngọn nến lung linh nhảy múa trên ngọn nến chữ số mười tám khiến không khí thật vui vẻ. Hôm nay, cô mười tám.

Võ Tiết Châu cắt bánh gato, đón sinh nhật cùng mẹ mình, đưa mẹ đi chơi, bởi bà cả một buổi sáng xong liền dành buổi chiều đón sinh nhật cùng Nhất Minh. Khiến cô bất ngờ chính là lúc cô trở lại phòng mình, y đã chuẩn bị xong mọi thứ. Y nói ở nơi của y không có bánh kem mừng sinh nhật, chỉ có tặng quà làm lễ. Vì thế y tặng cho cô một chiếc nhẫn. Không phải vàng, không phải bạc, không phải kiểu cách cầu kỳ. Nó chỉ là một chiếc nhẫn tròn không điểm đầu, cũng không điểm cuối bằng ngọc. Chất ngọc bóng mịn, sáng loáng. Đó là một chiếc nhẫn trắng xinh đẹp, đặc biệt vừa tay cô.

Thoáng chốc khi đeo chiếc nhẫn này vào ngón áp út, cô rõ ràng cảm nhận được tim mình đập một tiếng thật lớn. Trái tim khỏe mạnh đột nhiên đau buốt như người bị mắc bệnh tim thời kỳ cuối. Hai mắt cô trừng lớn không thể phát ra âm thanh. Ngay cả việc hít thở cũng khiến tim cô đau nhói. Đây là chiếc nhẫn xa lạ nhưng cũng quen thuộc nhường nào.

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch...”

Tiết tấu to rõ mà bất thường mãnh liệt vang vào tai cô. Nó như tiếng gào thét muốn phá tan xiềng xích, cảm giác tê lương mà bất lực tột độ. Cô gian nan ngẩng đầu, muốn nói gì đó với Nhất Minh nhưng ánh mắt liền bị mặt trăng ngoài cửa sổ hấp dẫn.

Hôm nay là một ngày mưa. Không phải cơn mưa ngắn ngủi mà là một cơn mưa dài dai dẳng. Cơn mưa này đã rơi xuống từ chiều giờ. Tiếng mưa tí tách rơi trên mái nhà tạo thành khúc nhạc buồn tẻ vô vị. Kỳ lạ nhất chính là cho dù trời mưa như trút nước, mây đen phủ kín bầu trời cũng không cách nào che được ánh trăng tròn trĩnh tỏa sáng. Ánh trăng ma mị một màu đỏ tươi.

Trong đáy mắt Võ Tiết Châu phản chiếu ánh ngược của vầng trăng kỳ dị đó như bị thôi miên. Thoáng chốc, tim cô ngừng đập. Một thứ gì đó sâu thẳm trong tâm hồn đã thức tỉnh.

Khuôn mặt đang mỉm cười của Nhất Minh đột nhiên cứng đờ. Y đỡ lấy cơ thể không ngừng run rẩy của cô, nhìn sắc mặt trắng bệch mà mờ mịt. Nàng bị làm sao vậy? Tại sao lại suy yếu đến mức này?!

“Châu nhi, nàng làm sao vậy?...” Y ôm chặt lấy cơ thể cô vào lòng, trọng giọng nói tràn đầy sợ hãi. Sau đó, y phát hiện, người trong lòng đã không còn hô hấp nữa. Cơ thể y cứng đờ. Chuyện gì đã xảy ra? Mới vừa rồi con rất khỏe mạnh mà bây giờ đã không còn thở...

Y không dám tin nhìn gương mặt tựa ngủ say của cô. Rồi lại nhìn bàn tay của mình. Không biết từ lúc nào trên tay y có ba sợi chỉ đỏ nổi phân biệt mỗi ngón một sợi buộc chặt vào. Mà rõ ràng, sợi chỉ giữa – ngay ngón áp út – nổi liền một mạch với Võ Tiết Châu. Hai sợi hai bên lại hướng đến hai nơi khác

nhau không rõ tung tích.

Chỉ sinh mệnh vẫn chưa đứt nhưng màu sắc âm đậm một cách lạ thường. Nàng không chết! Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ lắm rồi.

Y vội vàng bế cô lên, tính toán đưa cô nhập viện cấp cứu thì Võ Tiết Châu lại mở mắt! Khi ánh mắt chạm nhau, trong mắt hai người đều hiện lên vẻ khó tin. Đôi mắt của cô... là một màu xanh của đại dương mà y quen thuộc. Đôi mắt xinh đẹp trong suốt như bảo thạch ấy là của Diệp Tiết Châu...

Trong lúc cơ thể y cứng nhất, 'Võ Tiết Châu' đã nâng tay vuốt ve khuôn mặt y. Khóe môi treo lên nụ cười, ánh mắt dịu dàng thì thầm. Đáng nhẽ khung cảnh muốn có bao nhiêu thơ mộng thì có bấy nhiêu; muốn có bao nhiêu mê lương cũng có bấy nhiêu. Thế nhưng lời 'cô' nói ra lại giống như châm chọc: "Là người sao đại thúc biến thái?"

Nhất Minh há miệng thở dốc: "Châu... nhỉ?"

Đổi lại chính là nụ cười càng rực rỡ sáng lạn của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trở lại mộng cảnh

Ánh trắng đỏ tươi như máu treo trên đỉnh đầu. Trong nơi bóng tối vô tận này nó chính là sự hiện hữu điểm lệ nhất. Dưới chân là mặt nước trải dài, hoa sen đua nở phát ra ba loại ánh sáng dịu nhẹ. Vẫn là khung cảnh ảo mộng ấy nhưng người bị giam cầm đã không còn.

Phải, đây chính là mộng cảnh lần trước Võ Tiết Châu bị kéo vào. Lần này khác biệt chỉ có huyệt nguyệt cùng cô gái bị giam giữ. Đổi lại chính là cô ở ngay trung tâm đầm sen.

Võ Tiết Châu ngỡ ngàng nhìn khung cảnh này. Bỗng, tiếng bước chân từ đâu truyền tới. Nghe như xa xa nhưng cô cảm nhận được người đó đang ở sau cô. Rất gần.

Một đôi tay trắng nõn đặt lên vai cô. Khí lạnh từ phía sau bỗng chốc ùa lên làm cô run rẩy. Cơ thể cô cứng đờ giống như bị ai đó điểm huyệt bất động.

Bên tai cô vang lên thanh âm suy yếu như có như không. Trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc: "Người là ai?"

Võ Tiết Châu quay đầu nhìn lại, cô rút cuộc thấy rõ khuôn mặt người này. Mà trong mắt người này cũng tràn đầy kinh ngạc. Hai mắt như đá sapphire xanh mờ lớn trùng cô. Đó là cô gái bị giam cầm!

"Người là..." Sắc mặt nàng trắng bệch. Giọng nói suy yếu tràn đầy khiếp sợ. Đáy mắt hoang mang nhìn cô. Cả khí chất lẫn ngoại hình kia đều mang theo một vẻ phong tình cổ phong khác lạ. Hoàn toàn khác biệt với cô.

Võ Tiết Châu nhìn khuôn mặt giống mình y như đúc kia mà ghen hòng.

Nàng đảo mắt nhìn quanh. Sau khi thấy rõ tình cảnh hiện tại, vẻ mơ hồ trong mắt đã mất sạch. Chỉ còn lại một tia hiểu rõ. Nàng mỉm cười, nụ cười mê lương: "Ra là vậy... Người là ta mà cũng chẳng phải ta."

"Cô... đang nói cả gì vậy? Cô là ai? Tại sao tôi lại ở trong này?" Võ Tiết Châu gầm lên. Cái kiểu khó hiểu này nào cô thật sự chứa không nổi. Quý quái nào lại khôn đến như thế, cứ thích lấy việc này ra đùa giỡn sao? Còn nữa, nụ cười kia là như thế nào chứ? Người đáng buồn nhất ở đây phải là cô mới đúng. Tự nhiên lại bị lôi vào mớ hỗn độn này ngay trong ngày sinh nhật của mình. Chết tiệt!

Nàng nhìn cô, ánh mắt thâm sâu khó lường. Nàng nắm lấy cằm cô quan sát một chút liền nói: "Có vẻ như ta đã bị nhốt một thời gian dài. Ta có ba câu hỏi muốn hỏi người. Chỉ cần biết được câu trả lời này ta sẽ đi. Được chứ?"

Thấy nàng không có ác ý, cô bèn gật đầu. Cô sẽ trả lời nếu điều đó không có hại cho cô. Tiền thứ tà ma ngoại đạo này đi cho rồi!

"Hiện tại là năm mấy?"

"Hai ngàn không trăm mười bảy."

Quả nhiên...

"Tương lai người có muốn làm nhà khoa học?"

"Không." Bởi vì khoa học luôn đề cao thể giới duy vật mà bác bỏ những hiện tượng duy tâm. Trong khi cô lại nhìn thấy được những "thứ" đó. Để tránh đi những phiền phức không đáng có cũng như không muốn gây khó chịu cho quan điểm của mình, cô chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành một nhà khoa học

chuyên làm thâu đêm

Nhận được câu trả lời như vậy, trên mặt nàng cũng chẳng có chút hoang mang. Dù sao nàng cũng đã liệu trước. Nàng xuất hiện ở đây đã mờ nhạt chứng minh một số chuyện quỷ thần. Vậy, câu hỏi cuối cùng!

"Người có biết người nào tên Nhất Minh? Hay là ngoại hình yêu nghiệt, có chút lãnh tính nhưng rất thích xem người là một con nhóc?"

Võ Tiết Châu nhíu mày. Cô gái, cô đang miêu tả người nào? Ai lãnh tính chứ? Từ từ, cô có quan hệ gì với lão quý nhà tôi thế?! Có nên trả lời hay không?

Đắn đo một hồi, cô vẫn là ngập ngừng nói: "Có biết nhưng không phải người."

Nàng nhíu mi: "Có ý gì?"

"Nhất Minh là một lão lệ quý mấy ngàn năm đang sống ở nhà tôi."

Hiện tại đến phiên nàng ngần người. Giọng nói run rẩy: "Y đến tìm người sao?"

"Đúng vậy. Hôm đó đột nhiên anh ta đến tìm tôi bảo phải thu nhận anh ta. Còn bắt tôi ký khế ước. Anh ta nói anh ta và tôi có quan hệ rất sâu." Nói xong cô liền bắt được manh mối, "Có quan hệ với cô sao?"

Nàng buống lỏng hai tay. Đờ đàng lùi từng bước. Nước mắt nhịn không được chảy xuống hai bên má. Thật kỳ lạ, chết rồi sao tim vẫn đau thế này. Nàng nhìn xuống y phục mình, nơi trái tim động lại một mảng máu khô cứng. Rõ ràng không có tim mà...

Đúng lúc này, giọng nói của nam nhân đã ép Võ Tiết Châu đến đây lần đầu lại xuất hiện. Nghe thanh âm của hắn có vẻ tâm trạng rất không vui: "Tại sao còn chưa tỉnh dậy?"

"Ai!?" Võ Tiết Châu phòng bị nhìn khắp nơi. Thế nhưng ở đây đến cả con kiến cũng không có. Chỉ có thứ ánh sáng xinh đẹp từ những đóa hoa sen phát ra bay lượn như đom đóm mùa hè.

Vậy mà nàng lại giống như bưng bình. Vừa chạy đi vừa lẩm bẩm: "Đúng rồi, ta phải đi..."

Nhìn bóng dáng càng chạy càng xa như bị bóng đêm nuốt chửng của nàng, cô rất muốn đuổi theo nhưng cô phát hiện ra mình chẳng thể nào di chuyển! Chết tiệt! Lại là thứ cảm giác cá nằm trên thớt này khiến cô ghét cay ghét đắng. Loại cảm giác chuẩn bị cho người ta làm thịt!

"Võ Tiết Châu" vuốt ve khuôn mặt Nhất Minh, khoe miệng nâng lên thành một nụ cười khó coi. Nước mắt không ngừng chảy ra từng giọt, từng giọt. Nàng nghẹn ngào: "Nhất Minh... đúng là chàng. Sao chàng lại ngốc như thế? Tại sao lại thành ra thế này. Nếu ta không thể giữ lại phần hồn này chàng sẽ tiếp tục chờ đợi sao? Chàng cũng biết làm quý khó sở nhượng nào mà."

Nhất Minh kích động đến đầu óc trống rỗng. Đã bao lần y ảo tưởng nàng nhớ lại tất thảy, cho dù nhắm mắt lại y cũng nghĩ tới điều này. Bây giờ đạt được, y lại chẳng biết nên làm gì. Bất giác nhìn xuống tay mình, sắc mặt y lại thoáng cái trở nên khó coi. Chỉ sinh mệnh đang mờ dần!

Y nhíu mày, ngừng đầu nhìn nàng. Khó khăn hỏi: "Nàng... chiếm xác?"

"Ta... ta không biết." "Võ Tiết Châu" chỉ có mong muốn được nhìn thấy y. Nàng trong mộng cảnh cứ chạy theo phương hướng thâm âm chỉ dẫn đến một nơi ánh sáng chiếu rọi. Mở mắt lần nữa đã thấy y, nàng vui mừng đến rơi lệ nào còn nghĩ đến chuyện gì khác. Song, nàng sâu sắc cảm nhận được bản thân chỉ là một phần hồn chấp niệm...

Nhất Minh cắn răng. Y nắm chặt hai vai nàng, sức lực lớn đến nỗi làm nàng phát đau. Đây mất một mảnh thể lương thất vọng. Y gắng từng chữ: "Nàng trở về, nhanh chóng trở về. Nếu không nàng sẽ chết! Vĩnh viễn chết! Có nghe không, trở về!"

Y đã hiểu, không phải nàng nhớ lại mà là nàng căn bản không nhớ đến. Đây chẳng qua chỉ là một phần hồn, linh hồn chính chủ lại bị nhốt ở nơi sâu nhất. Nếu bây giờ nàng chết đi, quý sai đến bắt người chỉ thấy được một mảnh hồn không trọn vẹn, linh hồn chủ vẫn không thể đến kịp thế thì quý sai sẽ tự động cho rằng đó là linh hồn không hợp pháp, lập tức xử lý, hồn phi phách tán!

"Võ Tiết Châu" ngủ say không hiểu sự đời thế nhưng nàng hai đời đều là người thông minh. Thấy vẻ mặt y như thế liền biết sự việc không ổn. Nhất thời quyền luyện nhìn y rồi nhắm mắt, ý đồ trở lại mộng cảnh tìm chính mình. Nhưng...

"Ta không thể trở lại nơi đó! Ta bị cái gì đó ngăn cản không cho đi vào!" Nàng sợ hãi kêu lên. Ai lại có năng lực lớn như thế trong địa bàn của nàng?

Nhất Minh đã sợ đến hoảng loạn. Đôi mắt đỏ ngầu quét xung quanh, khi nhìn thấy ánh trắng màu đỏ ngoài cửa sổ, đồng tử y mãnh liệt co rút. Chết tiệt! Lại là hắn. Chắc chắn hắn đang ở đâu đó quan sát. Giỏi! Giỏi lắm!

Khí đen lan lấy tốc độ mắt thường lan tỏa khắp nơi. Chen chút qua cửa sổ thoát ra ngoài. Dường như bao trùm toàn bộ căn nhà lại. Luồng sức mạnh hận thù mạnh mẽ phát ra làm rung động không gian xung quanh. Y hét lớn như muốn cho một người nào đấy nghe: "Hỗn đản! Ta cảnh cáo người một lần nữa. Nếu còn động đến nàng, cho dù ta hồn phi phách tán cũng sẽ khiến người không có quả ngọt! Ta sẽ làm cho người sống không bằng chết, biến mất"

khỏi thể gian!"

Dứt lời, ánh trắng đỏ tươi liền xuất hiện vết nứt như mặt gương vỡ. Mà vết nứt đó vẫn không ngừng lan rộng khắp bầu trời. Hiện nhiên xung quanh nhà Võ Tiết Châu đã bị người ta làm phép rơi vào trận pháp. Hiện tại trận pháp đã giải, mọi thứ liền trở lại như bình thường. "Võ Tiết Châu" lại tiếp tục rơi vào giấc ngủ sâu, trả lại cơ thể cho cô. Chỉ sinh mệnh một lần nữa rõ ràng, màu sắc đỏ tươi xinh đẹp trở lại.

Lúc này, cách đó không xa, Bạch Ngọc Ân cả người đầy máu đang gắng sức chạy về phía trước. Bộ dạng đẹp trai ngày thường đã không còn. Quần áo cả người bị cắt không biết bao nhiêu chỗ, da thịt bóng loáng bị bong tróc loang lổ máu tươi. Cậu một tay ôm lấy ngực có vẻ như bị phản phệ dẫn đến trọng thương. Bộ dáng chật vật không chịu nổi này không chút khiến người khác cảm thấy kinh ngạc bởi vì bọn họ dường như chẳng thể nào nhìn thấy cậu. Mà trên những vết thương máu thịt bê bết kia, nhất là vết thương ở bụng mơ hồ có thể thấy từng luồng khói đen. Điều này chứng tỏ, âm khí đang ăn mòn cơ thể cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đạo sĩ

Từ sau khi Võ Tiết Châu tỉnh đã đổ một hồi mồ hôi lạnh khi vừa biết mình vừa đi dạo một vòng trong quỷ môn quan. Lúc cô bị định thân trong mộng cảnh, cô nhìn thấy nữ tử kia trở lại với dáng vẻ hốt hãi. Nàng lần nữa đặt tay lên vai cô, gương mặt càng trắng bệch dọa người. Ngay lúc nàng phun ra một luồng khói đen xuống mặt đất, cô đã có thể cử động thân thể.

Nàng đẩy cô về phía trước, vừa nói vừa thúc giục: "Bây giờ ngươi cứ đi thẳng theo hướng này sẽ tìm được lối ra. Nhanh đi đi, mau lên!"

Võ Tiết Châu cầu còn không được. Lập tức bắt chấp tất cả thoát khỏi cái nơi quỷ quái này. Đợi sau khi cô tỉnh dậy còn có một chuyện càng khiến cô choáng váng hơn.

Võ lão mẹ cấp cứu.

Nhìn Võ lão mẹ mặt mày trắng bệch nằm trên giường, ống hỗ trợ thở đặt ở mũi bà hiện lên từng luồng hơi mỏng manh. Cô càng lúc càng không rõ vì sao hôm qua mẹ cô lại ngã trên mặt đất cùng với tiếng vỡ vụn thanh thủy của chén đĩa bằng sứ. Rõ ràng buổi sáng còn rất tốt, chỉ mới không gặp hai ba tiếng, bà làm sao có thể tự nhiên bị bệnh nặng được? Ít nhất phải có dấu hiệu. Mà nếu bà có dấu hiệu, cô và Nhất Minh cũng sẽ phát hiện kịp thời.

Sau khi cấp cứu, Võ lão mẹ nhanh chóng làm thủ tục nhập viện. Bác sĩ cấp cứu cho biết cơ thể bà bị suy nhược không rõ nguyên do. Cái quái gì là không rõ nguyên do?! Trừ khi là do thứ không sạch sẽ làm bậy!

Võ Tiết Châu cắn răng, mở to đôi mắt âm dương cẩn thận đánh giá bà. Bà là người thân thân yêu nhất của cô. Nếu cô mất đi bà, có lẽ cô sẽ điên mất. Thế nhưng trên người bà chẳng có dấu hiệu gì cho thấy là bị ám. Chẳng lẽ bị mắc bệnh nan y chưa được thế giới phát hiện? Khả năng này... không phải rất nhỏ đi?

Từ đầu chí cuối Nhất Minh đều ở bên cạnh cô. Y giúp cô hoàn thành thủ tục nhập viện, chi trả tiền viện phí cũng như chuẩn bị mọi thứ cho cô để chiều lòng cô ở lại bệnh viện nuôi mẹ. Chỉ là khi nhìn đến Võ lão mẹ trong tình trạng này, trong mắt y đột nhiên lóe qua một tia sáng. Sát khí ần ần rục rịch nhưng rất nhanh y đã đem nó giấu đi.

Y xem giờ trên điện thoại, phát hiện hiện tại đã gần mười hai giờ. Y liền thúc giục cô nhanh chóng đi ngủ.

Võ Tiết Châu như người mất hồn nghe theo y. Máy móc đánh răng, máy móc leo lên giường bệnh bên cạnh, máy móc đắp chăn hết như một con búp bê. Nhưng cô nào ngủ được, cô vẫn đang suy nghĩ mọi chuyện đã xảy ra hôm nay. Còn ba ngày nữa là đến khai giảng, cô không thể kéo dài mọi chuyện như vậy được. Cô phải nhanh tìm ra nguyên nhân khiến mẹ cô thành như vậy, linh cảm mách bảo cô đây không phải con bạo bệnh bình thường. Vậy phải bắt đầu từ đâu? Sinh nhật mười tám, ánh trắng đỏ như máu, mộng cảnh từng suýt lấy mạng cô. Tất cả đều không bình thường.

Trong lúc cô tự giam mình trong thế giới của bản thân, cửa phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ. Nhất Minh ánh mắt sắc bén nhìn về cánh cửa. Y chậm rãi đứng lên, một tay đã nhanh chóng tụ một đoàn hắc vụ. Y ngửi thấy mùi máu tươi.

"Cạch"

Cửa phòng mở ra. Bóng đen lao nhanh vào trong làm kinh động tới Võ Tiết Châu. Cô lập tức bật dậy nhìn kẻ lạ mặt xông vào đây. Lập tức cô bị dọa cho sắc mặt trắng bệch.

Bạch Ngọc Ân một thân máu tươi bắt chấp tất cả đến gần cô thì thở ra một hơi thỏa mãn. Ngay sau đó liền ngã xuống nền gạch lạnh lẽo. Cậu suy yếu hướng cô cầu xin một cách khó khăn:

"Cứu tôi... Nhất định... phải... để tôi... bên anh... Nhất Minh... Không thể rồi... khỏi... dù là... một khắc... cầu xin cô..."

Nói xong bèn ngắt đi. Để lại Nhất Minh và cô vừa hoảng loạn vừa khó hiểu. Vấn đề cứ một cái nói tiếp một cái xoay cô vòng vòng như chong chóng. Cô lật đặt đỡ cậu lên giường, bắt đầu cùng lão quý quan sát cậu.

Phải nói cậu thảm không thể thảm hơn. Gương mặt điển trai lấm lem bùn đất và vết thương. Quần áo đã biến thành mấy miếng vải vụn vắt lên người để che lại những nơi trọng yếu.

Nhất Minh phải xem xét vết thương của Bạch Ngọc Ân một cách kỹ càng. Nhíu nháu mày, y nói: "Đúng như ta đoán, cậu ta không phải người bình thường."

"Ý anh là?"

"Những vết thương này đều do đấu pháp mà ra." Y gạt các mảnh vải vướng víu sang một bên, chỉ vào phần bụng cậu nói tiếp: "Cậu ta không những bị đánh mà còn bị phản phệ trọng thương. Mà người đấu pháp với cậu ta không muốn để cậu ta sống nên đã cho âm khí ăn mòn cơ thể cậu ta."

Xem xong Nhất Minh phui phui tay. Bộ dạng không liên quan gì đến mình mở miệng: "Nếu không được cứu chữa kịp thời, thằng nhóc này chết là cái chắc."

Võ Tiết Châu như đi vào sương mù. Đầu óc có chút dùng không xong. Hình như cô vừa biết được chuyện gì đó rất động trời có đúng không? Từ một người bạn bình thường Bạch Ngọc Ân vừa thăng cấp lên làm đồng loại của cô thì phải? A phi! Bây giờ đâu phải là lúc chú ý chuyện này? Quan trọng nhất là cứu cậu ta kìa!

"Nhất Minh, anh có thể chữa cho cậu ta không?"

Nhất Minh lắc đầu: "Ta không phải thầy thuốc, làm gì biết chữa bệnh chứ. Nhưng ta biết nơi có thể chữa cho cậu ta."

"Thật sự?" Cô không lo Bạch Ngọc Ân sẽ hại cô bởi vì lúc cậu đến đây đã chứng minh cậu tin tưởng cô. Hơn nữa bên cạnh cậu từng xuất hiện hai lệ quý, cũng chưa từng thấy hai người họ hút thứ gì từ cậu. Đã vậy còn có linh thú gì gì đó nữa. Được rồi, có lẽ cô kết luận hơi sớm nhưng cô nghĩ nếu cậu là người xấu hẳn là Nhất Minh cũng sẽ không để cậu yên đâu.

Quả thật như vậy. Nhất Minh chịu cứu cậu bởi vì khi cậu trọng thương, khí đạo và linh lực ngày thường cậu che dấu đã lộ hết ra ngoài. Đó là một luồng khí khiến cho bất kỳ quý quái nào cũng chán ghét. Chán ghét đến nỗi Nhất Minh lười nhìn. Khí đạo như vậy chính là những đạo sĩ thúi mình đầy chính nghĩa chuyên trừ yêu diệt ma. Thật sự là... muốn đạp chết cậu ta.

Nhìn rồi lại nhìn. Dù sao cũng cần cậu ta giúp mình vài chuyện, y không thể bóp chết Bạch Ngọc Ân vào lúc này được. Đã mười hai giờ, y nhanh chóng làm một kết giới phòng ngự chắc chắn rồi vác cậu lên vai. Dặn dò cô không được bước ra khỏi phòng dù có bất cứ chuyện gì mới yên tâm rồi đi.

Hừ, y sẽ mang tên nhóc này đến chỗ lão bắt tử kia rồi thả ở đấy cho lão bắt tử đó chịu trách nhiệm. Còn y? Tất nhiên là về với vợ rồi! Bất y phải thời thời khắc khắc dính với thằng oắt con này à? Xin lỗi, y không có bệnh tự ngược a.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lão bắt tử

Nhất Minh đưa Bạch Ngọc Ân dừng trước một tiệm thuốc Tây lớn. Y liếc mắt nhìn hai bên trái phải, xác định không có ai mới nhỏ giọng: "Lão bắt tử nhanh ra đây nào. Ta mang bệnh nhân tốt tới cho ông đây."

Cô hồn đã quý gần đó: "... "Đại ca, hình như anh đang hô anh có hàng tốt muốn buôn lậu thì phải?

Không đợi bọn quý cảm thán, một lệ quý mặc quần áo ngủ thật sự từ bên trong tiệm thuốc đi ra. Không những đi ra một mình mà còn ôm bà xã xinh đẹp theo. Nhìn kỹ mới phát hiện ra, bà xã của tên đó cư nhiên là người!

Cô hồn đã quý: "... "Làm quý cũng có thể phong lưu như vậy, thiên đạo có biết không?

Nhất Minh thấy đôi vợ chồng này liên bâu bâu môi. Y vỗ vỗ Bạch Ngọc Ân bị mình vác như bao gạo trên vai: "Nhanh nhanh nhận hàng. Bồn tọa còn phải trở về với vợ."

Lệ quý kia rõ ràng có chút bất mãn. Nhưng khi nhìn thấy thương thế của Bạch Ngọc Ân, hẳn liền mỉm cười vui vẻ nhận lấy: "Không tòi, không tòi. Bị thương thật nặng."

Toàn trường im lặng một cách quỷ dị.

Cô vợ bên cạnh nghe câu cảm thán của chồng mình cũng không khỏi giật giật khóe miệng. Cuối cùng vẫn là im lặng, phải chờ thể diện cho chồng.

"Chắc, xem thằng nhóc này bị hành hạ như này chắc gặp đối thủ không dễ dàng đi?" Lệ quý kia vuốt cằm đánh giá đầy hứng thú.

Nhất Minh cũng hứng thú. Y không ngại tạt cho hắn một gáo nước lạnh: "Đúng vậy, rất không dễ dàng a. Cho nên lão bắt từ, người ngàn vạn lần phải cẩn thận. Đừng để kẻ thù của cậu ta đuổi tới giết lầm nha." Dứt lời còn cười ha ha sáng khoái rồi đi.

Lão bắt từ: "... Trùng chết người! Dám đem phiên toái đến cho ta.

Kỳ thật lệ quý này là một người rất ngây thơ. Hắn thấy Nhất Minh cường đại như thế nên cứ ngỡ y đã xử lí mọi thứ. Hắn chỉ cần cứu người. Bây giờ thật sự là... bị troll không nhẹ mà. Tức chết ta!

Nhất Minh lao nhanh qua bầu trời đầy sao. Y không về bệnh viện mà đến Ruby một chuyến. Khi y đến đó, chúng lệ quý đã chờ sẵn. Thanh niên đeo kính lập tức đưa cho y một tập hồ sơ. Cũng có một cô gái đứng ra báp cáo:

"Lão đại, Trần gia này thật sự không bình thường. Phải nói nhà này nhất định có đạo sĩ thiên sư cư ngụ. Bên ngoài bày đại trận kết giới ngăn cấm quỷ quái, bên trong cây cối được hưởng ít linh khí nuôi đến xanh tốt. Thế nhưng ngài cũng biết lệ quý chúng ta rất miễn cảm với đồng loại mà ngay khi tôi đến gần lâu ba lại ngửi thấy mùi đặc trưng, tựa hồ của lệ quý cũng tựa hồ không phải."

Nhất Minh im lặng nghe cô ta nói xong liền phát tay ra hiệu lui xuống. Ngón trỏ không ngừng gõ gõ trên tay ghế một cách dâm chiêu. Y nhìn tập hồ sơ trong tay chỉ chú ý hai dòng: "Trần Quốc Minh từ nhỏ thân thể không khỏe, sinh ra đã làm bạn với bệnh tật. Hằng năm đều cư trú ở nhà, mỗi tháng đều phát bệnh nặng một hồi."

Lúc bấy giờ, lại có một cô gái khác tiến lên báo cáo: "Lão đại, Bạch Ngọc Ân bên kia chính là một thiên sư đại tài của gia tộc. Cậu ta còn có một người anh trai nhưng đã mất hơn một năm. Từ trạng vô cùng thâm - thâm - phân thay! Là gia tộc thiên sư xuống dốc. Các đệ tử cơ hồ chỉ toàn là đạo sĩ lừa gạt. Gia tộc này chính là lấy Trần gia làm chỗ dựa. Đạo gần đây giống như con chó trung thành đang đợi lập công cho chủ." Giọng điệu này... trào phúng tới cực điểm!

Nhất Minh hiện tại cũng đang nhìn hồ sơ của Bạch Ngọc Ân. Y nhíu mày, nhìn hình người anh trai của cậu. Dung mạo này chẳng phải là của hai cái đầu lệ quý hay đi theo cậu sao? Từ một thành hai? Chuyện tựa hồ... rắc rối hơn y nghĩ nhiều.

Bên này rồi rầm suy nghĩ, bên kia Võ Tiết Châu trần trọc không yên. Cô không phải đùa ngu. Hàng loạt sự việc như vậy xảy ra hẳn có vấn đề. Nếu nói không có người sắp đặt cô còn lâu mới tin! Chính là cô chưa từng đắc tội ai, ai lại muốn hại cô đến như vậy? Không những muốn lấy mạng cô mà còn liên lụy người bên cạnh.

Ti mi sắp xếp, cô thật không khó mỗi một hành động của đối phương đều muốn cô phải thống khổ. Nếu đã hạn thành như vậy sao còn thích chơi trò mèo vờn chuột? Lẽ nào kẻ đó đang đợi thứ gì?

Cửa phòng đột nhiên mở ra. Võ Tiết Châu căng giác nhìn sang liền phát hiện Trần Quốc Minh đang ôm một bó hoa bách hợp trắng xinh đẹp đi vào. Hắn nở một nụ cười vẫn nhả:

"Lâu rồi không gặp. Vốn hôm qua sinh nhật cậu, định mua quà mang sang. Thế nhưng lại nghe tin bác gái gặp điều không may. Tớ lo lắng nên tự tiện qua đất thăm một chút."

Cô mỉm cười đáp lại: "Có lòng là tốt. Thật sự dạo này có nhiều chuyện xảy ra làm tớ bối rối lắm."

Trần Quốc Minh nhìn cô chán nản như vậy liền nhẹ giọng an ủi. Trước sự khéo léo dẫn dắt của hắn, cô đã khai gần một nửa. Trần Quốc Minh cũng có thể đoán được sự tình phía sau. Hắn trầm ngâm, không khí lập tức chìm vào tĩnh lặng.

"Tiết Châu." Giọng nói của Trần Quốc Minh như xa xăm vang lên khiến cô giật mình. Cô lùi một bước ra sau, mơ to mắt nhìn hắn lại nghe hắn hỏi: "Có bao giờ cậu nghĩ những chuyện này đều do Nhất Minh mang đến không? Kể từ khi cậu gặp hắn, chẳng phải có rất nhiều chuyện xảy ra sao?"

Võ Tiết Châu lắc đầu. Khóe môi mấp máy nhưng chưa kịp nói lời nào, hàng loạt hình ảnh đã như cuốn phim chiếu trên màn hình hư ảo. Đó là lúc cô chưa gặp Nhất Minh, sống cuộc sống rất bình thường vui vẻ. Sau đó, khi cô gặp y rồi cô phải đối mặt với nhiều yêu ma quỷ quái. Rồi hình ảnh chiếu đến hiện tại, Võ lão mẹ suy yếu ở trên giường cô rốt cuộc nhìn không được hết lên: "Thôi đi! Trần Quốc Minh, cậu là ai? Cậu có ý gì chứ?"

Đối phương im lặng, khung cảnh xung quanh như bị bóng tối từ từ nuốt chửng. Kể cả Trần Quốc Minh cũng diện vô biểu tình mà hòa vào bóng tối. Xung quanh tĩnh mịch đến đáng sợ. Tất cả chỉ còn lại một mình cô...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cái chết kỳ lạ

Nhất Minh cảm thấy dạo gần đây Võ Tiết Châu rất lạ. Mỗi buổi tối đều thức khuya, mở mắt tròng lên trần nhà. Lúc ngủ quên thì sau khi tỉnh dậy sẽ mở hờ mắt nhắm. Cứ mỗi lần như vậy, cô sẽ nhìn thẳng vào mắt y. Điều này khiến cho ánh mắt y càng lúc càng tối.

Trước khi y biến thành quỷ, y từng có một thân phận cao cao tại thượng khiến người kiêng kỵ. Y lẩn lộn trong xã hội phong kiến thối nát đó đã hình thành tâm tư sâu. Y sẽ đa nghi, y sẽ hung ác nhưng y tuyệt đối là người biết nói lý lẽ. Chỉ là những gì y nghĩ kỵ sẽ là mầm mống để y chôn ở đáy lòng.

Cho nên dù cô có né tránh y như thế nào y cũng sẽ đối xử với cô như bình thường. Chỉ có điều y cảm nhận được giữa hai người họ đã có một bức tường vô hình chắn ngang.

Võ Tiết Châu nghĩ mình điên rồi. Sau khi thoát khỏi giấc mơ có Trần Quốc Minh xuất hiện cô thật sự muốn phát điên. Mỗi tối ở bệnh viện cô đều không dám ngủ. Cô sợ bản thân ngủ rồi sẽ lại mơ. Giấc mơ đó có rất nhiều lệ quỷ hình thù dữ tợn cắn nuốt cha mẹ và bản thân cô. Bên tai cô luôn vang vang câu nói đầy ác ý:

"Tại sao lúc trước không như vậy?"

"Tại sao từ khi gặp y lại có nhiều phiền toái như thế?"

"Người có bao giờ nghĩ người bị y lừa chưa?"

"Y đang lợi dụng người."

"Y đang hại các người."

"Ngu ngốc."

"Sao người còn chưa nhận ra?"

Tinh thần cô có chút không ổn. Không những bị tra tấn trong mơ mà khi cô ra ngoài đường đều phải thời thời khắc khắc cẩn thận quan sát. Dạo gần đây, cô luôn dễ dàng gặp phải tai nạn.

Bị chậu hoa rơi từ cao xuống, xe tải không thể tránh, bị vạ lây những vụ ẩu đả và vân vân. Cũng may Nhất Minh thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh cô nên cô không có chuyện gì. Thế nhưng điều này cũng đủ bức điên cô.

Cô rõ ràng biết được có người muốn mạng cô đến điên rồi.

Tâm trạng không xong, tinh thần căng thẳng trên bờ vực sụp đổ. Cho nên ban ngày cô đi học vô cùng uể oải. Chương trình học áp lực của lớp mười hai càng khiến cô kiệt quệ.

Nhất Minh ban ngày cũng bố trí trận pháp ở bệnh viện xung liên dính cùng một chỗ với cô. Nhìn cô càng ngày càng tiêu tụy, y liền đau lòng. Thế nhưng tình trạng cô càng lúc càng không ổn làm y không cách nào câu thông với cô. Nếu thật sự có một bác sĩ tâm lý ở đây, có lẽ người đó sẽ nói cho y biết, cô bị hội chứng trầm cảm.

Có lẽ hiện tại, những lúc cô hay mở miệng nói chuyện nhất chính là lúc mẹ cô thanh tỉnh. Chỉ có điều, thời gian thanh tỉnh quả thật càng lúc càng ngắn.

Cho đến một ngày, một vị cảnh sát tìm đến trường học của cô, yêu cầu gặp cô để trò chuyện.

Lúc bị gọi đến trước phòng giám thị, cô ngỡ ngàng đối mặt với cảnh sát. Vị cảnh sát đó thấy cô liền nghiêm túc nói:

"Xin chào em, chắc em cũng nhìn thấy tôi là cảnh sát. Tôi đến để thông báo với em về cái chết của cha mình. Từ trạng kỳ lạ khiến chúng tôi nghi ngờ có người giết hại ông. Xin em nén đau buồn cùng chúng tôi hợp tác."

Võ Tiết Châu mở to mắt. Trong mắt tràn đầy không thể tin. Cô vô thức nhìn Nhất Minh. Chỉ thấy y không nhìn cô như mọi khi mà đôi mắt đỏ yêu dị nhìn chăm chăm vào tay.

Một sợi chỉ đã biến mất...

Y vô cùng kinh ngạc. Sáng nay y còn thấy đầy đủ ba sợi. Thế mà chớp mắt một cái, chưa đầy hai tiếng đồng hồ đã không thấy đâu nữa.

Cảnh sát không nhìn thấy y, chỉ khó hiểu nhìn cô quay đầu ngỡ ngàng nhìn bên cạnh liền nghĩ cô đang xúc động. Anh cũng có chút không đành lòng. Mặc dù bọn họ đã điều tra và nhanh chóng xác định người giết chính là vợ bé của ông ta nhưng theo quy định vẫn phải đến lấy lời khai của cô cũng như báo tin về cái chết của cha cô. Anh còn được biết mẹ cô vẫn đang nằm viện. Ở cái tuổi mười tám này, khẳng định cô đang chịu không ít áp lực. Nhìn bộ dạng tối tăm này... anh có chút không biết làm sao.

Một lúc sau, Võ Tiết Châu mới cất tiếng hỏi lại: "Cha em chết rồi?"

"Ừ." Vị cảnh sát gật đầu. Trong mắt thương hại nhìn cô.

Võ Tiết Châu lại im lặng. Cô mệt mỏi nhắm mắt muốn kiềm nén sự đau nhức do thần kinh mang lại rồi khàn giọng nói: "Có thể cho em nhìn mặt ông ấy một lần không?"

Cảnh sát khó xử. Dù sao anh cũng chỉ là cấp dưới. Muốn xem tử thi, tất nhiên phải hỏi xin cấp trên. Chuyện này phức tạp, rườm rà, một lính mới như anh thật không có khả năng tự quyết định thế. Thế nhưng anh nhìn cô bé này, lòng thương hại lại trỗi dậy. Anh gãi đầu nói: "Em đợi chút, tôi đi hỏi cấp trên thử."

Cô gật đầu, đợi vị cảnh sát kia gọi điện thoại xong liền theo anh ta vào trong phòng giám thị lấy lời khai trước rồi mới đi đến nhà xác.

Lời khai vô cùng đơn giản. Chính là kể ra sau khi cha cô có tiền rồi ngoại tình và mẹ cô ly hôn với ông ta thôi. Đơn giản không còn gì đơn giản hơn. Thậm chí giọng nói cũng thấp phần bình tĩnh. Không chút gọn sóng.

Nhà xác lạnh lẽo, từ khí âm trầm. Võ Tiết Châu đứng trước một chiếc giường, nhìn tấm vải trắng che khuất cơ thể cha, chỉ để lộ ra khuôn mặt trắng bệch, ốm đến độ gò má hốc hác khiến cô không thể nhận ra người cha trong trí nhớ mình nữa.

Cô cau mày hỏi: "Đây thật sự là cha em?"

Nhận được cái gật đầu đầy chắc nịch của cảnh sát, cô dùng ánh mắt phức tạp nhìn thi thể cha mình.

Ánh mắt Nhất Minh nhìn thi thể ông càng thêm kỳ quái. Trong mắt có tia sáng thoáng qua rồi biến mất.

Một luồng âm phong gào thét quét qua toàn bộ người sống ở đây. Không cửa nổi gió, không gian đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn. Trong khi vị cảnh sát và bác sĩ khám nghiệm tử thi rùng mình xoa xoa cánh tay, Võ Tiết Châu lại cực kỳ quen thuộc với loại cảm giác này. Đây chính là cảnh tượng lúc những thứ không sạch sẽ xuất hiện.

Võ Tiết Châu liếc mắt một cái, cả cơ thể cô đều cứng đờ. Bởi vì cô nhìn thấy thứ không sạch sẽ kia chính là cha cô! Khắp người ông ta không có chỗ nào lạnh lẽo, quý khí âm trầm không ngừng thoát ra từ các vết thương trên người. Ông ta đang dùng gương mặt dữ tợn đối mặt với cô. Ánh mắt trợn trừng như muốn ăn tươi nuốt sống mọi thứ.

Trong lòng cô khẽ động. Tới rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trở nặng

Lệ quý khắp người đều là từ khí âm u. Hai mắt lờ lờ ra tràn đầy tơ máu vô cùng dữ tợn. Mỗi tímtái, gò má hóp đến thấy xương. Cái lưỡi dài thò ra ngoài trông cực kì ghê tởm. Nhìn bộ dạng này của nó, Võ Tiết Châu đã không còn nhận ra đây có thật sự là cha mình nữa không.

Chứng mất ngủ kéo dài làm đầu cô đau nhức. Cô nhắm mắt, cảm nhận rõ ràng từng sợi thần kinh đang đập mạnh, mỗi lần đập đều mang theo đau đớn. Cô cắn răng, cố gắng giữ đầu óc thanh tỉnh mà tự hỏi rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Chỉ mới một tháng mà thôi, người cha này của cô đã biến thành thế này.

Càng muốn tự hỏi suy nghĩ, đầu cô càng đau đớn. Thế nhưng cô chỉ dùng vài giây đồng hồ để tự hỏi, trước mắt cô phải đối phó với lệ quý này. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng. Nếu ông ta nhắm vào cô, cô sẽ bất chấp có người khác ở đây mà bắt sống ông ta. Huống chi... còn chẳng ai thấy Nhất Minh.

Thế nhưng trăm triệu lần cô không ngờ tới chính là ông ta đột nhiên khóc! Không phải huyết lệ ghê rợn đầy hận thù mà là nước mắt trong suốt mặn nhạt. Ông ta nghẹn ngào: "Con ơi, cha đúng là ngu xuẩn mà."

Sắc mặt Võ Tiết Châu đổi đổi vài lần nhưng cô vẫn duy trì ánh mắt như không nhìn thấy ông.

Nhất Minh bên cạnh cũng vờ như không thấy ông ta. Cho dù lệ quý có nhảy cảm với đồng loại cách mấy đi chăng nữa thì ông ta chỉ là một lệ quý mới còn y đã là một lão quý bán quý thần. Muốn giấu lệ khí không cho ông ta phát hiện quả thật là chuyện dễ như lòng bàn tay.

Võ Tiết Châu không nói. Chủ yếu cô đến đây là để nhìn mặt ông ta lần cuối. Bây giờ, tựa hồ mọi chuyện lại không như cô nghĩ. Đúng lúc này, đại não bỗng nhiên đau nhức. Một giọng nói khàn khàn mang theo nụ cười đầy châm chọc vang lên bên tai:

"Người không thấy người bên cạnh người đang chết đi sao?"

Cô hoảng hốt nhìn xung quanh. Kể cả Nhất Minh đều không ai nghe được thanh âm này, ngoại trừ cô...

Chết tiệt!

Tại cô bắt đầu ừ đi. Cô không nghe thấy âm thanh xung quanh nhưng cô hoàn toàn nghe được tất cả những gì giọng nói kia nói. Nó đang tra tấn cô.

Vô Tiết Châu không nhìn mọi người. Sắc mặt tái nhợt nói: "Được rồi, em về đây. Cảm ơn hai người. Hy vọng cảnh sát sẽ đòi lại công bằng cho cha em."

Dứt lời cô vội vã rời đi. Trong tình trạng hoảng hốt này cô đã bỏ lỡ câu than thở "vô ích thôi" của cha mình. Nhưng Nhất Minh sau khi nghe được, ánh mắt lóe lóe. Khóe miệng nhếch lên thành một đường cung.

Vô Tiết Châu kinh hoàng chạy một mạch đến phòng bệnh của Vô lão mẹ. Nhìn thấy Vô lão mẹ đang xem tivi, cô liền không kiềm được nhào tới ôm lấy bà. May mắn mẹ cô còn sống.

Vô lão mẹ bắt đầu mỉm cười. Ôn nhu vuốt ve lưng con gái nhỏ. Bà mềm giọng hỏi: "Tiết Châu, làm sao vậy?"

Con đau đớn đã giảm đi. Cô có chút mệt mỏi lác đác. Sống những ngày thế này thật mệt mỏi, có lẽ ngày cô phát điên lên cũng chẳng còn xa đâu? Thế nhưng cô không thể nói cho Nhất Minh nghe về những chuyện cô gặp phải. Cô không có mặt mũi nào nói với y điều đó bởi trong lòng cô cũng đã lay động, cũng từng nghĩ như thế...

Con người bây giờ chính là như vậy. Rõ ràng biết người ta đối tốt với mình, rõ ràng cũng yêu người ta thế nhưng luôn bị lý trí, lợi ích kiềm hãm. Cái gọi là yêu đến sông đi chết lại chỉ có ở trong những cuốn tiểu thuyết mang đầy mơ mộng của thiếu nữ muốn hướng đến một tình yêu lãng mạn mà thôi. Buồn cười nhất là dù người ta có tốt thế nào, chỉ cần trong nháy mắt nghĩ người ta làm chuyện gì có lỗi với mình, con người cũng sẽ quên hết những gì tốt đẹp. Con người chính là như vậy. Sẽ nhớ mãi những đau đớn, tổn thương mà xem nhẹ hạnh phúc vốn có.

Hiện tại cô chỉ muốn ngủ trong lòng mẹ. Vậy mà, Vô lão mẹ đã cất tiếng hỏi một câu khiến cô cứng đờ: "Không biết cháu trai đây là?"

Cô cau mày, ngẩng đầu hướng mắt theo phía Vô lão mẹ nhìn liền hết hồn. Trong phòng này, ngoại trừ cô, bà cùng Nhất Minh ra không còn ai khác nữa. Phương hướng bà đang nhìn không ai khác chính là Nhất Minh. Mà Nhất Minh cũng đang dùng đôi huyết đồng tràn đầy ngoài ý muốn nhìn bà.

Bà thấy được!

Phải, Nhất Minh chưa bao giờ có ý định cho người trong nhà của cô nhìn thấy y bởi vì y biết nhà cô rất nghiêm khắc. Không muốn con gái mình yêu sớm. Cho nên y luôn duy trì hình thái linh hồn khi ở cùng với cô thế nhưng bà nhìn thấy! Điều này chứng minh điều gì? Trong lòng y hiểu rõ nhất.

Vô lão mẹ khó hiểu nhìn cô dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình. Bà hỏi: "Sao vậy? Sao không trả lời mẹ?"

Vô Tiết Châu ừ ừ. Cô nên giới thiệu như thế nào đây? Nói với mẹ rằng y là quý bá bám theo cô hơn một năm?

Lúc này, Nhất Minh mới ôn hòa mỉm cười. Y đến gần giường bệnh, lịch sự cúi chào bà: "Chào bác gái. Con tên Nhất Minh. Là bạn trai của Tiết Châu."

Vô Tiết Châu: "...". Đại ca, anh muốn tui sống sao!?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ra mắt

Vô Tiết Châu sau khi nghe câu trả lời như sấm rền, mưa bão của Nhất Minh thì ngay lập tức khẩn trương nhìn về phía mẹ mình. Trời ơi! Cô đảm bảo bà sẽ nằng cô té tát cho mà coi. Nhìn đi! Bà cau mày rồi kìa. Khuôn mặt cũng đen thui luôn rồi! Thần tiên ơi đi ngang qua vớt cô theo với! Hu hu hu.

"Tiết Châu, con ra ngoài một chút. Mẹ muốn nói chuyện riêng với cậu này." Ngay khi cô chuẩn bị tâm lý xong xuôi, Vô lão mẹ lại phán một câu khiến cả người cô ngơ ngẩn.

What the...? Chuyện gì đang xảy ra?

Trong trạng thái thất thối, ngây ngốc, cô đã ra khỏi phòng bệnh. Còn tiện tay đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Vô lão mẹ và Nhất Minh. Vô lão mẹ liền nghiêm mặt. Ánh mắt gay gắt nhìn chằm chằm y làm lòng y căng thẳng. Mặc dù đây là lần thứ hai y ra mắt mẹ vợ.

Vô lão mẹ đánh giá ngoại hình y xong bèn mở miệng hỏi: "Cậu mấy tuổi?"

"Dạ cháu năm nay hai mươi sáu." Nhất Minh lập tức trả lời. Hầu như ngay một giây sau khi Võ lão mẹ đặt câu hỏi y đều nhất nhất đáp một cách to rõ.

"Làm nghề gì?"

"Chủ tiệm thức ăn ạ."

"Nhà ở đâu? Gia đình cậu có mấy người?"

"Nhà cháu ở gần đây. Cha mẹ mất sớm nên cháu chỉ có một mình." Y nói đều là sự thật nha. Bởi vì y chưa bao giờ có ý định rời xa Châu nhi nên căn bản chẳng mua nhà gì. Suốt ngày chỉ ở trong nhà cô. Đối với y, nơi nào có cô nơi đó chính là nhà. Mà nhà cô gần bệnh viện này, tất nhiên phải trả lời như thế rồi. Còn cô, cha mẹ y thật mất sớm. Cho tới bây giờ y đều một mình a. Àn, anh trai gì đó... ha ha. Lâu quá, y quên rồi. Cho dù có cũng chẳng sống nổi tới bây giờ. Hừ, dứt khoát ném đi đi.

Võ lão mẹ nghiêm khắc nhìn Nhất Minh làm y muốn rụng rời. Thật căng thẳng! Nhưng y không thể để lại ấn tượng xấu trong lòng bà được nên khuôn mặt cứ duy trì nụ cười như gió xuân. Võ lão mẹ tiếp tục hỏi: "Cậu với con gái tôi quen nhau bao lâu rồi?"

Nhất Minh kích động. Tới rồi, tới rồi! Câu hỏi mấu chốt thêm điểm là đây! Hay lắm, y phải biểu hiện cho thật tốt!

Vì vậy, bạn già lệ quỷ nào đó đã thêu dệt nên một chuyện xưa vô cùng hường phấn đậm chất ngôn tình:

"Thật ra ba năm trước, con và Tiết Châu đã quen biết nhau. Nói như vậy cũng không đúng bởi vì khi ấy cháu chỉ là sinh viên mới ra trường. Không việc làm, không nhà cửa, sắp phải chết đói ở xó nào rồi. Cũng may, khi ấy Tiết Châu cùng bạn bè đi ngang qua thấy thương hại cháu nên góp tiền giúp đỡ. Em ấy còn mua cho con ổ bánh mì nữa! Cũng chính em ấy bỏ lại các bạn mà khuyên bảo cháu tiếp tục cố gắng vì mạng sống, khiến cháu có niềm tin và động lực hơn. Mặc dù chỉ có tầm một triệu nhưng cũng đủ giúp cháu chống đỡ đến khi tìm được việc làm nhỏ. Dần dần, cháu tiết kiệm được số tiền khá khá nên quyết định làm ăn. May mắn cháu thành công, ăn nên làm ra. Hơn một năm trước cháu tình cờ gặp lại Tiết Châu, em ấy không nhận ra cháu nhưng cháu vẫn nhớ rõ em ấy. Vì thế cháu liền làm quen." Nói đến đây y làm bộ dáng ngại ngùng của chàng trai nhỏ lần đầu biết yêu. Gãi gãi đầu, y mỉm cười nói tiếp: "Tiếp xúc với em ấy, cháu dần dần bị em ấy thu hút. Cháu đánh bạo tỏ tình, không ngờ em ấy đáp ứng. Hai chúng cháu vì sợ gia đình không đồng ý nên cứ âm thầm trong một năm nay. Bây giờ nghe tin bác bị bệnh, cháu liền lo lắng đến thăm ạ. Mong bác không trách cháu và Tiết Châu."

Võ lão mẹ: "...". Cậu chắc đó là con gái tôi à? Thánh thiện thế sao?

Mặc dù trong lời nói còn có nhiều lỗ hổng. Nhưng người già đôi lúc đầu óc cũng có chút hồ đồ. Hơn nữa bà đang bệnh nặng nên cũng không phát hiện ra cái gì khả nghi. Chỉ là... khụ, có chút giống phim truyền hình thôi. Ha ha.

Bà quan sát Nhất Minh thêm một lúc nữa mới bảo y đi gọi cô vào. Nhìn điệu dáng mắt đảo khắp nơi một cách sợ hãi của cô, Võ lão mẹ thật bất đắc dĩ. Bà ngoắt tay bảo cô lại gần rồi hỏi:

"Cậu có thương con gái tôi không?"

Nhất Minh và Võ Tiết Châu hoàn toàn sửng sốt. Bọn họ không ngờ bà sẽ thẳng thắn hỏi câu này. Thế nhưng y chỉ kinh ngạc một chút mà thôi. Ngay sau đó y lập tức trịnh trọng trả lời thật rõ: "Thưa bác, cháu thật lòng yêu Tiết Châu ạ."

Mặt Võ Tiết Châu đỏ lên. Lão quỷ chết tiệt, sao có thể nói mấy lời sến rện thế này chứ.

Vậy mà Võ lão mẹ lại gật đầu. Biểu hiện bản thân bà rất hài lòng. Bà mỉm cười hiền từ. Nắm lấy tay cô cùng Nhất Minh đặt chung một chỗ. May thay do bệnh tật hoành hành, nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống nên không phát hiện nhiệt độ cơ thể của Nhất Minh thấp quá mức quy định cho phép của con người. Chỉ thấy bà thì thào: "Vậy thì tốt. Hai đứa thương nhau như vậy mẹ cũng mừng. Sau này mẹ đi rồi, còn có người chăm sóc cho con."

Võ Tiết Châu hoảng hốt kêu lên: "Mẹ, mẹ nói gì vậy?"

Bà cười khò một tiếng. Chỉ chỉ cô trách cứ: "Con đó, cứ làm mẹ không yên tâm. Mẹ đi rồi còn không biết ai đốc thúc con học hành." Sau đó lại từ ái nói với Nhất Minh: "Mặc dù không biết cậu và con gái tôi sẽ bên nhau tới đâu nhưng tôi hi vọng sau khi tôi đi rồi cậu có thể làm điểm tựa cho nó một chút. Tiết Châu... giao cho cậu."

"Vâng ạ. Cháu sẽ chăm sóc em ấy thật tốt." Nhất Minh gật đầu, phi thường nghiêm túc cùng chân thành đáp lời. Y đã nói, đời này kiếp này sẽ bên cạnh cô. Y không phải làm được sao? Không những đời này mà còn dùng cả sinh mệnh vĩnh hằng đầy u ám của lệ quỷ để bên cạnh cô. Điều này cũng đủ chứng minh rồi. Chẳng qua... y không thể nói rõ được với bà mà thôi, những lời này y chỉ có thể nói trong lòng.

Dứt lời, bà như đỡ được gánh nặng nào đó mà thở phào nhẹ nhõm. Bà mệt mỏi lắm lắm: "Mẹ biết cơ thể mẹ thế nào mà."

Máy đo nhịp tim bắt đầu vang lên những tiếng "tít tít" đứt quãng. Khoảng cách giữa mỗi nhịp đập càng lúc càng lâu.

Võ Tiết Châu run rẩy nhìn bà khép mi một cách an tường, cô nghẹn ngào kêu lớn: "Mẹ! Mẹ làm sao vậy? Bác sĩ! Bác sĩ đâu?"

Đôi tay đầy chai sần của bà vẫn nắm chặt lấy đôi tay nhỏ của con gái mình. Một lạnh lẽo, một ấm áp. Đối lập như hai cõi âm dương. Bà vẫn mỉm cười. Nghe tiếng gọi "mẹ" của cô, bà chỉ có thể nói "Đừng khóc". Nhưng bà không còn đủ sức nữa rồi. Dịu dàng bao bọc đôi tay mềm mại của con gái nhỏ như thay lời bà muốn nói: "Đừng khóc."

Từ lúc bà tỉnh dậy, bà đã biết hôm nay bà sẽ không qua khỏi. Bà thật rất mệt mỏi, bà chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc. Nhưng bà không thể. Bà sợ khi bà ngủ rồi, bà sẽ không được gặp con gái nữa. Cho nên bà vẫn chờ, chờ đến lúc cô đến thăm bà. Thật ra bà không an tâm. Con gái bà hậu đậu lắm. Chẳng biết làm gì đâu. Học hành cũng phải để bà đốc thúc, dọn phòng cũng phải để bà kêu tới mấy lần. Phải bỏ lại cô thế này, bà không an lòng tí nào. Vậy mà hôm nay bà lại thấy một thanh niên rất đẹp. Lại còn là bạn trai của con gái bà. Nói thật, lúc biết được tin này bà rất muốn quát mắng cô. Con nít con nôi không lo học hành mà yêu đương cái gì! Nhưng cuối cùng bà vẫn không làm như vậy. Bà đã thử y, bà đặt câu hỏi rồi quan sát thái độ y. Ngoài ý muốn chính là y thật lòng. Cũng tốt, có ý con gái bà sẽ đỡ đau lòng hơn nhưng bà vẫn có chút không cam lòng. Có người mẹ nào muốn giao con mình cho người khác? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bà sẽ không cho y kết giao với con gái bà đâu. Cho nên, y phải đối tốt với con gái bà nếu không cho dù bà có chết cũng sẽ tìm y.

Tai ù đi, bà không nghe được gì nữa. Cũng không nhìn thấy gì nhưng bà cảm nhận được có thứ gì đó nóng nóng rơi vào tay bà. Đưa con gái ngốc này, đã bảo đừng khóc rồi mà. Khóc như vậy làm sao bà nở đi đây?...

Xuyên qua cửa kính, Võ Tiết Châu che miệng mình lại để ngăn chặn tiếng nức nở của bản thân. Bác sĩ đang cấp cứu cho mẹ cô nhưng cô đã nhìn thấy nhịp tim của bà đã trở thành một đường thẳng.

Cô biết mình không nên khóc, như vậy mẹ cô không thể ra đi thanh thản nhưng nước mắt không nghe theo lời cô cứ rơi xuống, nhiều trên nền đất lạnh lẽo. Tim cô đập thật nhanh, mỗi lần đập đều mang theo nỗi đau tê lương vô tận.

Cô nhìn thấy hồn bà ra khỏi xác. Cô thấy bà muốn đến gần cô nhưng hắc bạch vô thường và đầu trâu mặt ngựa đột nhiên xuất hiện bắt lấy bà. Bà không phản kháng hay nói đúng hơn là bà không thể phản kháng. Cuối cùng, bà quay đầu nhìn cô một cái thật sâu rồi theo quỷ sai biến mất.

Cô rút cuộc nhìn không được quỷ xuống khóc lớn. Tiếng khóc xé lòng vẫn không cách nào xuyên qua cửa kính đến tai mẹ. Hôm nay cô mồ côi...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ác quỷ

Từ khi Võ lão mẹ mất, Võ Tiết Châu càng trở nên trầm lắng. Không phải kiểu ôn trọng của một cô gái trưởng thành mà là kiểu người tự phong bế bản thân khiến Nhất Minh lo lắng không thôi.

Có một lần cô hỏi Nhất Minh rằng có pháp thuật nào xâm nhập vào trí óc con người không? Kết quả... không có... Sau đó, y còn nói cho cô biết, trí óc con người chỉ có tâm ma xâm nhập mà thôi, mà tâm ma là do bản thân sinh. Nghe được kết quả này, cô chỉ im lặng.

Đám tang của cha và mẹ cô tổ chức cùng một ngày. Dù sao... cũng không ai lập mộ cho ông ta. Không có mộ lệ quỷ làm sao siêu. Hôm ấy người đến không nhiều bởi vì phần do cô không mời, phần giao tình không đủ. Nhưng mà, thanh tịnh vậy lại hợp ý cô.

Mặc dù có họ hàng dự định nhận nuôi cô nhưng cô đã đủ mười tám, lại thêm tính cách và khả năng quái gở, cô cũng chẳng muốn mang ra dọa người. Thêm vào việc xung quanh cô hay xuất hiện những chuyện không may vì vậy cô lựa chọn cách ly với thế giới. Một mình, cô vẫn bình thường.

Đúng rồi, ngày tổ chức tang lễ, cô có gặp Võ lão cha một lần nữa. Nhìn ông ta kinh nghi nhìn mộ Võ lão mẹ, cô nghĩ hình như ông ta biết gì đó cho nên không nói hai lời liền bảo Nhất Minh đem ông ta về nhà. Cứ như vậy, phơi bày bí mật của mình cho ông ta biết.

"Vì sao ông chết?" Võ Tiết Châu mở miệng. Trong giọng nói không có bao nhiêu cảm xúc.

"Con thấy được!? Còn nữa, thanh niên này... làm sao có thể?!" Võ lão cha kinh ngạc tột cùng nhìn hai người. Ông ta không ngờ con gái ông ta có thể thấy mình, lại còn bên cạnh con bé xuất hiện một con lệ quỷ mạnh mẽ tới như vậy. Không, điều làm ông ta ngạc nhiên hơn chính là thanh niên kia có thực thể!

Cô mệt mỏi gật đầu. Tựa lưng vào sofa, cô lập lại câu hỏi. Cô nghĩ nguyên nhân cái chết của ông ta có lẽ sẽ giúp cô tìm ra hướng đi cho tất cả chuyện này.

Võ lão cha lúc này gương mặt bỗng trở nên dữ tợn, vận vẹo đến đáng sợ. Ông ta hung hăng nói:

"Chính là con tiện nhân tên Phuong kia. ả ta là yêu quái! Sống chung với ả vài tuần, cha đã nghi hoặc vì sao bộ dạng bản thân càng lúc càng gầy yếu. Cho đến hôm đó ả đột nhiên xé rách mặt. Nói lời tâm tình cảm ơn cha này nọ rồi hôn cha. Chính là không biết ả hút cái gì từ trong miệng cha khiến cha trở thành bộ dạng như vậy."

Càng nghe, Võ Tiết Châu càng nhú mày. Bây giờ lại lôi ra thêm yêu quái. Chuyện càng ngày càng phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều. Cô cảm thấy thật đau đầu.

Thấy cô lộ vẻ mệt mỏi, Nhất Minh bèn khuyên: "Hay nàng vào phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện còn lại để cho ta."

Liếc nhìn Nhất Minh một cái thật sâu, cô gật gù đầu rồi trở về phòng. Nằm trên chiếc giường mềm mại, cô căn bản không thể ngủ. Vô số chuyện sâu chuỗi tạo thành hàng loạt nghi ngờ. Cô không phải người ngu, tí mĩ suy nghĩ một chút cô liền tìm ra vấn đề quái dị phát sinh từ hai người. Mà hai người này chính là hai người vô cơ tiếp cận cô - Bạch Ngọc Ân và Trần Quốc Minh.

Sau đó cô chợt nhớ đến Bạch Ngọc Ân đang trọng thương. Thế nhưng điều đó đâu có nghĩa cậu ta không phải là chủ mưu sau màn? Giương đông kích tây gì đó hoàn toàn có thể. Nhưng hiện tại cậu ta đã được Nhất Minh mang đến chỗ y chữa trị. Chỉ có Trần Quốc Minh không có trói buộc...

Mặc dù hiện tại bọn họ vẫn không có tin tức liên hệ với cô nhưng cô tất nhiên không thể đặt mình vào trạng thái bị động. Cô chủ động tìm một trong hai người... vẫn là có thể đi? Chỉ là... nếu Nhất Minh có mặt ở đó kẻ xấu làm sao dễ dàng lộ mặt ă? Tốt nhất là...

Nheo mắt, Võ Tiết Châu dường như cảm thấy bản thân bị cuốn vào một lỗ đen sâu không lường được. Mà lỗ đen này, dường như đặc biệt ban tặng cho cô.

Nếu đã xác định rồi cô phải nhanh chóng hành động. Hôm nay cô nhận được tin, Huỳnh Diệp Linh đã mắc bệnh. Người thân đã chết, cô không thể tiếp tục để người bạn vô tội của mình phải ngã xuống nữa. Dù rồi, cái bẫy giăng cho cô chỉ cần nhắm vào cô là được.

Lạnh nhạt ngồi trên chiếc ghế sofa ở một quán cà phê xinh đẹp, Võ Tiết Châu đối diện với thanh niên gầy yếu. Thanh niên đối diện dùng đôi tay tái nhợt của mình nâng ly sinh tố lên môi nhấp một ngụm. Lúc này mới chuyển mắt nhìn cô, mỉm cười cất giọng:

"Đã lâu không gặp, Tiết Châu. Cậu thật sự không muốn uống chút gì sao?"

"Không." Thăng thần trả lời. Đi gặp địch nhân không thể lơ lửng. Cho dù là ở một nơi không phải địa bàn của đối thủ cũng không nên cho bất cứ thứ gì vào bụng. Phim truyền hình chiếu lúc tám giờ hay như thế.

Nghe cô nói như thế, ánh mắt thanh niên hơi lóe lóe, bắt quá rất nhanh liền tiếp tục nở nụ cười ôn hòa hỏi: "Sao vậy? Cậu gọi tớ ra đây có chuyện gì sao?"

Võ Tiết Châu nhìn chằm chằm thanh niên. Tóc mai theo gió thổi tung lộ ra đôi mắt tràn đầy lạnh lùng của cô. Giọng nói trong trẻo bình tĩnh lạ lùng nói ra những thứ khiến người ta phải kinh ngạc:

"Đừng giả vờ nữa Trần Quốc Minh. Người giết chết cha mẹ tôi, người liên tiếp muốn đưa tôi vào chỗ chết, người muốn tách biệt tôi với mọi người, kẻ cả chuyện cha tôi bị yêu quái gì đó hại chết. Tất cả đều do anh sai khiến đi?"

Trần Quốc Minh nhìn ánh mắt không tốt của cô, rớt cuộc cười ra tiếng. Hắn tựa lưng vào chiếc ghế mềm mại, chậm rãi nói: "Game over. Tôi đích thực là kẻ chủ mưu nhưng em nói sai rồi. Tôi chỉ là kẻ gián tiếp giết người thôi, kẻ trực tiếp không phải là em sao, cô gái của tôi?"

Võ Tiết Châu vừa khó hiểu vừa kinh hô: "Cái gì?!"

"Nếu không phải em và tên quỷ ghê tởm kia cho cha em số tiền lớn như vậy, cha em sẽ đi tìm tình nhân bên ngoài sao? Tiện nghi cho tôi làm cho tình nhân của ông ta hoàn hồn mà thôi. Chẳng phải quỷ quái gì, chỉ là một cái xác thối có một linh hồn bị cưỡng ngạnh nhét trong đó thôi. Em biết zombie không? Phương cũng tựa như thế đấy." Trần Quốc Minh dường như cảm thấy khác nước bèn ngừng lại uống thêm vài hớp mới nói tiếp: "Em còn nhớ lá bùa tôi giao cho em lúc trước không? Đốt chính là lựa chọn chính xác của tên lệ quỷ ghê tởm đó nhưng hay không biết một điều, cho dù lá bùa đó bị đốt cháy thành tro, tro tàn sẽ theo người nó nhìn thấy ban đầu - cũng tức là em - mà nhập vào người em thân cận nhất. A, người này hẳn là mẹ em rồi. Nó sẽ ở trong cơ thể mẹ em hút cạn sinh khí của bà."

Nhìn đáng vẻ càng nghe càng khiếp sợ của cô, Trần Quốc Minh vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa vậy mà lời hắn nói lại tràn đầy ác ý:

"Tất nhiên nó không có dấu hiệu bị ám rồi bởi vì nó cũng giống như một loại vi khuẩn mà thôi. Quên mất, sâu kết lại hai sự kiện trên, tên quỷ ghê tởm kia không phải chiếm một phần công lao rất lớn cho kế hoạch của tôi hay sao? Võ Tiết Châu, em nói xem?"

"Đúng nha. Nếu không phải do Nhất Minh, gia đình cô cũng sẽ không rơi vào kết cục như hôm nay a. Khề khề khề."

Cùng lúc đó ở nơi Bạch Ngọc Ân chữa trị. Trùng hợp ngày hôm nay cậu giật mình tỉnh lại, lại cố chấp muốn xuống giường. Người được cho là lão bắt từ trong miệng Nhất Minh tất nhiên một mực không đồng ý. Thế nhưng một lúc sau, hắn liền bị lời nói của cậu trực tiếp làm cho sợ ngây người:

"Nếu người không cho ta ra ngoài vậy người đi thông tri cho nhóm Nhất Minh biết hiện tại tuyệt đối không thể đến gần tên Trần Quốc Minh kia. Hắn chính là một con ác quỷ! Là một con ác quỷ thật sự!"

Lão bắt từ là lệ quỷ, đương nhiên biết ác quỷ này có ý nghĩa thế nào. Thứ này bị áp chế tận sâu trong mười tám tầng địa ngục. Khi còn sống làm việc ác, khi chết còn có ý đồ không vào đầu thai. Chúng nó ác độc ghê người, không nói lý lẽ, mất hết nhân tính, cắn nuốt chúng quỷ. Thậm chí có thể đoạt xá hoàn hồn. Điều đáng sợ nhất chính là pháp thuật hắc ám của bọn chúng khiến nhân, quỷ, thần giận sôi gan! Một khi có ác quỷ thoát ra, chúng nó chính là mục tiêu ưu tiên tiêu diệt hàng đầu của đạo sư thế gia lẫn chúng quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hoắc Kiện Minh

"Đứng nha. Nếu không phải do Nhất Minh, gia đình cô cũng sẽ không rơi vào kết cục như hôm nay a. Khề khề khề." Tiếng nói man rợ lần nữa xuất hiện trong đầu khiến cơ thể Võ Tiết Châu cương cứng.

Lại tới rồi.

Trần Quốc Minh ôn nhu mỉm cười. Hắn yên lặng nhìn cô bị bủa vây trong khủng hoảng, chiếc lưới ướt át thỉnh thoảng liếm cánh môi nhợt nhạt.

Linh hồn dường như đang kêu gào muốn giải thoát khỏi giọng nói trong đầu. Có thứ gì đó đang cắn nuốt lý trí cô. Nhưng cho dù làm thế nào cô cũng không thể thoát khỏi con quái vật vô hình kia, như chim trong lồng không thể giương cánh lên bầu trời.

"Đừng sợ." Bỗng, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên. Dịu dàng mà lấn át sự điên cuồng.

"Đừng sợ." Giọng nói trong trẻo ấy lặp lại. Đôi tay vô hình như vuốt ve trấn an linh hồn cô. Giọng nói quen thuộc này chính là nàng..

"Hí hí hí." Tiếng cười góm ghiếc tiếp tục vờn quanh lỗ tai nhưng tiếng nói của nàng lại êm ái như dòng nước, rửa sạch đi những thứ đen tối trong tâm hồn cô: "Ta giúp ngươi."

Dứt lời, cơ thể Võ Tiết Châu giật mạnh như thể bị người chích điện. Đầu óc đau nhức muốn nứt toát ra. Vô số mảnh ký ức đứt đoạn len lỏi vào đầu nhưng trong số ngàn vạn được giữ lại từ linh hồn nàng, số ký ức này quả thật chẳng đáng kể.

Mất trái bóng rắt, ngực trái âm ứ. Đau đớn không cách nào khiến cô ngăn được giọng thét chói tai từ miệng mình phát ra.

Mà Trần Quốc Minh thấy thảm trạng của cô, vòng cung khóe môi càng nhếch càng nhiều.

Một lúc sau, đau đớn qua đi. Ngẩng đầu, chỉ còn lại một thiếu nữ lạnh lùng.

Vẫn là cô nhưng mất trái lại nhuộm màu biển cả. Vẫn là cô nhưng ngực trái thấm đẫm một mảng máu tươi. Vẫn là cô nhưng trên trán có một đồ án xinh đẹp động lòng người. "Cô" cất tiếng, giọng nói như có hai người đồng thời mở miệng: "Đã lâu không gặp, Hoắc Kiện Minh."

Nhìn đôi đồng tử dị sắc của "cô" tràn đầy chán ghét cùng khinh thường nhìn xuống mình, Trần Quốc Minh cũng không tức giận. Hắn thậm chí còn mỉm cười trả lời:

"Đã lâu không gặp, nữ nhi của ta."

Bạch Ngọc Ân từ vòng tay không gian lấy ra một chiếc hộp. Chiếc hộp bằng gỗ được điêu khắc tỉ mỉ mở ra. Hai luồng khói đen đặc từ bên trong như tìm được lối thoát lao nhanh ra ngoài.

Hai luồng âm phong lượn quanh Bạch Ngọc Ân hai vòng liền ngừng lại. Ở trước mặt cậu xuất hiện hình dạng vốn có. Đó chính là hai lệ quỷ thường đi theo cậu.

Hai người đều dùng biểu tình khó coi nhìn cậu.

Người nóng tính trực tiếp nắm lấy cổ áo cậu, hung hăng nói: "Tên nhóc thối này, còn dám vác mặt gặp anh!"

Bạch Ngọc Ân cười khò: "Đừng lo, không phải tôi cũng không có chuyện gì sao. Các anh không cần phải như vậy. Tình hình hôm ấy quá nguy cấp. Nếu tôi không nhốt mấy anh lại, nói không chừng bây giờ mấy anh còn không thể đứng đây trách cứ tôi đâu."

Hai người bèn trừng mắt nhìn cậu nhưng đã ngậm miệng không hé răng nói lời nào. Lão bắt từ lúc này mới sốt sắn từ bên ngoài đi vào: "Không xong rồi, ta không thể liên lạc được với Nhất Minh!"

Bạch Ngọc Ân nhú mày. Điều cậu sợ hãi đã xảy ra. Nhất định bọn họ đã đi gặp tên ác quỷ đó.

"Ông đi thông tri cho lệ quỷ có đạo hạnh thăm hậu đi. Đừng dắt bọn tiểu quỷ không làm được việc gì ngoài tầm bổ cho hắn. Tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với thiên sư thế gia."

Dứt lời, lão bắt từ liền biến mất. Bạch Ngọc Ân bèn dùng tốc độ nhanh nhất gọi cho ông nội của mình.

Nhất Minh ở ngoài tiệm nước Võ Tiết Châu và Trần Quốc Minh gặp mặt đánh đến long trời lở đất. Dùng mắt thường không thể thấy được xung quanh kiến trúc này bị bao bọc bởi một lớp quỹ khí đen sẫm. Bên trong không có lấy một bóng người. Mà sân trước của cửa tiệm, Nhất Minh đang giằng co với lệ quỷ mặc đầm hồng hay bám theo cô và Phương cùng với một lệ quỷ khác.

Móng vuốt sắc bén từ ba phía quét tới như muốn khoét đi mắt y. Y khinh thường hất bay chúng, liền bên dưới có người đón chân khiến y mất thăng bằng. Cũng may y điều khiển hắc vụ nâng y bay nhanh ra khỏi phạm vi công kích.

Nhìn cái hồ to đùng đầy gạch vỡ vụn, Nhất Minh càng thêm tức giận. Ba con quỷ, một con ngàn năm, một con năm trăm lại một con trong xác hôi thối vậy mà cũng dám ngăn cản y!

Tay trái tích tụ một quả cầu thật lớn, tay phải hình thành lực hút cuốn lấy Phương. Dường như không kịp phòng bị, cũng không ngờ y có thể chạm tới da thịt con người, Phương liền mất cảnh giác nằm gọn trong lòng bàn tay y. Chiếc cổ mảnh khảnh lập tức "răng rắc" hai tiếng gãy lìa.

Nhưng y vẫn chưa dừng tay. Đây chỉ mới giết đi thân xác nó, linh hồn của kẻ tù tội này, y cũng muốn diệt! Vì thế y nâng tay, cường ngạnh nhét quả cầu đen ngòm vào họng Phương.

Biểu tình Phương liền trở nên vặn vẹo. Cơ thể không ngừng run rẩy rồi nổ tung. Chất lỏng đen đặc và vụn thịt hôi thối lập tức bay tán loạn khắp nơi.

Hai con quỷ còn lại dùng đôi mắt kinh hãi nhìn y. Y bước một bước, chúng nó lùi hai bước. Nhưng chỉ có một lúc mà thôi, chúng nó lại nhe hàm răng nhọn hoắt xấu xí. Dường như là đang cười.

Nhất Minh lúc này đã không thể cử động bởi vì sau lưng y bị dính một lá bùa vàng được vẽ bằng chu sa.

Định thân phù! Người đạo gia!

Y âm trầm từ từ xoay cổ lại. Chiếc cổ như không xương xoay hẳn về phía sau nhìn đám người vừa tới. Toàn bộ đều là những gương mặt xa lạ. Trên tay đều cầm kiếm gỗ đào và bùa pháp. Mà trên biển hiệu cao cao lại có một con mãng xà to bằng cánh tay nam giới trưởng thành cuộn tròn. Nó đang dùng đôi mắt vàng nhìn y như nhìn một con mồi.

"Võ Tiết Châu" buồn nôn nhìn đôi mắt thâm tình của Trần Quốc Minh, à không, hiện tại phải gọi là Hoắc Kiện Minh mới đúng. "Cô" không chút lưu tình mở miệng châm chọc: "Đừng dùng loại ánh mắt ấy nhìn ta. Không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao. Tại sao ngươi nhất định phải dây dưa? Đã qua hai kiếp lẽ nào ngươi còn chưa chịu buông tha? Nợ nần của chúng ta đã thanh toán xong cả rồi!"

Hoắc Kiện Minh chậm rãi đứng dậy, hất một tay chống lên bàn, một tay nắm lấy cằm "cô": "Nhưng tim ta nàng chưa trả a."

"Cô" không không chút khách khí đánh rớt tay hắn. Hình như cảm thấy rất buồn cười, "cô" bắt đầu cuồng tiếu.

"Bốp." Một tiếng, trên mặt Hoắc Kiện Minh đã in hằn năm dấu tay đỏ chót. Khuôn mặt hắn rớt cuộc không giữ vững nụ cười nữa. Đôi mắt nheo lại nhìn "cô".

"Bệ hạ, ngươi không thấy bản thân mình thốt lên câu nói đó rất buồn cười, rất ghê tởm sao? Vào lỗ tai ta còn thấy thật bẩn!"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Hoắc Kiện Minh hít đôi mắt nguy hiểm lại. Hắn nghiêng đầu cười gằn: "Võ Tiết Châu, từ lâu rồi ta đã nói với nàng, nàng sẽ không thoát khỏi tay ta."

‘Võ Tiết Châu’ nhìn người thập phần xa lạ trước mắt, ‘cô’ cảm giác phi thường mệt mỏi. Đúng vậy, đã từ rất lâu rồi trò chơi đuổi bắt này vẫn không ngừng tuần hoàn. Cứ người đuổi, ta truy, lặp đi lặp lại mãi không ngừng. ‘Cô’ điểm nhẹ giữa trán mình, ngón tay ma sát đóa hoa trên trán, nhẹ giọng hỏi:

“Hoắc Kiện Minh, ngươi biết đây là dấu ấn của ai không?”

Hoắc Kiện Minh trong mắt tràn ngập chán ghét và thù hận: “Làm sao ta lại không biết. Ta thậm chí còn nhớ rõ ba nữ nhân thích xen vào chuyện của người khác kia. Nhưng mà như vậy thì sao? Các ả bây giờ đang chìm vào ngủ say, hơi sức đâu quản chuyện chúng ta.”

‘Võ Tiết Châu’ ngược lại cười đến vui vẻ: “Ngươi biết điều này vậy có nghĩa ngươi cũng biết ta đây hiện tại chỉ là một mảnh hồn phách còn sót lại? Ngươi dùng tâm ma bức điên hồn chủ, ép ta phải ra ngoài dung hợp với thân xác này là có ý gì?” Nói đến cuối, ánh mắt ‘cô’ liền nhìn thẳng hần như muốn xuyên qua túi da bệnh hoạn này nhìn rõ bản chất con người hần.

Hồn chủ không kiên định, không hiểu rõ chuyện đời dễ dàng bị kích động. Tên ác quỷ phía trước chỉ cần giật dây một chút đã thành công kích phát tâm ma của hồn chủ. Hồn phách của nàng lúc trước vẫn chậm chạp không ra tay là vì muốn cho tự thân hồn chủ chiến thắng tâm ma bản thân. Thế mà lúc này, dưới sự kích thích của Hoắc Kiện Minh, nàng không thể không xuất hiện, dung nhập vào phần khuyết thiếu của hồn chủ. Hồn chủ hiện giờ tuy rằng còn ý thức nhưng đã bị nàng tước đoạt quyền cơ thể rồi. Nói cách khác, hồn chủ hiện tại cũng chỉ như một vị khách đứng ở bên ngoài nhìn mọi chuyện mà thôi.

Hoắc Kiện Minh khẽ cười. Hần ngồi lại chỗ của mình, dùng biểu tình yếu đuối của một bệnh nhân trả lời cô: "Nàng nghĩ vì sao ta muốn giết nàng?"

"Để thỏa mãn thú vui biến thái của ngươi?" "Cô" tiếp tục châm chọc hần. Dù sao cũng đã xé rách da mặt tới mức này, "cô" cũng không cần nhân nhượng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thành Tinh

Nhất Minh nhìn rõ đám người đạo gia vừa tới. Một đám người có quý khí vờn quanh, đằng sau là không ít tùy tùng không phải người. Hiển nhiên bọn chúng là địch, đến bắt y.

Y không nói hai lời thiêu cháy định thân phù. Kế hoạch y với Võ Tiết Châu bàn bạc đã xong xuôi, y không thể làm hỏng nó trong lúc nhất thời.

Đám người Trần gia thấy y có thể phá phù, vẻ mặt bọn chúng liền kiên kị. Quý này không dễ đối phó.

Một người trông có vẻ già nua phát tay. Lập tức bọn quý xung quanh như thủy triều vây Nhất Minh ở giữa. Những người còn lại cũng mỗi người một góc, bắt đầu kết ấn lập trận.

Nhất Minh nhếch môi nhìn hàng hà đa số tiểu quý. Bọn nó đúng là không biết trời cao đất rộng! Móng tay nhanh chóng biến đen, dài ra gần bằng một gang tay. Khói đen trải khắp toàn thân như hình thành vòng bảo hộ. Tóc dài đen nhánh không gió tự bay. Giữa đồng tộc và dị tộc, y đứng đó, điềm lệ mà cô độc.

Trần gia vẫn nhắm mắt niệm chú, chúng quý đã bắt đầu xao động tấn công. Thế trận tưởng chừng như nghiêng về một phía thì phát sinh dị biến. Bởi vì bọn họ phát hiện, tốc độ của Nhất Minh nhanh đến một cách đáng kinh ngạc. Hầu như chúng quý vờn tới chỉ toàn là tàn ảnh của y. Vậy mà từng con quý vẫn bị y trào cho bị thương.

Nhưng lát sau bọn chúng cười nhạt đoán bản thân nghĩ nhiều. Có lẽ y là một con quý có thiên phú về tốc độ nên thiếu hụt sức mạnh công kích. Nếu không, làm sao đến ngay cả một con quý cũng không giết nổi chứ.

Nhất Minh liếc mắt nhìn thấy trên ngực tiểu quý nào cũng ấn sâu ngũ trảo của mình liền cười mỉa. Ánh mắt khinh thường lướt qua những kẻ có mặt tại đây. Y nhớ ra một giọt máu tanh hôi của bản thân, giọt máu thần kỳ dùng giữa không trung.

Hai tay bao phủ hắc vụ, lấy máu bản thân làm vật dẫn, y bắt đầu làm phép. Trước ngực chúng quý bỗng nhiên đau đớn, ấn ký ngũ trảo do y để lại đột nhiên đỏ lên. Lúc này người Trần gia mới phát hiện đó không phải là vết cào bình thường mà thống nhất ba đường gạch ngang, hai đường rạch dọc. Vết thương bắt đầu đỏ lên tựa máu tươi có thể chảy xuống bất kỳ lúc nào.

Gió, đột nhiên nổi lên. Cuồng phong tứ phía quy tụ về giọt máu nho nhỏ của Nhất Minh, hình thành lỗ đen hút lấy chúng quý. Chúng quý sợ hãi kêu lên, náo loạn chạy ngược hướng gió hòng thoát thân nhưng cuối cùng tất cả đều thất bại. Chúng nó đều bị cuốn vào trung tâm lỗ hồng, hình thành một quả cầu tím nổi lên vô số mặt người.

"Cẩn nuốt!" Một cô gái Trần gia thấy vậy khuôn mặt trắng bệch kêu lên. Tên quý này định tăng sức mạnh bản thân bằng cái phép thuật độc ác này sao? Thì ra đúng là như Trần Quốc Minh nói, đôi phương ghê tởm không chịu được!

Đáy mắt lóe ra một tia cao ngạo, y vận méo quả cầu làm nó biến thành hình dạng đồng hồ cát. Ngón trỏ ở mỗi đầu phát ra một trận hồng quang, một đường đỏ nhỏ như chỉ nối hai đầu liền hai đầu với nhau.

Lão già chỉ huy người Trần gia lập tức sợ hãi hét lên: "Không! Không phải cẩn nuốt! Nhanh hoàn thành trận pháp!"

Con rắn đen ngòm lạnh mắt nhìn y. Nó dường như cũng cảm giác được tia nguy cơ nên bắt đầu nóng nảy kêu xì xì, mở ra cái mồm đỏ như chấu máu.

Người Trần gia nghe vậy, trong mắt liền hiện lên tia nghi hoặc. Mắt thấy văn phù chu sa đã nổi lên trên mặt đất, người Trần gia liền cắn nát đầu ngón tay

nhỏ máu lên văn phù. Chỉ còn một bước nữa trận pháp sẽ hoàn thành.

Đúng lúc này, phát sinh dị biến.

Cầu tím trong tay Nhất Minh nổ tung. Vô số tàn ảnh lao nhanh về phía Trần gia. Đây là bọn tiểu quỷ khi này bị Nhất Minh tra tấn bên trong quả cầu. Y đưa vào cơ thể chúng một lời nguyên, lời nguyên này không những làm chúng điên cuồng, dần dần bị ăn mòn mà còn khiến chủ nhân của chúng bị phản phệ trọng thương.

Máu đỏ chưa kịp rơi xuống trận pháp đã bị ngưng máu nội thương của người Trần gia làm cho ô uế. Trăm ngàn công sức lập tức đổ sông, đổ biển.

Con rắn kia tức giận.

Nó hất văng lão già Trần gia đập vào tường, hất bay đám người vô dụng Trần gia mà lao đến đối chiến với Nhất Minh. Sát khí mãnh liệt từ hai bên phá lệ rõ ràng. Con rắn to lớn mà linh hoạt, di nhanh đến bất ngờ. Chẳng mấy chốc nó đã trườn đến trước mặt y, dựng thẳng người há miệng hồng căn đứt đầu y.

May mắn, y phản ứng nhanh, đá vào bụng nó lấy đà bay về phía sau.

Trong mắt hiện ra chút ngoài ý muốn. Y nhìn đôi đồng tử vàng khè nhuộm đầy tức giận và khinh miệt của nó. Một ý nghĩ chợt lóe qua trong đầu. Chẳng lẽ... nó đã thành tinh? Thế nhưng muốn thành tinh, nó phải trải qua lời kiếp rất khủng bố. Rốt cuộc một con rắn không chút pháp lực này làm thế nào mà thành tinh!?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ta và ngươi

‘Vô Tiết Châu’ mặt đối mặt với Hoắc Kien Minh, ‘cô’ có thể cảm nhận được hồn chủ đang thống khổ. Phải, rất thống khổ. Bởi vì cô ấy đang phải chịu đựng nỗi đau như xé thịt khi hàng trăm hàng nghìn ký ức cường ngạnh muốn nhét vào não cô ấy. Mặc dù nàng cũng phải chịu nỗi đau giống như xương tủy bị bòn rút nhưng nàng vẫn can đảm chịu đựng bởi vì chỉ cần sau lần này, hồn chủ và nàng sẽ hợp làm một. Sẽ không còn một ai có thể lợi dụng tâm ma tiếp tục tra tấn hồn chủ nữa! Hồn chủ yếu đuối nhưng nàng thì không. Nỗi đau này có là gì so với những thứ nàng đã trải qua.

Hiện tại, ở giữa những đóa sen xinh đẹp, Vô Tiết Châu đau đớn ôm lấy đầu. Có rất nhiều thứ rõ ràng là ký ức của một kẻ khác mà không biết tại sao lại muốn dung nhập với ký ức của cô. Mỗi mảnh ký ức đều đứt đoạn khó hiểu. Không cách nào khiến cô nhìn rõ được nội dung.

Nước mắt vì đau đớn quá độ mà ướt đầm mi mắt. Cô cuộn người, không còn sức lực lăn lộn nữa. Cô chỉ muốn ngất đi nhưng có một thể lực vô hình nào đó buộc cô phải tỉnh táo chịu nỗi tra tấn này.

Hoắc Kien Minh để ý sắc mặt trắng đến dọa người của ‘cô’ bèn mỉm cười. Hắn chậm rãi đứng lên: “Tiết Châu, nàng nghĩ ta không biết nàng đang làm gì sao? Xem bộ dạng nàng có lẽ đã dung hợp hơn phân nửa rồi đúng không? Nhưng tiếc thật, nếu nàng dung hợp rồi làm sao ta luyện hồn đây?”

‘Vô Tiết Châu’ trừng mắt nhìn hắn. ‘Cô’ không còn đủ sức để mở miệng nữa rồi bởi vì ‘cô’ sợ một khi mở miệng, bản thân sẽ phát ra những tiếng thét thống khổ.

‘Cô’ vẫn cứ im lặng nhìn hai tay hắn bao phủ một tầng hắc vụ. Quý khí len lỏi thoát ra từ trong thân thể gầy yếu của hắn. Ánh mắt hắn nham hiểm nhìn chăm chăm vào ‘cô’, trông trắng của hắn đã nhiễm đen trong vô cùng ghê người. Trong đó thoáng qua một tia sáng cảm xúc phức tạp ‘cô’ không tài nào nắm bắt được.

Dưới chân bốc lên một đoàn hắc vụ, dần dần bao phủ vây ‘cô’ vào bên trong như một cái kén. ‘Cô’ vẫn không có chút phản kháng. Đối với tính cách của ‘cô’, điều này đúng là bất thường. Thế nhưng Hoắc Kien Minh đang trong cơn điên cuồng làm sao để ý đến chuyện nhỏ nhặt này. Hắc vụ trong tay hắn như con rắn có sinh mệnh, uốn éo đến gần cô. Quần lấy cái cổ mảnh khảnh rồi nhấc bổng cô lên. Hoắc Kien Minh trầm giọng cất tiếng, dù môi hắn bất động nhưng tiếng nói âm trầm vẫn vang vọng khắp không gian:

“Ba ngàn năm... ta sống trong đau khổ chờ nàng. Ta sa đoạ chỉ vì thời khắc này. Nàng có biết mỗi tháng, vì linh hồn không cách nào thích ứng hoàn toàn với thể xác mà ta phải chịu tra tấn đau thấu tâm can như thế nào không? Nàng có biết để có được sức mạnh ở bên nàng ta đã trải qua thế nào dưới địa ngục đầy máu kia không!?”

‘Vô Tiết Châu’ rũ mắt, thương hại nhìn hắn. Nỗi phẫn hận trong giọng nói hắn làm sao ‘cô’ có thể không nghe ra. Yêu hận đan xen, hắn có còn phân biệt được mục đích của hắn hay không?

Khói đen càng lúc càng xiết chặt, hô hấp khó khăn khiến ‘cô’ không thể thở được. ‘Cô’ từ từ nhắm mắt. Mảnh hồn yếu ớt du tẩu xoay quanh hồn chủ vẫn đang bị vây trong thống khổ kia. Nàng nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi vẫn cứ yếu đuối như vậy, không chịu chấp nhận sự thật ngươi sẽ vĩnh viễn mất đi bản thân và người thân cuối cùng của ngươi. Ngươi chịu được sao?”

Thân thể hồn chủ trong nháy mắt cứng đờ. Khuôn mặt dịu dàng của Nhất Minh bỗng chốc hiện lên trong tâm trí cô.

Nàng bi thương mỉm cười: “cho dù quá khứ có như thế nào, đau đớn hay vui vẻ người cũng phải chấp nhận. Những chuyện này đều do chúng ta mà xảy ra, chúng ta chỉ còn cách đối mặt. Đừng trốn tránh nữa... Trốn tránh... chỉ càng làm nhiều người tổn thương hơn mà thôi...”

Võ Tiết Châu mặt mày đưa mắt nhìn mảnh hồn phách của bản thân, cô gật đầu. Đến lúc kết thúc rồi...

Nàng hài lòng cười yếu ớt. Lao thẳng vào giữa mi tâm cô.

“Từ nay về sau, ta là người mà người... cũng là ta...”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Giao chiến (1)

Người Trần gia cắn răng bò dậy. Đang định giúp sức cho cự mãng thì một đám lệ quỷ mặt đỏ mang sức mạnh bán quỷ thần đột nhiên kéo đến. Bọn họ cứng đờ nhìn cảnh tượng ấy.

Một, hai, ba, bốn... Mười!

Mười con quỷ cực mạnh! Thêm cả tên lệ quỷ khó đối phó kia nữa là mười một. Trời ạ! Mười một con quỷ, cho dù gia tộc bọn họ có trăm người cũng chỉ miễn cưỡng kéo dài hơi tàn mà thôi. Phải biết quỷ và người sức mạnh cách biệt cỡ nào. Con người rất yếu ớt nhưng lệ quỷ đạt đến đẳng cấp như bọn chúng lại khác!

Chưa đợi bọn họ nghĩ cách, đằng sau đám quỷ lại xuất hiện mười mấy người đang từ từ bước về phía trước. Chính xác là con người, là Bạch Ngọc gia và một vài gia tộc lớn khác!

Các gia tộc thế gia luôn có giao tình qua lại với nhau. Trước đây Trần gia luôn là gia tộc đạo sĩ đứng đầu trong khu vực này nên cho dù là dòng chính của Bạch Ngọc gia cũng phải dựa vào bọn họ. Đó cũng là lý do vì sao Bạch Ngọc Ân lúc trước gọi Hoắc Kiện Minh là tiểu thiếu gia. Nhưng điều đó không có nghĩa là Trần gia có thể dễ dàng đối phó với các đạo sĩ.

Nhìn thấy không những có các tinh anh của Bạch Ngọc gia mà còn có cả tinh anh của một số gia tộc lớn phụ cận. Mặc dù mỗi gia tộc lớn ấy phái ra chỉ chừng một, hai người nhưng nhiều đó cũng đủ bọn họ xám mặt mày. Một đám đạo sĩ đứng chung với lệ quỷ, bọn họ chỉ còn con đường chết!

Thì ra trước khi đi gặp mặt Hoắc Kiện Minh, Võ Tiết Châu cố tình bảo Nhất Minh sai những nhân viên trong Ruby tìm bạn bè không phải người của y chi viện. Y liền gấp rút phát cho mỗi người một tờ giấy có dính mùi của y để chúng nó vừa truyền tin vừa dẫn dắt bọn họ tìm tới mấy lão bất tử ấy.

Thế nhưng mấy tên đạo sĩ thôi kia không phải do y gọi! Vì vậy, ánh mắt y nhìn thấy mười mấy con người kia một cách ngoài ý muốn. Tên khốn nào gọi cái bọn phiền phức này đến?

Vâng, tên khốn đó chính là ông nội Bạch Ngọc Ân, gia chủ Bạch Ngọc gia. Ông thấy đây là lúc nên để cho mọi người biết bộ mặt thật của Trần gia nên dùng hạc truyền tin mời các gia tộc lớn khác đến đây góp mặt giúp đỡ. Dù sao, chỉ cần nói trong liên minh xuất hiện phản bội thì không thiếu người muốn thừa cơ đập văng bớt gia tộc cạnh tranh. Ông không đại gì nhắc đến chuyện ác quỷ. Hừ! Nói ra thì còn có ai dám đến giúp chứ. Dù sao gia tộc đạo sĩ bây giờ cũng chẳng còn giống như xưa mà chính nghĩa đây mình. Cái thời đỉnh phong ấy đã qua lâu rồi.

Vừa đến, mấy trăm người Trần gia và lệ quỷ cùng đạo sĩ lập tức lao vào đànha thành một đoàn. Lệ quỷ có vẻ rất nhàn nhã, dù sao cũng sống mấy ngàn năm, bọn họ đều thành lão hồ ly hết rồi. Đánh? Được! Bọn họ đánh vài chiêu làm kiếng cho đám đạo sĩ thôi tự giết lẫn nhau nhé? Hi hi, bọn họ biết bọn họ thông minh, không cần khen đề ngại ngùng.

Thậm chí còn có một tên lệ quỷ vui vẻ cười tươi rói với Nhất Minh: "Hey tiểu tử, huynh đệ tới góp vui giúp người này!"

Nhất Minh giật giật khóe miệng. Cuối cùng hơi gật gật đầu rồi nghiêng người tiếp tục tránh né công kích của hắc xà. Hắc xà đánh hụt phát ra tiếng xì xì bất mãn. Nó nhanh chóng lao đến gần y. Phản kích một lúc, Nhất Minh nhất thời phát hiện, quỷ khí của y không cách nào chạm tới nó. Thậm chí y đánh thời gian kết ấn muốn dùng pháp thuật với noa cũng vô dụng. Điều đặc biệt là nó hoàn toàn có thể chạm vào trạng thái lệ quỷ của y! Cái quái gì thế này? Tên hỗn đản Hoắc Kiện Minh nuôi nó như thế nào mà thành quái thai như thế?! Đúng là chủ nào tớ này, đều đáng ghét và phiền phức như nhau!

Nhất Minh hai tay không chế đầu nó. Cho dù nó muốn tiến lên cũng chẳng có cách nào. Hắc xà xảo quyết nhanh như tia chớp quăng đuôi về phía bụng của y. Nhất Minh lập tức hít một ngụm khí lạnh. Ánh mắt đỏ tươi lạnh lùng nhìn nó. Ngay khi nó muốn cuốn lấy hông y, y liền dùng gối nổi rộng khoảng cách, ý đồ không cho nó xiết chết y. Mắt thấy nó đang cố gắng xiết luôn cả chân y, y liền nhếch môi mỉa mai. Bất ngờ đây nó cùng nhau đập xuống mặt đất khô cứng. Tay y xuyên qua mặt đất cứng cáp nhưng hắc không được tốt như vậy. Đầu nó vừa va chạm mạnh với mặt đất, bụng nó cũng bị đầu gối Nhất Minh làm cho đau đớn. Nó lập tức buông lỏng hong y. Nhất Minh nhân cơ hội luôn về sau như một con lươn.

Ánh mắt cự mắng nhìn về phía y càng thêm sát khí như muốn ăn tươi, nuốt sống, xé xác y ra thành từng mảnh. Nó lom lom nhìn y, trong đôi đồng tử màu vàng đầy gian xảo và tính toán. Nó đang tìm cơ hội giết chết y.

Khuôn mặt Hoắc Kien Minh vặn vẹo nhìn người con gái vô năng phản kháng với cái chết gần kề. Trên tay hắn không biết từ lúc nào xuất hiện một chiếc hộp. Chiếc hộp làm từ thiết ánh lên ánh sáng lạnh lẽo.

Ngay khi hắn nghĩ hắn sắp lấy được linh hồn của nàng, người con gái đột ngột mở bừng mắt.

Võ Tiết Châu nhếch môi nhìn hắn. Trong mắt chẳng có cảm xúc gì nữa. Giữa trán xuất hiện luồng ánh sáng bắn về phía sàn nhà. Dưới chân lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, tiêu trừ hắc vụ muốn lấy mạng cô.

Được trả tự do, cô liền ngồi bệch xuống sàn ho khan. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khó khăn hô hấp. Xung quanh như có tầng kết giới bức lui những thứ dơ bẩn khiến Hoắc Kien Minh phải lùi lại phía sau vài bước. Hắn phẫn nộ gào lên: "Lại là chiêu trò của ba con ả kia!"

Võ Tiết Châu chẳng thèm quan tâm hắn đang điên cuồng cỡ nào. Vòng ánh sáng vẫn còn, cô vẫn không sợ hắn. Cô cứ ở bên trong bình ổn hơi thở của mình. Ngay lúc đó, mười hai bóng người ăn mặc kỳ lạ từ dưới mặt đất từ từ hiện lên.

Hoắc Kien Minh gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ. Khi thấy rõ người tới là ai, sắc mặt hắn càng lúc càng âm trầm. Thập Điện Diêm La và Hắc Bạch Vô Thường! Giỏi, giỏi lắm! Bà ả nữ nhân này đúng là rất giỏi, đã chìm vào ngủ say còn không quên xía vào chuyện của hắn! Bà ngàn năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy! Ba con đàn bà ngu xuẩn chết tiệt!

Võ Tiết Châu từ từ đứng lên. Đối diện với mười hai người bèn kính trọng cúi chào chín mươi độ: "Phàm nhân đã làm phiền các vị thần tiên."

Thập Điện Diêm La hơi gật đầu với cô. Đồng tử dừng trên người Hoắc Kien Minh, cả căn phòng như rơi vào hầm băng lạnh giá. Hắc Bạch Vô Thường thần thiện đến đỡ cô. Bạch Vô Thường với gương mặt trắng như giấy cười nói: "Đây là chuyện các thần nữ đã dặn dò từ trước. Cô không cần phải khách khí như vậy."

Hắc Vô Thường cũng tiếp lời: "Đúng vậy, các thần nữ đã giao phó nhiệm vụ cho bọn ta và muiroid vị đại nhân. Chuyện này là lẽ thường phải đến."

Võ Tiết Châu không nói gì. Chỉ mỉm cười khách sáo với hai người họ. Hai người liền một trái một phải gắt gao bảo vệ cô đến một nơi an toàn, chừa lại không gian cho song phương đối chiến.

Cũng ngay lúc này, hắc xà đang đối mặt với Nhất Minh bỗng nhiên không liếc lấy y thêm lần nào nữa mà lập tức trườn nhanh lên lầu hai của tiệm khiến y sững sốt. Sau khi lấy laik tinh thần, y đã thấy cự mắng chui vào trong cửa sổ vào bên trong. Lẽ nào trên đây xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây y liền lo lắng cho an nguy của Võ Tiết Châu. Chiến trường phía sau y không quản, lập tức phi thân về phía lầu hai. Lúc y đáp xuống cửa sổ nhìn vào bên trong, y liền bắt gặp đôi con ngươi cùng tròn trĩnh tối đen như mực. Ánh mắt giao nhau quen thuộc đến nỗi mỗi lần nhớ đến cả hai liền không nhận được muốn giết chết đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Giao chiến (2)

Nhất Minh nhìn người con trai gầy gò, làn da tái nhợt hoàn toàn đối lập với hắc xà đang quấn trên thân hắn. Y nhếch mép, ánh mắt lãnh liệt: "Cuối cùng cũng gặp nhau rồi."

Hoắc Kien Minh khặc khặc cười trầm thấp. Hắn gãi cằm con rắn lớn, nhàn nhạt đáp: "Ta sớm muốn gặp ngươi. Chẳng qua, đến lúc ta muốn tìm ngươi thì ngươi như bốc hơi khỏi thế gian rồi. Ngươi có lẽ nên cảm thấy may mắn. Bởi vì nếu không ngươi đã sớm hồn phi phách tán."

Không khí lập tức căng thẳng, có thể động thủ bất cứ lúc nào. Lúc này, Bạch Vô Thường sắc mặt vì điệu nhìn chăm chăm Nhất Minh. Sau, thấp giọng hỏi Hắc Vô Thường: "A Hắc, kia không phải tiểu tử năm đó vượt ngục không một mồi chứ?"

Hắc Vô Thường A Hắc ánh mắt quỷ dị nhìn Nhất Minh: "Không sai, chính là cái tên hay giả vờ tà mị nhưng kỳ thực rất bỉ ổi đó."

Võ Tiết Châu đứng giữa hai người: "..."

Mà mười hai phán quan cũng trừng mắt nhìn Nhất Minh. Tên khí này dù có cháy thành tro bọn họ cũng không nhận lầm. Cái mùi này... thật sự là...

Hoắc Kien Minh nhìn lướt qua từng khuôn mặt ở đây bật cười. Bản thân hắn cũng chẳng biết bản thân mình vì cái gì cười thế nhưng hắn vẫn điều khiển

khôi lỗi mang hình dáng của ái nhân đến nơi an toàn rồi lên tiếng:

"Đều là người quen. Đến nước này rồi ta cũng không che giấu nữa. Tới đây, chúng ta tính sổ một lượt."

Càng nói, thanh âm hần càng âm trầm. Cuối cùng khàn đến khó nghe. Mà ngay lúc đó, thân thể hần cũng biến hóa. Không, phải nói rằng là cơ thể của Trần Quốc Minh. Bởi vì cơ thể đang lấy tốc độ mất thương mà mục rữa thành một đồng xương cốt. Còn Hoắc Kiện Minh hiện tại đã thoát li nhục thân đứng đằng sau cơ thể.

Võ Tiết Châu nhíu mày nhìn chằm chằm nam nhân xa lạ lại quen thuộc ấy. Vẫn là mày kiếm, đôi môi ấy. Vẫn là anh tuấn, lạnh nhạt ấy. Thế nhưng hần đã không còn là người nắm đó khiến cô trái tim cô lồi nhịp. Sắc da trắng xám, ánh mắt tối tăm, cả người lơ lửng bao bọc trong quỹ khí đen ngòm. Điều đáng kinh ngạc duy nhất chính là con rắn kia vẫn như cũ quấn lấy người hần làm cho người ta cảm thấy thật quý dị.

"Tốt lắm. Nhìn cái dạng này của ngươi càng khiến ta chán ghét hơn." Nhất Minh vừa nói vừa lao nhanh trào hần.

Thập Điện Diêm La cũng gia nhập vòng chiến. Nếu là người thường bị nhiều người bao vây như vậy đã sớm sợ tới mức không có khả năng phản kháng. Thế mà Hoắc Kiện Minh chỉ cười lạnh. Dùng tốc độ nhanh như tia chớp tránh né công kích từ bốn phương tám hướng.

Cứ ngỡ bắt được hần chỉ là vấn đề thời gian cũng chính lúc này đột biến phát sinh.

Con rắn đen trên người hần bỗng nhiên hòa vào làm một với hần. Trên lưng hần để lại một hình xăm. Cũng chính là hình dáng tình của con rắn ấy. Mái tóc đen dài lập tức biến thành nhiều đầu rắn nhỏ như medusa trong thần thoại hy Lạp. Cơ thể trơn trượt, mềm oặt không xương nổi lên vảy nhỏ tựa măng xà. Khí thể dường như bức lùi mười ba người.

Bạch Vô Thường run rẩy kêu: "Biến thân thành quái thai rồi, trời ơi!"

Dù hiện tại là người thể nhưng Võ Tiết Châu rõ ràng cảm nhận được hần hiện tại rất nguy hiểm, nguy hiểm tột độ!

Đáy mắt Nhất Minh và các phán quan lóe lên tia kiêu cự. Ngay cả những kẻ đang chiến đấu ngoài kia cũng có thể cảm nhận được.

Hoắc Kiện Minh lắc người trườn lên tường. Há miệng phun ra lượng lớn axit. Hầu như gần trong gang tấc khiến bọn Hắc Vô Thường hít một ngụm khí lạnh. May mắn, mười ba người kịp thời tránh né.

Hoắc Kiện Minh sẽ để cho bọn họ dễ dàng vậy sao? Hiển nhiên là không. Hần nhanh chóng phóng đến trước mặt một phán quan, như một cái bóng chớp nhoáng, con rắn trên tóc hần đã cắn vào cổ đối phương.

Các phán quan khác mất sắc, hoảng hốt gọi tên phán quan ấy nhưng y cả người cứng đờ. Trên mặt mờ mịt, không thể tin. Y học ra một ngụm máu đen, đưa tay sờ cổ. Vết cắn rất nhỏ, không để lại máu nhưng vẫn có chút nhói nhói. Y vẫn có thể cảm nhận được chất độc đang ăn mòn linh hồn y. Lúc này, tiểu phán quan mới ý thức được vì sao khi nhắc đến ác quỷ, nhân thần đều giận sôi gan.

Tất cả mọi người đều đánh giá thấp ác quỷ rồi...

Đứng phía sau nhìn mọi người vừa tránh né, vừa công kích Hoắc Kiện Minh, tiểu phán quan lại học ra một ngụm máu. Y không thể chiến đấu, y cũng không thể kéo chân. Cho nên, điều y có thể làm chính là yên lặng đến một nơi an toàn ngồi xuống. Tự điều chỉnh đem linh lực trong cơ thể làm chậm tiến triển của độc. Độc này quá hung tàn, y không cách nào áp chế nó. Y rõ ràng cảm nhận được, linh khí và quỹ khí đang đấu đá tứ tung trong cơ thể mình. Điều này làm cho da y vốn đã trắng lập tức tựa như trong suốt.

Bọn Bạch Vô Thường vội vã chạy đến. Hắc Vô Thường nhiều mày, lắc lắc đầu với hai người. Bạch Vô Thường liếc mím môi, sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Võ Tiết Châu nhìn bộ dạng hai người bọn họ cũng đủ biết phán quan này bị thương nặng cỡ nào. E là không qua khỏi.

Vòng giao chiến đã xuất hiện diễn biến mới. Hoắc Kiện Minh tựa mảnh hổ, móng tay đen dài như được bao bọc trong lớp khí vô hình cách không chém ra luồng quỹ khí mang đầy kịch độc.

Nhất Minh lách người né tránh quỹ khí xảo quyết, y ngưng tụ ra một cây roi dài. Vung tay đánh bay quỹ khí sắp quét đến trên người một phán quan.

Phán quan liếc mắt nhìn y một cái, thấp giọng cảm ơn liền tiếp tục cản trọng chiến đấu. Hoắc Kiện Minh lại như con rắn, bị nhiều người dồn ép đến tường mà vẫn linh hoạt trườn khắp nơi. Vừa tránh né luồng tấn công mãnh liệt của đối phương, vừa gian trá thừa cơ đánh ra những đòn âm hiểm.

Ngờ đâu trận chiến này, mười hai người sẽ bị ép thế hạ phong. Thật không ngờ dưới lầu rung động. Từng đợt, từng đợt ánh sáng chiếu rọi khắp căn phòng âm u. Giống như nhật nguyệt cuối cùng cũng có thể soi rọi mầm non yếu ớt mà kiên cường vươn lên trong vách đá. Thật sự... muốn có bao nhiêu kinh hi liền có bấy nhiêu.

Trận pháp của đạo gia!

Không thể nghi ngờ có người đang giúp bọn Nhất Minh. Thật tốt!

Hoắc Kiện Minh hít hít mũi. Mùi vị chính khí lẫn liệt sộc vào mũi khiến hần khó chịu. Hần hung ác nhìn mười hai người chật vật kia, bắt đầu cười âm trầm: "Đừng vội vui mừng quá sớm. Bốn vương hôm nay cho các ngươi mở rộng tầm mắt."

Chương 36: Giao chiến (3)

Hôm ấy trời tựa giáng thiên phạt. Mây đen dày đặc tụ trên không trung, gió xoáy như muốn cuốn đi tất cả mọi thứ. Sấm sét không ngừng đánh xuống tại một nơi.

Con người đều nói đó là ai đó đã làm chuyện gì thất đức khiến trời phạt. Cũng có người nói là dị tượng điềm báo nào đấy. Chỉ có quỷ hồn biết, sấm sét đó là do trận pháp đạo gia kêu gọi. Cũng chỉ có nhóm Hắc Vô Thường biết hầu như mỗi một bước chân của Hoắc Kiện Minh đều có một đạo sấm sét bổ trúng.

Nếu là lệ quỷ bình thường thì đã sớm thăng từ lâu rồi. Sét diệt ma mà. Cổ tình, Hoắc Kiện Minh lại là ác quỷ từ sâu dưới mười tám tầng địa ngục thoát ra. Sét người thường triệu hoán căn bản không phải thiên lôi, đánh vào người khiến hắn đau đớn nhưng nó không đủ khiến hắn tan biến. Cảm giác chỉ giống như roi sắt quất vào người thôi. Điều này càng khiến hắn bạo ngược.

Đôi mắt xung huyết nhìn những người có mặt tại đây. Hắn xòe tay phải, tích tụ quỷ khí thành một thanh kiếm. Dùng tốc độ bất khả tư nghị lao nhanh về phía đám người Nhất Minh.

Mỗi một lần sấm chớp lóe sáng đánh xuống cơ thể hắn là nỗi một lần hắn chặt đi một chi của người khác. Máu đỏ văng khắp nơi thành một độ cong xinh đẹp như làm nền cho khung cảnh đầy chết chóc này. Hắn không muốn bọn họ chết dễ dàng như thế, hắn muốn tra tấn bọn họ vì đã dám nhốt hắn vào cái nơi bẩn thỉu kia!

Hắn lạnh lùng nhìn bọn họ đau đớn, đưa mắt nhìn mục tiêu cuối cùng vẫn còn lảnh lộn - Nhất Minh.

Nhoáng cái hắn đã đứng sau y. Kiếm trong tay cũng nâng đến ngang đầu. Rõ ràng muốn đâm nát đầu y. Võ Tiết Châu nhìn mà kinh hoàng hét to. Thế nhưng không kịp. Khoảnh khắc cô lớn tiếng hô to ấy Hoắc Kiện Minh đã động tay.

Kiếm đâm qua đại não không chút lưu tình.

Nhất Minh chết ngay tức khắc. Y vẫn đứng đấy mở to đôi mắt không dám tin.

Mọi thứ dường như đứng lại. Võ Tiết Châu cảm thấy tim mình nảy lên một cái thật mạnh. Cơ thể run rẩy.

Cô còn chưa kịp hô tên y.

Hoắc Kiện Minh lạnh lùng nhìn kẻ thù lớn nhất đời mình. Nhíu mày kỳ quái, hắn định rút kiếm ra kiểm tra lại thấy cơ thể mình đột nhiên có thứ gì đó trôi lên. Thứ đó đen ngòm, ngoe ngoáy như con giun.

Phía sau truyền đến một giọng nói: "Bắt được người rồi. Không ai nói với người đưa lưng với kẻ thù là hành động rất ngu xuẩn sao?"

Trong tích tắc, "Nhất Minh" bị kiếm đâm xuyên qua đầu như vũng bùn chảy xệ xuống nền nhà. Nhất Minh chân chính đã đứng xa ở sau lưng hắn. Tay y cầm roi điều khiển nó đâm vào cơ thể hắn. Đến bây giờ hắn mới rõ cái thứ to như con rắn cắm ở ngực hắn là roi của y.

"Àm!" Lại một đạo sấm sét bổ xuống.

"Ha ha." Hoắc Kiện Minh đột nhiên bật cười. Hắn từ từ quay đầu nhìn đối phương. Quang mang màu đỏ xẹt qua nơi đáy mắt: "Thế thân. Tốt. Ác quỷ và quỷ vương. Tốt lắm!"

Dứt lời, hắn đã xuất hiện ở trước mặt y. Tay đã mạnh mẽ bóp cổ Nhất Minh.

Nhất Minh phản xạ cũng nhanh, triệt bỏ roi trên tay lộ ra cái lỗ to đùng trên người Hoắc Kiện Minh. Một tay bắt lại cổ đối phương, một tay kiếm chế tay còn lại của hắn. Tinh thể hai bên lưỡng bại câu thương.

Nhất Minh liếc nhìn mười mộ phán quan nằm trên mặt đất. Tuy tứ chi không lảnh lộn nhưng không chết được. Huống hồ bọn họ là thần tiên, trong thời gian ngắn vẫn có thể ghép lại tay chân. Lúc bị chém có cảm giác đau đớn thôi. Vì thế y hét lớn: "Nhanh đến đây giết hắn!"

Hoắc Kiện Minh nghe thế liền muốn thoát ra khỏi kiếm kẹp của y. Nhưng y làm sao có thể cho hắn thoát? Chỉ cần một ngày hắn còn sống y liền không an lòng. Chỉ còn cách trừ đi hắn y mới có thể an tâm. Sấm sét bổ xuống người hai người. Nhất Minh chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Y bám chặt hắn nhất quyết không cho hắn chạy. Mà lúc này nhóm phán quan đã niệm pháp.

Máu phán quan như có sinh mệnh, tự động xếp thành những văn tự kỳ lạ, nằm thành một đường bao vây Hoắc Kiện Minh. Có văn tự leo lên người hắn. Một số đều bị quỷ khí của hắn ăn mòn xua đi. Một số vẫn ngoan cố leo lên đến trên mặt hắn.

Tiểu phán quan bị trúng độc cũng niệm pháp. Đề Hắc Bạch Vô Thường thay mình dùng linh khí ngăn cản chất độc trong người.

Mười hai phán quan dùng lượng máu lớn của bản thân làm một cái giá. Thứ duy nhất mong cầu chỉ là trừ khử ác quỷ.

Như nghe lời khẩn cầu của vọn họ. Vãn tự phát ra ánh sáng mãnh liệt. Linh khí trong thiên địa quy tụ về Hoắc Kien Minh.

Hoắc Kien Minh dường như cũng biết mình không thoát khỏi. Hắn dùng gương mặt bị dính đầy vãn tự bằng máu ác độc nhìn chằm chằm Nhất Minh. Bỗng nhiên hắn mỉm cười: "Ta không sống được ngươi cũng đừng hòng!"

Sau đó hắn há miệng, để lộ răng nanh dài như rắn. Trước khi Nhất Minh kịp định thần, hắn đã cắn vào cổ y.

Nhất Minh lập tức đẩy hắn ra lùi về phía sau. Y trừng mắt nhìn hắn bị bao phủ trong ánh sáng xinh đẹp. Dù đang dần bị thiên địa ăn mòn nhưng hắn vẫn cười. Giọng cười càn rỡ không cách nào lý giải. Theo vô số ánh sáng lụi tàn, hắn cũng vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

Thập Điện Diêm La thờ phào nhẹ nhõm. Vô Tiết Châu lập tức chạy đến bên người Nhất Minh. Mà Bạch Ngọc Ân cũng chẳng biết từ lúc nào đã đẩy cửa bước vào.

Cậu nhàn nhạt bước đến bộ xương khô của Trần Quốc Minh. Mở chiếc hộp gỗ xa xưa như đang thu thập thứ gì đó. Nhưng mọi người chỉ thấy một luồng khói đen mỏng manh rơi vào chiếc hộp. Lúc đi ngang qua Vô Tiết Châu, cậu ta dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn cô và Nhất Minh.

"Anh ta bị trúng nguyên rủa rồi."

Giọng nói nhàn nhạt đánh vỡ sự trầm mặc của cô và y. Cả hai đều nhìn cậu. Một người là kinh ngạc, một người là bất mãn.

"Cậu nói cái gì?" Vô Tiết Châu đứng bật dậy. Cô trừng mắt nhìn chằm chằm Nhất Minh nhưng câu hỏi lại là đặt ra cho Bạch Ngọc Ân.

Bạch Ngọc Ân nói: "Nhìn thấy thứ vãn tự trên cổ anh ta không? Khi con ác quỷ kia giao đấu chắc đã cắn anh ta. Nó để lại một lời nguyên rủa. Tôi không biết khi nào cái nguyên rủa này sẽ ăn mòn giết chết anh ta. Nhưng đến một anh ta sẽ hồn phi phách tán."

Vô Tiết Châu thấy sắc mặt y khê biến. Y cúi đầu không để cho cô nhìn rõ biểu cảm trên mặt mình, cô run giọng hỏi: "Anh đã biết? Biết tại sao không nói với tôi!?"

Nhất Minh im lặng không nói. Y không muốn cô đau khổ. Vốn y định từ biệt cô rồi kiếm đại cái có bỏ đi. Sau đó tại một xó đường nào đấy tan biến khỏi cõi đời này. Nhưng không ngờ tên nhóc chết tiệt này lại nhảy ra vạch trần vết sẹo của y.

Vô Tiết Châu hít sâu một hơi. Cô đỏ mắt nhìn y ngồi bệch dưới mặt đất như một kẻ thảm hại. Mở miệng hỏi: "Có cách nào cứu anh ấy không?"

Bạch Ngọc Ân cất bước, lớn tiếng đáp như muốn cho tất cả mọi người ở đây cùng nghe: "Có một cách. Hoàn thành tâm nguyện của anh ta. Cho anh ta đầu thai trước khi bị nguyên rủa đến chết."

Cửa bị khép lại. Bóng dáng của thiếu niên ấy đã khuất sau cánh cửa. Cả căn phòng nhuộm đầy máu tanh lặng im không tiếng động. Bọn họ đều có thứ bản thân cần suy nghĩ.

Một lúc sau, Vô Tiết Châu quỳ xuống trước mặt y. Cô nhẹ giọng hỏi: "Nhất Minh, chúng ta kết hôn nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tạm biệt, nhất minh

"Chúng ta kết hôn nhé?"

Câu hỏi này khiến Nhất Minh chấn động. Yết hầu y giật giật, môi mấp máy nhưng thủy chung vẫn không thốt ra được lời nào.

Lát sau, y mỉm cười. Đáy mắt tràn ngập ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng: "Không, chúng ta sẽ không kết hôn."

Đối với y, được nghe câu này của nàng y đã mãn nguyện lắm rồi. Nàng còn có tương lai, còn có hạnh phúc của riêng mình. Y làm sao có thể cùng nàng vun đắp tình cảm rồi lại nhẫn tâm bỏ rơi nàng giữa biển đời dang dở này? Nàng muốn kết hôn với y, y hiểu rằng nàng muốn thực hiện nguyện vọng cho y. Nhưng ngay cả chính bản thân y còn không biết mình muốn cái gì nữa là.

Trải qua ba ngàn năm, trải qua đoạn thời gian chung sống, y đủ rồi. Thật sự đủ rồi.

Võ Tiết Châu nghe được y từ chối liền tức giận: "Tại sao?! Không phải anh yêu tôi sao? Vậy tại sao không muốn kết hôn với tôi?"

Đám người thần tiên hơi cổ hữu lặng lẽ nghiêng đầu nhìn hướng khác. Con gái a, cầu hôn một con quý còn bị từ chối. Thật đáng thương.

Nhất Minh nghiêm túc nói: "Ta đã từng nói với nàng, có rất nhiều chuyện ta đã không còn nhớ rõ. Thậm chí đến tận bây giờ ta vẫn không cách nào biết được rốt cuộc nguyện vọng của ta là gì."

"Tôi biết." Không để y nói hết, cô đã ngắt lời: "Nhưng tôi không cam tâm buông tha như vậy. Cho dù biết có thể không cách nào thực hiện được nguyện vọng của anh, tôi cũng thà cố gắng hết sức. Tôi không muốn đến khi anh đi rồi tôi phải hối hận. Mặc kệ kiếp sau của anh là gì, tôi chỉ cần kiếp này anh ở cạnh tôi. Người cuối cùng anh nhìn thấy chính là tôi!"

Thần tiên: Thật khí thế. Em gái, làm tốt lắm!

Lão quý:....Ngượng chết mất!

Sau sự việc hiện tượng giáng thiên phạt. Rất nhiều báo chí và nhà nghiên cứu đến tận nơi để tìm hiểu, đưa tin nhưng bọn họ chỉ thấy mỗi cái hố đen thui, to đùng. Những cái khác đều không tìm thấy. Cứ như quán cà phê đâm máu ngày ấy chưa từng xuất hiện.

Võ Tiết Châu về nhà lập tức tìm hiểu mình hôn. Nhưng Nhất Minh bảo không cần. Y giải thích mình hôn rất phiền toái, cần phải tìm ra bài vị và tro cốt của y. Mà hai thứ này sớm đã rơi vào dòng chảy thời gian, làm sao tìm được nữa. Cho nên y quyết định tổ chức đại hôn của ba ngàn năm trước.

Ban đầu, Võ Tiết Châu còn nghĩ mình phải ra tiệm mua hoặc đặt làm hai bộ giá y. Không ngờ, lão quý kiêm chồng sắp cưới của cô đột nhiên lôi từ đâu ra một cái rương lớn.

Nhìn vào mấy thứ trong hòm, cô chính thức rửa mắt. Mức độ giàu có của Nhất Minh lập tức tăng lên. Nhưng ngoại trừ lấy ra vài cây trâm cài khảm ngọc và một bộ sinh lễ bằng vàng giống tập ông cha ngày xưa sau thời kỳ giải phóng thì chỉ có hai bộ giá y xinh đẹp.

Nó là mảnh vải Nhất Minh đã vuốt ve hằng đêm. Vải vóc làm bằng tơ tằm, thêu chỉ kim tuyến bạc trông cực kỳ rực rỡ.

Bọn họ không đăng ký kết hôn nhưng lại bái đường trước bàn thờ tổ tiên của Võ Tiết Châu.

Bọn họ không như bao người tổ chức đám cưới ở nhà hàng, cô dâu mặc váy trắng tinh khôi mà lại làm tại nhà với khăn voan che phủ khuôn mặt hạnh phúc.

Bọn họ không được người người chúc phúc nhưng mà quý đến dự đặc biệt náo nhiệt. À... suýt nữa quên mất có Bạch Ngọc Ân sai lính sủng đưa quà.

Tóm lại, đại hôn cứ như vậy trôi qua. Võ Tiết Châu lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp nhất trong đời mình. Tất nhiên, không phải do cô trang điểm mà là nhờ vài ma nữ có tay nghề chỉ chỉ, trét trét lên mặt. Mấy ma nữ đó còn ái muội truyền dạy kinh nghiệm biến chồng thành thể nô cho cô.

...

Thôi cho cô xin kiếu.

Cuộc sống hôn nhân bắt đầu. Đêm tân hôn cô và Nhất Minh nắm tay nhau ngủ cùng một chiếc giường cực kỳ trong sáng.

Nhất Minh nói, trẻ em vị thành niên không được học xấu. Ấu dâm sẽ bị ngồi tù bóc lịch!

...

Ấu ông nội anh! Bà đây không phải tám tuổi!

Võ Tiết Châu ban ngày đi học, ban đêm về nhà hưởng thụ sự hầu hạ chu đáo của lão chồng. Cuộc sống thật sự rất thoải mái. Hai người ăn ý không nhắc tới lời nguyện rủa lúc trước. Cứ như hai người chỉ thuần túy kết hôn thôi.

Chỉ có Võ Tiết Châu biết, cô và Nhất Minh chưa từng thân mật quá mức.

Chỉ có Võ Tiết Châu biết, mỗi ngày nhìn y một suy yếu, cơ thể càng lúc càng nhợt nhạt. Nhiều lúc cô muốn khóc, muốn hỏi y hiện tại có khỏe không nhưng cô sợ cảm giác hoang mang tội độ này sẽ đánh nát những ngày tháng đêm đẹp này.

Cũng chỉ có Nhất Minh biết, mỗi đêm. Y đều không ngủ, tham lam ngắm nhìn ái nhân. Mỗi ngày đều cảm nhận được sự suy yếu của bản thân, lại nghĩ đến vợ mình sắp phải một thân một mình khiến y không cách nào bỏ xuống được.

Y yêu cô, y nguyện ý cả đời ở cùng một chỗ với cô. Nhưng đúng là nhân quý thù đồ, duyên phận này không cách nào thực hiện được.

Nhiều lúc y ích kỷ muốn lưu lại đứa con cho cô nhưng chợt giật mình choàng tỉnh, y lại tự hỏi sau này con y ra đời, nửa người nửa quý, thiên đạo còn tha cho nó? Nó và mẹ nó có thể chịu được mệnh lười thể gian sao?

Cuối cùng y vẫn từ bỏ. Y nghĩ, chờ y đi rồi, qua vài năm nữa, gặp được đúng người, cô sẽ lại cùng người đó lập gia đình. Lúc ấy, mới thật là gia đình của cô.

Yêu thương là thứ thật kỳ lạ. Có thể khiến người tổn thương đến thù hận, cũng có thể khiến một người bỗng chốc trở nên thật cao thượng. Yêu và được yêu. Hết lòng vì người mình yêu và nắm giữ hạnh phúc dường như trở thành đích đến cuối cùng của con người trong cuộc hành trình của cuộc đời. Bản tính con người vốn ích kỷ nhưng kỳ diệu thay khi họ yêu thương một ai đó, xem ai đó là "gia đình", họ sẽ không tiếc khiến người đó vui vẻ, dù đây hết mọi khả năng của họ. Bởi vậy, vô số thi nhân, nhạc sĩ từng ca ngợi tình yêu.

Đến chiếc lá cũng cần phải có đôi - trích lời một bài hát đã có từ rất lâu, rất lâu rồi.

Đã nửa tháng kể từ lúc cô kết hôn. Sáng sớm chủ nhật, Võ Tiết Châu lười biếng tựa vào lòng Nhất Minh. Y vòng tay quanh eo cô, giọng nói mang đầy ý cười:

"Nếu nàng không dậy thì lát nữa sẽ phải ăn cơm nguội đấy."

"Hừ! Không muốn." Cô chu môi. Sống chết không đứng lên. Tuy lời nói nũng nịu, khuôn mặt buồn bã nhưng đáy mắt lại tràn đầy bi thương nhìn làn da thính thoảng thoáng trong suốt của y.

Khế ước giữa cô và y là thứ bất đắc dĩ cỡ nào. Nhờ thứ này, cô đã cảm nhận được hôm nay là ngày cuối cùng..

Nhất Minh hết cách, bất đắc dĩ cười trừ. Y lặng yên siết chặt cánh tay, giam giữ cô trong lòng mình. Y cũng biết thời gian của mình sắp hết.

Hai người cứ như vậy im lặng hưởng thụ thế giới hai người. Không có tình yêu nồng nhiệt, say đắm. Chỉ có quyến luyến nhẹ nhàng mà sâu sắc.

Một lúc lâu sau, lâu đến nỗi Nhất Minh ngỡ cô đã ngủ, Võ Tiết Châu bỗng nhiên mở miệng: "Chồng à, lúc nhỏ anh sống ở đâu?"

"Ta quên rồi." Y đáp, bi thương trong mắt không cách nào ngăn cản. Thê lương cọ cọ đỉnh đầu cô, y cười khê: "Ngược lại ta nhớ sau lần đầu tiên giết người, ta gặp được sư phụ của ta. Dạy ta võ công, chăm sóc ta rất tốt."

"Ông ấy tên gì?" Cô hiếu kỳ hỏi ngược lại.

"Ông ấy bảo mình vô danh. Đến tận lúc chết, trên mộ ông ấy ta cũng chỉ khắc hai chữ "vô danh"." Nhất Minh như nhớ tới gì đó bèn bật cười.

Võ Tiết Châu rốt cuộc không giả vờ tiếp được nữa. Cô xoay người, vuốt nhẹ mặt y. Đôi mắt phím hồng nhưng thủy chung vẫn không rơi giọt nước mắt yếu đuối nào. Cô trịnh trọng nhìn khuôn mặt đôi lúc trong suốt của y, lớn tiếng nói: "Nhất Minh, em yêu anh."

"Ta cũng yêu nàng, rất yêu nàng." Nhất Minh mở to mắt, hầu như theo phản xạ ngay lập tức tiếp lời. Y vui sướng nhìn chăm chăm cô. Lần đầu tiên cô nói yêu hẳn. Rất nhanh sau đó, y phát hiện cả người mình dần dần hóa thành nhiều đốm xám nhỏ. Cả thân người nhẹ bẫng như trút được gánh nặng ngàn cân.

Võ Tiết Châu cũng ngây ngốc nhìn y dần hòa vào đốm xám. Trong đầu nhớ đến Nguyễn Ái Lan ngày đó...

Nhất Minh siêu thoát.

Chóp mũi đột nhiên cảm thấy cay xè. Cô hít sâu một hơi, thân mật cọ cọ khuôn mặt y. Mở miệng lập đi lập lại: "Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh." Đồ ngốc Nhất Minh, câu nói đơn giản như thế này... Anh là đồ đại ngốc, cực kỳ ngốc nghếch.

Nhất Minh thờ dài, y liếng thoảng dặn dò: "Sau này đừng tiếc kiệm quá mức. Trong hòm còn rất nhiều thứ đáng giá. Còn có, phải cố gắng học tập biết không? Thời đại này nếu không học năng sẽ bị người ta khinh thường. Không có ta nữa, ngoại trừ mấy lão quý và tiểu quý trong tiệm ra đừng có để ý đến con ma nào nữa, nhớ chưa? Có chuyện gì thì tìm Bạch Ngọc Ân hay mấy lão quý kia giúp đỡ. Bọn họ chắc chắn sẽ giúp nàng. Đừng tùy tiện cho người lạ vào nhà, vệ sinh nhà cửa cứ nhờ bọn tiểu quý là được. Đừng dễ dàng tin người lạ, đừng cho người khác biết nàng có mất âm dương. Không được ăn đồ ăn bên ngoài, về tiệm mà ăn.

Nhất Minh còn muốn nói gì nữa nhưng Võ Tiết Châu không muốn nghe. Cô mạnh bạo hôn lên môi y. Đôi mi dài thấm ướt nhưng khóe mắt vẫn không có một giọt nước mắt. Cô không muốn nghe nữa, y càng như vậy, lòng cô càng đau đớn.

Nhất Minh tiếp nhận nụ hôn như vũ bão của cô rất nhanh liền đáp lại. Cho tới tận khi y dần biến mất, nụ hôn này mới thành nhẹ nhàng mang đầy trân trọng cùng quyến luyến.

Võ Tiết Châu giữ nguyên tư thế hôn y. Mãi đến khi trên môi mất đi cảm giác lạnh lẽo, cô mới run rẩy thì thầm:

"Tạm biệt, Nhất Minh..."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37-2: Ngoại truyện ba ngàn năm: nhất minh (1)

Ta tên Nhất Minh, là một cô nhi. Ta có một người đại ca, tên Nhất Kiệt. Từ khi ta có ký ức đến nay, đại ca luôn luôn chăm sóc ta. Đối với ta, đại ca chính là thần.

Đại ca nói, chúng ta không cần cha mẹ bởi vì đại ca sẽ lo cho ta.

Đại ca nói, cha mẹ chúng ta là kẻ xấu, không thể lấy họ của họ. Cho nên chúng ta chỉ lấy chữ "Nhất" làm họ mới.

Sau đó, trải qua rất nhiều khổ cực và đen tối trên thế gian này, chúng ta bị bắt vào nam quán. Lão bản bảo chúng ta không cần tiếp khách, chỉ cần hầu hạ thật tốt các nam kỹ. Chúng ta kỳ thật rất sẵn lòng. Nhưng nghĩ lại chúng ta đã quá ngây thơ. Thực tế, lão bản là đang đợi chúng ta thành niên rồi đẩy đi tiếp khách.

Nhưng không đợi đến lão bản sắp xếp, một tên khách đã có ý định cưỡng bức ta.

...

Ta giết hắn.

Đến khi ta nhận ra, cả người ta đã tẩm trong máu.

Khi ấy, ta hoảng loạn tột độ. Ta bèn nhân lúc nam quán đông đúc, bận rộn mà chuồn mất. Nếu là ta của bây giờ, ta sẽ không làm như vậy. Bởi vì, ta sẽ hủy thi diệt tích. Đáng tiếc, không có "nếu như" nhưng ta không hối hận.

Chạy mãi chạy mãi, ta chẳng biết mình chạy đi đâu. Mãi tới khi ta gặp sư phụ say xỉn giữa đường, ông ta bỗng chốc ửng nảo đưa ta về núi. Sau này ta mới biết, ông ta lúc đó đang buồn tình, ngửa ngáy muốn đưa con an ủi tuổi già.

Ta ở cái nơi quanh quẽ của ông ta học nghệ mười năm. Cuối cùng học thành tài, sư phụ mất, ta mới trở về tìm đại ca.

Đại ca của ta đã sớm không còn ở nam quán.

Ta liền đi tìm hắn.

Ta lang bạc khắp giang hồ, lấy đất làm chiếu, lấy trời làm chăn. Cứ thế ba năm, chỉ nhanh như một cái chớp mắt. Cuối cùng, ta không tìm được hắn mà ngược lại chọc phải phiền phức lớn.

Nữ nhân ta đã thuận tay cứu từ bọn tà phái - nữ nhi độc nhất của Huyết Ám lâu - muốn gả cho ta! Ta làm sao có thể đồng ý? Con người ta thích tự do và lại, nàng ta cũng chẳng phải dạng tốt lành. Ta nhất quyết cự tuyệt. Vậy mà bọn chúng dám uy hiếp, gài bẫy ta.

Tốt thôi, ta giết tất cả bọn chúng. Tính cách ta vốn chẳng phải chính nghĩa gì. Ta từ nhỏ đã mang ác nghiệt giết người. Giết thêm bọn cầm thú này nữa ta cũng không sợ. Giết chết chúng rồi, ta lại chiếm chỗ của bọn chúng làm nhà thôi. Nhiều năm như vậy, ta đã sớm mệt mỏi.

Ta cũng chẳng biết lúc ấy ta có suy nghĩ gì. Dù sao, mọi chuyện cũng quá lâu rồi. Rất nhiều thứ ta đã không còn nhớ rõ. Điều duy nhất ta nhớ chính là ta đã gặp lại đại ca của mình và sau khi ta thành lập ra Hắc Sơn trang, nhận được một đơn hàng yêu cầu giết Thiên Bảo quận chúa nổi danh thời bấy giờ mà người đưa đơn lại là thiếp thất của cha nàng. Ta cảm thấy cực kỳ hứng thú, vì thế nhận món làm ăn này.

Nhưng người ta phải đi chẳng những không giết được quận chúa mà còn khiến cho quận chúa hồn thể ma vương ấy tìm tới cửa.

Ta đương nhiên làm sao đặt nàng vào mắt!? Ta cho thuộc hạ đuổi nàng và Nhiếp Chính vương gì gì đó đi. Ta chỉ đi ngang nhìn một cái thôi, vậy mà bị nàng vác cái thứ gọi là súng AK47 đạn dao mổng bắn cho dính vào tường. Xem chút nữa tuyệt tự!

...

Lần đầu gặp mặt nàng quả thật chẳng vui vẻ gì. Rất mất mặt! Nhưng...

Ta cảm thấy rất hứng thú. Đùng, ta không biến thái, lúc ấy ta chỉ cho rằng bản thân đơn thuần cảm thấy nàng khác biệt thôi. Bắt đầu từ đấy ta hay tìm nàng chơi đùa. Thật sự là chơi đùa, ta chưa hề động tay động chân.

Ta bồi bạn bên cạnh nàng hai năm, nội chiến Thánh An quốc diễn ra. Hoắc Kiện Minh bị Hoắc Lai Hàm đuổi ra khỏi kinh thành. Cả hai cuối cùng đứng trên hai chiến tuyến.

Khi ấy, nàng và Hoắc Kiện Minh đã ở cùng một chỗ. Cũng nhờ như vậy, ta mới biết ta đã yêu nàng. Thật trớ trêu.

Vì nàng, ta đứng về phía Hoắc Kien Minh, nhắm mắt nhìn thủ hạ ngã xuống chiến trường. Ta chỉ muốn nữ nhân ta yêu có được hạnh phúc. Vậy mà hán phản bội nàng! Hán nhất nàng trong căn nhà gỗ xa xôi, âm thầm thú một lứa hai nữ nhi của hai đại tướng. Mục đích chỉ có một, ngôi vua!

Võ Tiết Châu kỳ thật rất thông minh. Nàng biết được liên tranh điểm cực kỳ xinh đẹp. Đó là lần đầu tiên ta thấy được dáng vẻ nữ tử tiểu thư khuê các của nàng. Rồi nàng cầu xin ta đánh nàng. Đánh tới khi toàn thân nàng nhuộm đầm máu tươi. Nàng đau hay trái tim ta đau đớn đến cỡ nào. Lúc ấy, ta chỉ muốn lôi tim can mình ra cho nàng xem. Nàng đau lòng vì Hoắc Kien Minh vậy còn ta thì sao? Tim ta đang thắt lại từng cơn vì nàng... Nàng thật tàn nhẫn.

Ta mang cơ thể yếu nhược của nàng, chậm rãi cưỡi ngựa tới trước thành trấn thủ gần biên giới. Khi ấy ta chẳng biết trong đầu nàng đang suy tính điều gì. Ta chỉ biết nàng giả vờ như bị Hoắc Kien Minh tra tấn rồi chạy thoát tới đây để tiếp cận Hoắc Lai Hàm. Cái này ta hiểu được. Nàng muốn đoạt lấy sự tin tưởng của Hoắc Lai Hàm bởi vì gã cũng yêu nàng.

Hoắc Kien Minh biết tin tay giúp nàng trốn khỏi hán, hán nổi trận lôi đình đánh với ta một trận. Nhưng vì kiên kỵ những tình anh sát thủ lấy một địch trăm của ta mà không dám làm gì. Cho tới khi truyền đến tin tức, Thiên Bảo quận chúa tạ thế. Cả ta và hán đều sững sờ.

Ta mạo hiểm đến xác nhận. Thật sự người đang nằm trong quan tài rải đầy hoa nhài chính là nàng! Tim ta triệt để lạnh lẽo. Thế giới của ta mất đi ánh sáng, nó lại tối tăm và tràn ngập huyết tinh. Ta chìm đắm trong giã dựa cùng tuyệt vọng không lối thoát. Thậm chí khi Hoắc Kien Minh phát điên đánh ta trọng thương, ta cũng không phản kháng.

Sau đó, ta bị hán bắt nốt. Hán cho ta uống một loại thuốc khiến ta tỉnh tỉnh mê mê. Dán tranh chân dung nàng khắp nơi. Ngày ngày đều nhớ nàng, ngày ngày đều nhớ đến lần đầu gặp nàng dưới ánh nắng dịu dàng ấy, ta nghĩ ta điên rồi. Lòng ta đau đớn đến nỗi ta chỉ muốn hủy diệt tất cả. A! Nàng chết rồi, cái thế gian nhàm chán này còn tồn tại làm gì? Cho nên, ta liền tìm cách thoát khỏi đó.

Nếu người nàng yêu vì thiên hạ mà hủy nàng, vậy ta sẽ vì nàng hủy cả thiên hạ của hán.

Tiểu kịch trường:

Nhất Minh: Đứng, ta không biến thái, lúc ấy ta chỉ cho rằng bản thân đơn thuần cảm thấy nàng khác biệt thôi.

Dương Lệ An: Con ngoan, đây gọi là hội chứng M đó con trai!

Tác giả có vài lời muốn nói: Khụ, độc giả đừng gấp. Chuyện xưa vẫn còn nhiều. Chúng ta đừng gấp ha. Nhất Minh tan biến rồi thì vẫn còn chuyện xưa. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37-3: Ngoại truyện ba ngàn năm: Nhất minh (2)

Vào ngày cuối cùng của nội chiến, dưới sự giúp đỡ của thủ hạ, ta thoát khỏi nơi giam cầm khiến ta phát điên kia. Ta không ngừng nghĩ một đường ngoi trên lưng ngựa chạy về hoàng cung Thánh An quốc.

Mục đích ban đầu của ta chính là thừa cơ giết chết tên hỗn đản Hoắc Kien Minh! Thế nhưng cuối cùng ta vẫn không giết hán, vì ta gặp được Châu nhi.

Nàng mặc trên người một thân phượng bào vàng ánh, rực rỡ như mặt trời. Giương mặt thanh tú trang điểm đoan trang, lộng lẫy làm tim ta lệch nhịp. Nàng nhìn ta với đôi mắt rất bình tĩnh. Trên giường, còn có một thi thể - hoàng đế Hoắc Lai Hàm thân vẫn vì trúng kịch độc.

Giây phút ấy ta dường như đã mơ hồ đoán ra chân tướng nhưng ta không xác nhận. Có những thứ, mãi mãi chôn vùi nó sẽ tốt hơn.

Theo ý nàng, ta lại đưa nàng đến hậu viên sau Phượng Nghi cung. Nơi này rất xinh đẹp, chỉ là ở giữa lại đặt cái gì đó rất kỳ quái. Ban đầu, ta cứ ngỡ nó là kiến trúc khác lạ nào đấy của nàng. Nhưng không phải. Tới tận khi Hoắc Kien Minh đuổi đến và Đường Ngân Nhi xuất hiện, nàng mới chậm rãi cất tiếng, kể ra một chuyện xưa:

"Đã từ rất lâu có một nữ tử chế tạo ra một loại đồ vật có thể đưa nàng trở về quá khứ. Sau đó trong một tai nạn, nàng bị đồ vật ấy đưa đến môi trường giới hoàn toàn xa lạ, trở thành một tiểu oa nhi năm tuổi. Cũng chính thời khắc này, nàng gặp một người, là một tên vương gia mới có mười tuổi, mà đây cũng chính là nghĩa cha của nàng ở thế giới này. Nàng ở thế giới này suốt mười năm không ngừng cố gắng tìm đồ vật để làm lại thứ đồ vật có thể khiến nàng trở về thế giới của mình nhưng rốt cuộc, nàng vì một câu nói của nghĩa phụ mà bỏ đi tất cả. Cuối cùng hán cũng phản bội nàng, đem nàng đưa vào doanh dịch. Trong khi nữ tử ấy trải qua những ngày tháng đầy khuất nhục, hán an an ổn ổn ở bên hai vị thê tử của mình thậm chí đã sắp có con. Cuối cùng, hoàn thành nhiệm vụ, trả xong món nợ ân tình nàng đã nợ hán mười năm, nữ tử ấy cũng vừa lúc làm xong thứ đồ vật thần kì kia và nàng đã quyết

định trở về thế giới của mình. Các người thấy câu chuyện này có li kì, hấp dẫn không? Có khó tin không? Chính ta cũng không tin được đây này! Nhưng thật không may, ta lại là nữ tử trong câu chuyện đó."

Ta sững sờ. Đột nhiên trong đầu không ngừng nhớ tới những lời nàng đã từng nói với ta trước khi nàng giả chết lừa thiên hạ.

Nàng nói cổ hương của nàng ở một nơi rất xa, rất xa, xa hơn cả Tây phương. Nàng nói nếu nhớ một ngày nàng có biến mất, ta cũng đừng đi tìm nàng bởi vì ta sẽ mãi mãi không thể tìm được nàng.

Lúc ấy ta không hiểu. Ta nghĩ, cho dù cổ hương nàng có xa tận chân trời, ta cũng sẽ không ngại cùng nàng đi. Nhưng bây giờ ta đã hiểu. Nếu nàng biến mất, ta thật sự sẽ mãi mãi chẳng thể nào tìm được nàng. Giữa chúng ta bị ngăn cách bởi một thứ gọi là thời gian...

Ta muốn ngăn cản nàng. Ta không muốn nàng rời đi như thế! Nhưng không, ông trời thật sự muốn tra tấn ta. Khoảnh khắc ta sắp chạm đến nàng, nàng cùng cái gọi là cổ máy thời gian biến mất! Tim ta bỗng đập mạnh một nhịp. Dự cảm nói cho ta biết, ta mãi mãi mất đi nàng. Chẳng ai hiểu nổi cảm giác của ta lúc này, cứ như tâm ta bị người moi ra dùng dao cứa một đường thật dài, thật sâu.

Ta cứ nghĩ mọi thứ thế là xong. Nhưng thói đời trớ trêu, bắt buộc người phải khổ sở đến mỗi một. Khi ta còn đang thần thờ, trời lại đổi sắc, sét giáng khắp nơi như khi nàng dùng cổ máy thời gian trở về thời đại của nàng. Vậy mà thứ ta nhận được lại là một thi thể.

Nàng nhắm mắt, tĩnh lặng nằm trên cổ máy bị méo mó không còn nhìn ra hình thù. Khuôn mặt nàng, tay nàng, toàn thân nàng đều đầy máu. Nơi nào cũng có vết cắt thật sâu. Mùi máu tươi vương trong không khí khiến hô hấp ta khó khăn.

Ta thật không hiểu vì sao nàng lại nằm đây. Không phải nàng nói nàng muốn về nhà sao? Vì sao chớp mắt một cái, nàng đã thành như vậy.

Ta cười, không cách nào ngừng cười. Ôm thi thể đã lạnh như băng của nàng, cười đến cảm nhận được vị mặn của nước mắt. Quả nhiên ông trời thật biết đùa người. Để cho ta ảo tưởng nàng vẫn còn sống không tốt sao? Nhất thiết phải cho ta thấy nàng như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ được ông trời chiếu cố dù chỉ một lần. Có phải ông quá tàn nhẫn hay không? Tâm ta đều bị ông vạch cho máu me nhầy nhụa rồi. Ha ha ha.

Đúng lúc này, Đường Ngân Nhi muốn đưa thi thể của nàng đi. Ta sống chết ôm lấy Châu nhi. Châu nhi của ta sống, ta không thể bảo vệ được nàng. Bây giờ nàng chết rồi, lại muốn đoạt xác nàng từ tay ta? Nằm mơ! Ta tuyệt đối không giao cho bất cứ ai, tuyệt đối không! Cho dù người đó có là Nhị vương phi của Nhật Quang quốc.

Thế nhưng Đường Ngân Nhi nói, nàng ta có cách giúp ta gặp lại Châu nhi một lần nữa. Cách đó chính là... để nàng đầu thai! Khi nào thời cơ đến, nàng ta sẽ thông tri cho ta.

Ta do dự. Gặp nàng, lý do này quả thật rất mê người nhưng liệu ta có thể tin tưởng Đường Ngân Nhi? Bản lĩnh của nàng ta, không phải ta không biết nhưng ta vẫn không cách nào yên tâm.

Cuối cùng, ta đồng ý. Để Đường Ngân Nhi đưa nàng thi thể đi. Còn ta lặng lẽ trở về, dẫn những người còn sót lại của Hắc sơn trang dời tới Nhật Quang quốc. Mờ vài tiệm làm ăn đang hoàng, ta tiêu dao làm đi khắp nơi Nhật Quang quốc của ta.

Chém giết nhiều năm, ta rất mệt mỏi.

Đi tìm nàng tám năm, sợ hãi trong ta càng lớn dần. Ta rất sợ sẽ không gặp được nàng nữa.

Chẳng biết ông trời mở mắt nhìn thấy ta hay do sự cố gắng của ta có được quả ngọt, ta tìm được nàng. Đường Ngân Nhi cuối cùng cũng cho ta một lời chỉ dẫn.

Dù nàng hình dáng thay đổi, đồng tử biến xanh, danh tự có là Diệp Tiết Châu, ta vẫn xác định được đó là nàng. Có trời mới biết lòng ta vui đến cỡ nào. Như hoa đón xuân nở, như cá tiêu dao, như chim bay lượn. Thế giới tràn ngập một màu xám hiu quạnh bỗng được thấp sáng bởi hàng vạn vì sao. Trái tim tưởng chừng như đã chết một lần nữa cuồng nhiệt được sưởi ấm dưới ánh mặt trời.

Chưa bao giờ ta thấy hạnh phúc như bây giờ.

Nhưng sự vui vẻ của ta không duy trì được lâu dài. Cậu hoàng đế Hoắc Kiện Minh cũng theo đến rồi. Còn nhanh chóng muốn hai nước Thánh An và Nhật Quang hòa thân. Tần vương được chỉ định là Châu nhi chỉ mới vừa tròn tám tuổi!

Khốn kiếp!

Nàng còn quá nhỏ. Còn chưa đến mười lăm thành niên. Cho dù có muốn thú nàng, cũng phải xem nàng có đồng ý hay không. Cái tên hỗn đản này lại muốn cưỡng ép nàng. Kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng vậy. Hắn làm ta vừa ghê tởm vừa phẫn nộ.

Thật buồn cười. Cái gọi là tình yêu của hắn sao ở trong mắt ta lại rẻ rúng thế này!? Cho dù có trát lên một danh xưng hoàng đế muốn độc sủng cũng khiến ta cảm thấy tình yêu ấy thật rẻ.

May mắn, hoàng đế Nhật Quang quốc không chấp nhận, cốt yếu muốn Châu nhi tự mình chọn lựa. Thật tốt, ta vẫn còn cơ hội bù đắp cho nàng...

Mấy ngày tới, ta đều đặn mang rất nhiều món ngon, vật lạ, những thứ tốt đẹp nhất đến cho nàng. Ta cảm thấy, tám năm lang bạt khắp Nhật Quang quốc của ta rốt cuộc có ích. Ta kể nàng nghe chuyện cười, bí của nhân gian. Chọc cho nàng lúc cười vui vẻ, lúc lại thổn thức không thôi. Ta dùng cách làm

bạn ở bên cạnh nàng, cùng nàng trưởng thành. Ta nghĩ, như vậy cũng không tệ. Đợi đến khi nàng lớn, tìm một nam nhân thật lòng yêu nàng, chấp nhận những phát minh lập dị của nàng, thú nàng về nhà, có lẽ ta cũng đã thành lão đầu sáu chục.

Trở về với cát bụi rồi, ta sẽ không còn đau lòng nữa. Thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37-4: Ngoại truyện ba ngàn năm: Nhất Minh (3)

Ta chính là có dự định làm thúc thúc với Châu nhi. Vậy mà thế sự khó lường. Không, nói đúng hơn chính là tiểu nhân khó phòng.

Hoắc Kiện Minh thế mà dùng thủ đoạn bẩn thỉu bắt được ta. Sau đó ép buộc nàng phải chọn hắn! Đáng chết!

Ta bị giấu ở trong tối nhìn hai người họ. Hoắc Kiện Minh chết tiết bày ra bộ dáng hiền lành, thâm tình. Châu nhi sợ hãi, hoang mang.

Ta lắc đầu, rất muốn hét lên với nàng rằng "không cần" nhưng ta không cách nào làm được. Cả người ta vô lực, huyết vị bị điểm đông cứng, miệng nhô ra đầy vãi thô. Ta chỉ có thể đau đớn nhìn nàng mấp máy môi.

Nàng nói, nàng nguyện gả cho hắn để ta được sống.

Thật ngốc. Làm sao hắn để ta được yên thân? Hắn chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu!

Quả nhiên, ta đoán không sai. Sau khi đạt được mục đích, hắn gấp gấp chuẩn bị hôn lễ, không quên ra lệnh cho thuộc hạ giết ta ở một nơi hoang vắng rồi đem xác cho thú hoang gặm.

Ta lạnh mặt nhìn hơn mười ám vệ đẳng đẳng sát khí, khỏe miệng trào phúng. Bị hạ thuốc, điểm huyết, trói gô và bịt miệng thế này rồi mà vẫn có tới tận mười hai ám vệ đi hành sát. Xem ra Hoắc Kiện Minh đã đánh giá ta rất cao.

Tốt lắm, vừa đủ cho thuộc hạ của ta chơi đùa. Hắc nha trang một khi thấy trời tối ta không về sẽ truy tung tích của ta. Vì đề phòng Châu nhi có bất trắc và Hoắc Kiện Minh động thủ ta đã dặn dò như thế. Hôm nay cuối cùng có tác dụng.

Trời tối tăm, mây đen che khuất ánh trăng làm không gian càng thêm mịt mù. Ta gấp rút chạy về Điệp gia lại hay tin Châu nhi đã vào cung diện kiến hoàng hậu. Điệp gia đang chuẩn bị cho cuộc hôn sự đột biến này!

Tâm tình ta càng thêm không xong! Phải để nàng rút lại ý định hòa thân càng sớm càng tốt. Dù sao lúc nàng quyết định gả hắn cũng chẳng có ai làm chứng, nơi này lại là Nhật Quang quốc. Hoắc Kiện Minh sẽ không dám manh động.

Nghĩ như vậy ta liền chờ. Một lần chờ này lại chờ được bất ngờ.

Khoảnh khắc ta nhìn thấy dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt quen thuộc tương tự năm phần trong trí nhớ, tìm ta khẽ run rẩy.

Nàng đến trước mặt ta, nhẹ nhàng mỉm cười: "Ta trở về rồi, Nhất Minh."

Chỉ một câu ngắn ngủi, ta biết, người con gái khiến ta rung động đã trở lại. Nàng đang đứng trước mặt ta.

Ta vui mừng đến không biết nên phản ứng thế nào. Vẫn là nàng cất tiếng hỏi: "Nhất Minh, ta làm tân nương cho chàng nhé? Bên phía Hoắc Kiện Minh, ta đã từ chối rồi."

Cả người ta chấn động. Ta không chút do dự gật đầu. Ta cầu còn không kịp...

Đúng như ta nghĩ, cho dù hay tin ta và nàng đại hôn, Hoắc Kiện Minh vẫn không có động tĩnh gì. Thần kinh căng thẳng của ta được xoa dịu phần nào.

Nhưng mọi thứ lại không thật sự yên bình như bề ngoài. Vài tháng qua đi, đại hôn của ta và nàng được tổ chức rất long trọng. Mọi chuyện vốn xuôi xê, cố tình đến khi ta và nàng bãi đường lại bị quấy nhiễu.

Hoắc Kiện Minh dẫn theo rất nhiều tử sĩ chém giết đi vào!

Hắn điên rồi!

Ta tức giận muốn phun huyết. Nhìn hắn về mặt càng rờ, méo mó xấu xí đến điên dại. Ta thật cảm thấy mọi thứ hoang đường. Đến nước này rồi hắn vẫn không biết hối cải!

Ta đem Châu nhi gắt gao bảo hộ khỏi vòng hỗn chiến giữa thủ hạ đôi bên. Hoắc Kiện Minh dùng mười phần công lực đối phó ta. Hèn hạ hơn là hấn lại chừa mũi kiếm về phía nàng!

Hấn ra tay không chút do dự, lưu tình. Hoàn toàn bức ép ta nếu không hóa giải công kích của hấn thì người bị thương sẽ là nàng! Ta không còn lựa chọn nào khác.

Vốn dĩ ta và hấn ngang tay, bây giờ chỉ còn cách phòng thủ. Dần dần, ta rơi vào thế hạ phong.

Chúng ta kéo dài như vậy đến khi ta cảm thấy bụng chột lạnh cùng tiếng hét kinh hoàng của nàng. Ta mới nhận ra bản thân bị hấn đâm cho một kiếm xuyên người.

Ta biết, ta xong rồi!

Ta ngã xuống trong tiếng cười cuồng dã của Hoắc Kiện Minh.

Hô hấp ta nặng nề, thở ra thì nhiều mà hít vào thì khó. Ta có thể rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh đang chậm rãi sôi mòn. Ta quay đầu tìm kiếm thân ảnh nàng, cho dù ta có chết cũng phải bảo vệ nàng nhưng ta lại thấy nàng cầm lên kiếm của ta.

Nàng quát lên trong niềm căm phẫn tột cùng: "Hoắc Kiện Minh! Ngươi muốn thế nào mới buông tha ta? Kiếp trước ta dùng mạng đổi lấy giang sơn như ý nguyện ngươi trả nợ ân tình. Kiếp này ta và ngươi vốn không còn quan hệ. Ngươi lại năm lần bảy lượt hãm hại, đùa giỡn ta. Làm người, ngươi tại sao có thể bỉ ổi, hèn hạ như thế!? Đến cả hôm nay đại hôn của ta, ngươi cũng muốn hủy hoại. Giết chết người ta yêu, ngươi hả dạ sao? Cầm thú! Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Thử ngươi tự xưng là "tình yêu sâu đậm" khiến ta thật ghê tởm. Tốt thôi, ta đã bỏ lỡ y hai kiếp vậy thì cứ để kiếp sau ta bồi thường cho y. Đòi đòi kiếp kiếp ở cùng y!"

Ta trơ mắt nhìn nàng đâm xuyên qua ngực trái của mình. Giá y đồ thậm cũng không cách nào che giấu máu tươi đang thấm ướt vai nàng. Thân ảnh nhỏ nhắn ấy ngã xuống, ngay trước mắt ta.

Ta chết không nhắm mắt!

Ta không cam tâm, tâm hồn phần hận, oán hận cực điểm. Ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng thôi. Tại sao cứ phải ép ta? Là hấn tự mình không biết trân trọng đánh mất nàng. Cuối cùng cũng là hấn bức ép nàng tự sát. Ta muốn giết hấn! Giết hấn! Giết hấn!

Đợi đến khi ta định thần lại, đã không cách nào chạm vào hấn. Cho dù ta có đứng trước mặt hấn, ta vẫn không cách nào cào da, xé phổi hấn.

Ta phát hiện ra bản thân chỉ là một linh hồn không cách nào tổn thương con người. Ta không cam tâm!

Oán niệm như thủy triều dẫn lối ta sa đọa. Cả người bỗng nhiên trần trụi loại sức mạnh không tên. Linh hồn ta như hưng phấn tắm trong bóng tối. Ta biến thành lệ quỷ.

Đúng lúc ta muốn giết chết Hoắc Kiện Minh, đầu trâu mặt ngựa từ đâu hiện ra bắt giữ linh hồn ta và Châu nhi xuống âm phủ! Kỳ lạ nhất chính là linh hồn nàng cứ u u mê mê, không thanh tỉnh như ta. Giống như biến thành ngọc tử chẳng biết gì cả. Mà không riêng gì nàng, rất nhiều linh hồn cũng giống như vậy.

Có điều, ta tìm được một vài tên giống ta. Bọn chúng ở địa phủ đã hơn trăm năm vẫn cứ phải xếp hàng, chưa tới lượt mình. Bọn chúng rất cuộc muốn nổi loạn. Mà ta, chính là một trong những linh hồn bọn chúng muốn lôi kéo gia nhập.

Ta tất nhiên không đáp ứng. Ta muốn ở bên cạnh linh hồn của Châu nhi. Nhưng đột nhiên có một ngày, Hắc Bạch Vô Thường đưa nàng đi. Ta rất cuộc bạo phát. Cùng với bọn lệ quỷ nào loạn. Hút hết oán niệm còn vương vấn ở âm phủ, trộm linh được, linh thảo bổ xung âm khí. Bọn ta còn gặp được một tên thần y lệ quỷ. Hơn mười con quỷ hợp lại. Tốt rồi, hồ mọc thêm cánh.

Mấy lệ quỷ khác thấy bọn ta như vậy cũng bắt đầu bạo động theo. Cơ hồ lật tung âm phủ lên.

Quậy đến âm phủ nghiêng răng nghiêng lợi vẫn không bắt được bọn ta. Bọn họ chỉ đành thả chúng ta đi. Từ đó về sau âm phủ chẳng bao giờ bắt giữ những linh hồn sa đọa thành lệ quỷ nữa. Bọn họ căn bản quản không được! Cho nên cứ thả bọn quỷ kia như vậy để thiên địa lọc bớt oán khí của vọn chúng.

Ta ở âm phủ tìm hết ngõ ngách không thấy nàng đâu, ta bắt đầu hoài nghi nàng đã bị đưa đi đâu thai rồi. Tay suy nghĩ một chút liền quyết định không đầu thai. Ta muốn tìm nàng. Một kiếp này, ta muốn ở cạnh nàng cả đời. Cứ giữ hình dạng lệ quỷ như vậy thế mà hay. Vừa có sức mạnh lại vừa không thể quên nàng.

Ta cùng với chúng huynh đệ lang thang khắp nơi, báo thù ở dương gian nhưng có kẻ thì tìm được còn có kẻ lại biến mất không có tung tích, Hoắc Kiện Minh cũng biến đi đâu mất.

Vừa đi vừa tìm xem nàng đầu thai vào nhà nào. Mãi cho đến một trăm năm sau, Đường Ngân Nhi xuất hiện trước mặt ta. Nàng ta bảo ta đi theo nàng ta. Bảo Châu nhi đã được an bài, chỉ cần ta đi theo bọn họ, ngủ một giấc. Chờ thời cơ đến sẽ đánh thức ta. Ta tin tưởng nàng ta vì thế mà chìm vào giấc ngủ say vô tận.

Đến ba ngàn năm sau ta mới mở lên mí mắt nặng trĩu, vui sướng đi qua cánh cổng thời gian và sinh tử để gặp lại người con gái ta yêu...

Chương 37-5: Ngoại truyện cha vương gia tuổi 20 (1)

Năm đó Vô Tiết Châu hai mươi chín tuổi. Cả cuộc đời thuận buồm xuôi gió, vừa tiến vào sở nghiên cứu của chính phủ đã được giao cho khâu chế tạo cỗ máy thời gian. Nhờ đầu óc thông minh, linh cảm nghề nghiệp và thành tựu của các thế hệ trước, nàng đã thành công hoàn chỉnh cỗ máy.

Nàng tự mình thử nghiệm, vậy mà thật sự xuyên qua! Có điều, không phải cùng máy thời gian mà chỉ có một mình nàng. Còn bị thu nhỏ thành đứa trẻ năm tuổi! Rớt xuống ngay giường của Hoắc Kiện Minh khi ấy vừa tròn mười.

Ban đầu hấn tưởng nàng là thích khách, không nói hai lời bóp lấy cổ nàng, lạnh giọng hỏi: "Kẻ nào?!"

Vô Tiết Châu nàng còn có thể làm gì nữa đây? Đương nhiên là bị dọa sợ một trận, đánh giá thẳng nhai hung hăng trước mặt. Thời gian nàng đánh giá cũng vừa vặn cho một đám thị vệ nhào vào phòng.

Trong phòng, bé trai mười tuổi áp lên người bé gái năm tuổi. Nếu không phải cái tay của Hoắc Kiện Minh đang bóp lấy cổ nàng, có lẽ hình ảnh này sẽ vừa hương diễm vừa quái quái.

Tình cảnh hết sức lúng túng.

Hít sâu một hơi, nàng bày ra gương mặt ngây thơ như nai tơ. Đôi mắt to, tròn xoe nhìn hấn. Giọng nói non nớt vang lên rõ ràng cho tất cả mọi người cùng nghe: "Cha! Sao người lại bóp cổ con? Cha không biết trẻ em mới sinh rất dễ bị thương sao?"

"..." Cả phòng lặng ngắt như tờ. Bọn họ vừa nghe cái gì cơ? Chắc là ảo giác phải không? Ha ha, vương gia nhỏ như vậy làm sao mà có con năm tuổi chứ. Đúng vậy, nhất định là nghe lầm rồi!

Thế nhưng...

"Cha, người như vậy là không tin con hả? Nếu không phải do chính người sinh con ra, con làm sao có thể tự đứng xuất hiện ở đây? Con không có võ công, làm sao có thể qua mắt nhiều thị vệ như vậy chứ." Nàng mếu máo trông cực kỳ tội nghiệp. Lý lẽ lập luận rõ ràng.

"..." Đờ... Thì ra không phải tiểu vương gia làm vậy mà là tự mình sinh ra. Cái loại chuyện vừa hoang đường vừa có lý này bọn họ có nên tin không?

Hoắc Kiện Minh ấn tượng đầu tiên đối với Vô Tiết Châu chính là vô si! Cực kỳ vô si!

Hấn bảo người ném nàng ra khỏi phủ thì nàng khóc nháo, la hét đánh thức tất cả người trong phủ. Mặt dày, mặt dạn rêu rao nói hấn sinh ra nàng rồi ác độc, nhẫn tâm vứt bỏ khiến hấn bị người khác nhìn với ánh mắt vừa nghi hoặc vừa trách cứ. Cứ như hấn thật sự là một vị mẫu thân lòng dạ thủ vậy! Trời đất chứng giám, oan khuất không cách nào tả!

Hoàng thất coi trọng nhất là cái gì? Tất nhiên là danh tiếng rồi!

Vì vậy, tiểu vương gia lạnh lùng hòng ngâm đầy máu chấp nhận nhận một bé gái chẳng biết từ đâu rơi xuống chỉ nhỏ hơn mình năm tuổi làm con.

Mà điều khiến hấn muốn vô cảm nhất trong đời chính là phụ hoàng hấn rất thích nàng, phong nàng làm Thiên Bảo quận chúa. Thiên Bảo, Thiên Bảo, bảo vật của trời...

Tiểu vương gia không biết nịnh nọt tỏ vẻ hấn cực kỳ... bất mãn phụ hoàng!

Ở chung mái nhà suốt mười năm, hấn rút cuộc lĩnh ngộ được khả năng vô si cực phẩm của nàng. Chiếm chỗ hấn xưng vương không nói, còn đặt ra luật lệ trong lúc nàng làm nghiên cứu không được quấy rầy, còn dùng tiền của hấn mua những thứ tào lao.

Hấn nổi giận đùng đùng tìm nàng tính sổ. Thật trùng hợp, hôm ấy Vô Tiết Châu đang nghiên cứu chế tạo súng. Thật trùng hợp, hôm ấy nàng vừa làm ra một cái đu quay dùng để giải sầu và giữ dáng.

Thật xui xẻo cho tiểu vương gia. Hấn bị nàng khích tướng vài câu liền leo lên đu quay.

Sau đó... hấn được hạ nhân khiêng về.

Tiểu vương gia ngây thơ bị ám ảnh tâm lý thật nặng.

Sống chung một mái nhà, nàng lại mặt dày sống chết không màng danh tiết. Cho nên, dưới tình huống nhiều lần ghen một búng máu trong hòng, Hoắc

Kiện Minh và nàng dần thân thuộc. Có đôi khi hắn sẽ đánh mông nàng nếu nàng làm hắn tức giận, tất nhiên chỉ khi rất tức giận mà thôi. Đa phần hắn đánh nàng đều là những lúc nàng lên lút rình trộm hắn cùng thê thiếp thân mật. Đã rình trộm thì thôi đi, nàng còn cả gan bình luận! Nam nhân không được thỏa mãn, tức giận! Phần còn lại, đều là tùy ý nàng. Muốn đi đâu, làm gì, mua cái chi, chi cần an toàn quay về là được.

Có lẽ chính Hoắc Kiện Minh và Võ Tiết Châu cũng không biết khoảng thời gian mười năm ấy đủ để vun đắp một hạt giống. Hạt giống ấy được gọi là tình yêu của thanh mai trúc mã.

Tiểu vương gia ngày ngày giờ đã thành nam nhân anh tuấn, cao quý. Một thân văn võ làm người ngưỡng mộ.

Cô bé lai lịch bất minh năm ấy trở thành quận chúa khiến người người yêu thích. Bởi vì nàng hoàn toàn không giống với tiểu thư cao cao tại thượng ở chốn này.

Võ Tiết Châu vẫn nghiên cứu tái tạo lại cỗ máy thời gian. Nhưng cô đại có rất nhiều hạn chế, và lại còn phải đối phó với mấy vị thiếp của Hoắc Kiện Minh, nàng chỉ có thể làm từ từ.

Đáng nhẽ cuộc sống rất nhàn hạ, hai người vẫn sẽ giữ mãi mối quan hệ mập mờ giữa cha nuôi và con nuôi nhưng lần đi làm sứ thần sáng Thụý Nguyệt quốc và Nhật Quang quốc lại thành chất xúc tác khiến cho hạt giống được chôn sâu bắt đầu nảy mầm.

Ở Thụý Nguyệt quốc nàng bị một đám người tự xưng là thích khách của Hắc nha trang bắt cóc.

Thật ra bọn chúng gây ra động tĩnh, sợ Hoắc Kiện Minh phát hiện nên mới chuyển nàng ra khỏi hoàng cung Thụý Nguyệt quốc rồi thả nàng vào bầy răn. May mắn, hắn đến cứu nàng kịp thời. Thay nàng chịu chất độc của măng xà. Nàng vì hắn không quản khó khăn đi hái thuốc giải trên vách núi cao nhất.

Ở Nhật Quang quốc, nàng tìm được ba người cùng xuyên không với mình. Thật trùng hợp, ba người này đều là nữ chính trong tiểu thuyết huyền huyền nàng đã đọc qua. Vì thế nàng cùng ba người ấy cấu kết làm chuyện mà nữ xuyên nào cũng làm.

Cải trang thành nam nhân đi thanh lâu!

Sau đó... các nàng bị Hoắc Kiện Minh, Nhật Quang quốc hoàng đế và Tam vương gia, Nhị vương gia bắt về dạy dỗ.

Khoảng cách bỗng chốc thu nhỏ, một bức tường nào đó đã sụp đổ.

Võ Tiết Châu rong chơi vài tháng rồi trở về Thánh An. Thế nhưng chờ đợi nàng lại là một hồi giông bão.

Gia gia nuôi của nàng - Thánh An hoàng đế đột nhiên băng hà. Thái tử Hoắc Lai Hàm lên ngôi hạ lệnh phong tỏa Nhiếp Chính vương phủ, bắt sống Hoắc Kiện Minh. Mà nàng, có được ưu ái của gã, tiền cung một đời vinh hoa phú quý không màng tội trạng của cha.

Vì sao?

Bởi vì Hoắc Lai Hàm từ năm nàng mười hai tuổi đã có mưu đồ bất chính với nàng!

Với tội danh buôn bán thuốc phiện không có chứng cứ này, Hoắc Kiện Minh chỉ có thể bị buộc dẫn theo thủ hạ rồi đi.

Nhưng hắn nuôi một dã tâm, vừa báo thù cho phụ hoàng, vừa lên ngôi cừu ngừ chí tôn! Không thể nói là hắn cướp của Hoắc Lai Hàm bởi vì ngay từ đầu trong thánh chỉ đã tuyên cáo hắn chính là hoàng đế tương lai nhưng chính Hoắc Lai Hàm đã giết vua soán ngôi. Hắn cũng chỉ muốn giành lại những gì vốn thuộc về hắn mà thôi.

Vì vậy hắn lập ra một kế hoạch. Hắn biết Nhất Minh sẽ vì Võ Tiết Châu mà trợ giúp hắn. Hắn phá vỡ mờ ám giữa hắn và nàng, giải phóng tình cảm kìm kị giữa nàng và hắn rồi giam lỏng nàng trên ngôi nhà gỗ, cách xa chiến trường.

Nhưng Võ Tiết Châu nàng từ khi xuyên qua cho tới bây giờ tổng cộng đã ba mươi chín. Một nữ nhân thông minh gần bốn mươi làm sao không phát hiện ra? Cho nên nàng theo Nhất Minh đến doanh trại.

Thật may mắn, lúc nàng đến vừa vặn chứng kiến Hoắc Kiện Minh trái một cô phải một cô. Người nào cũng xinh đẹp như hoa, gia thế hiển hách. Nàng tự nhận là nữ nhân hắn yêu nhất bỗng nhiên trở thành một trò hề...

Mặc kệ trái tim như bị người xiết đến nghẹt thở, nàng làm ra một quyết định cuối cùng. Cũng là quyết định mãi mãi không thể quay đầu.

Nàng sẽ rời đi, trả hết món nợ ân tình cho... cha của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37-6: Ngoại truyện cha vương gia tuổi 20 (2)

Võ Tiết Châu chọn cho mình một bộ y phục trắng đơn giản. Thả xuống mái tóc dài luôn được nàng tùy tiện cột hai bên. Đeo trên mình những trang sức mà chỉ thiếu nữ mới phô được nét đẹp của nó. Xinh đẹp, trang nhã và cũng... xa lạ.

Nàng kiên quyết để Nhất Minh dùng roi đánh mình. Cơ thể đau đớn khi bị xé rách da thịt nhưng nào bằng con tim đang rỉ máu của nàng. Nỗi đau này, nàng vẫn còn chịu được!

Đến khi nàng cảm thấy bản thân đủ thê thảm, nàng mới dựa vào lòng y lững thững trên lưng ngựa đến ngoại thành. Cả đường đi này nàng không ăn lấy một thứ bởi vì nàng đã lập sẵn một kế hoạch. Kế hoạch này, nàng phải thê thảm đến cùng cực.

Tựa vào lòng Nhất Minh, nàng nghe con tim y mạnh mẽ, hữu lực đập từng nhịp. Nàng chợt nhớ về lần đầu gặp y, lúc ấy y thật rất buồn cười. Suýt chút nữa bị nàng trượt tay bắn cho tuyệt tự. Vậy mà tên này vẫn theo nàng.

Tình cảm của y, làm sao nàng không biết. Người cổ đại a, chính là quá rõ ràng. Nhưng có một số việc làm sao có thể thẳng thắn? Ái tình vốn ích kỷ và vô tình như vậy đấy. Nàng không thể đáp lại y, cũng mãi mãi không thể tha thứ cho tình yêu của chính mình...

Đến ngoại thành, nàng nằm gần đại môn. Binh lính tuần tra tìm được liền nhận ra đây là Thiên Bảo quận chúa mà tân hoàng đang tìm bèn vội vàng thông báo.

Hoắc Lai Hàm thật sự dùng tốc độ nhanh nhất từ kinh thành đến ngoại thành. Tình ý này, quả thật không phải giả. Nó khiến nàng cảm thấy áy náy với gã.

Nàng bịa ra một câu chuyện. Nàng nói mình bị Hoắc Kiện Minh bỏ rơi. Điều này là thật. Nàng nói mình bị ngược đãi. Điều này là giả. Nàng nói nàng liều mình chạy thoát khỏi hắn. Điều này lại là nửa hư nửa thật.

Cuối cùng Hoắc Lai Hàm cùng nàng diễn ra kế sách kim thiên thoát xác. Nàng uống thuốc giả chết. Nhờ gã điểm huyết để làm trạng thái chết tạm thời của nàng thêm chân thật. Tổ chức ra một lễ tang tưởng niệm, mà nàng thì hoa hoa lệ lệ nằm trong quan tài được phủ đầy hoa tươi rực rỡ. Thật giống công chúa ngủ trong rừng nhưng hoàng tử của nàng... mãi mãi sẽ không bao giờ xuất hiện...

Ít lâu sau, nàng lên ngôi hoàng hậu. Lấy hiệu Quang Minh, ánh sáng duy nhất trong cuộc đời của Hoắc Lai Hàm. Nàng nhìn sự chân thành trong đáy mắt gã, nàng cuối cùng buông tay. Nàng không thể cho gã tình yêu sâu đậm như gã trao nàng, cũng không thể sống bên gã trọn đời, vậy thì để nàng tặng hắn tấm thân này. Mang lại hạnh phúc ngắn ngủi như hắn muốn đi.

Vào một đêm nào đấy, nàng từ thiếu nữ trở thành phụ nữ.

Nhục nhả, áy náy, ghê tởm chính mình, tâm nàng ngửi vị tạp trần.

Nàng bí mật nghiên cứu tiếp cổ máy thời gian. Tính toán đại quân của Nhiếp Chính vương Hoắc Kiện Minh đến khi nào mới tới kinh thành.

Nàng không thể dò hỏi, vậy cũng chỉ có thể nhìn sắc mặt của các quan đại thần và Hoắc Lai Hàm. Mỗi ngày đều như thế, sau đó nàng cũng biết được đáp án mình muốn.

Đại quân, sẽ mau chóng tiến vào trong nay mai.

Nàng liền hạ độc vào đồ ăn của hoàng đế. Điều kì lạ là gã không đụng vào chúng khiến nàng sợ hãi gã phát hiện ra chuyện gì nhưng gã vẫn độc sùng nàng. Nàng thấp thỏm nhưng vẫn hạ độc miễn tính. Nàng gấp rút mong đại quân có thể nhanh chóng tới bởi vì cổ máy thời gian chỉ có thể quay về đúng ngày mà nàng xuyên qua. Đây là một người bạn năm ấy khi nàng hái giải được cho Hoắc Kiện Minh nói cho nàng biết. Cô ấy vì đi tìm nàng mà xuyên về đây, sau đó lại phát hiện ra điểm này liền nói cho nàng biết. Lúc rời đi, cô ấy còn muốn nàng đi cùng nhưng nàng nghĩ đến nam nhân kia đang chờ mình đưa thuốc giải về liền từ chối.

Thôi, âu cũng là cái số. Có chứ bản thân ngu xuẩn cũng chẳng thể thay đổi được điều gì.

Thế nhưng, đại quân vẫn đến chậm một ngày. Đã là ngày hôm sau nàng xuyên qua. Đành vậy, mọi chuyện xem như đánh cược thôi.

May mắn, hôm ấy, Hoắc Lai Hàm uống chén rượu độc kia. Gã chết trong lòng nàng. Đến tận khi chết, cho dù miệng trào ra máu đen ngòm gã vẫn nhìn nàng, trong mắt chỉ có mỗi mình nàng. Nàng nghĩ gã đã biết hết moin chuyện rồi, chẳng qua gã lựa chọn không biết mà thôi...

Thật khờ.

Nàng đặt một nụ hôn lên trán gã. Đời này, cho tới khi gã chết vẫn là Thánh An quốc hoàng đế. Mà nàng, đời này cũng là Quang Minh hoàng hậu của gã. Gã đời này, là phu quân của nàng. Nếu có kiếp sau, xin làm người xa lạ...

Nàng đứng trên ngôi cửu ngũ chí tôn lạnh nhạt nhìn Hoắc Kiện Minh và Nhất Minh. Người quen đều tè tẹ lại đây.

Nàng mở miệng hỏi Nhất Minh: "Nếu ta muốn làm nữ đế thì sao?"

Y không chút do dự đáp, y sẽ phò trợ nàng.

Lòng nàng, khẽ thở dài.

Nàng nhờ y đưa nàng về Phụng Nghi cung. Đến nơi đặt sẵn cỗ máy thời gian, nàng bèn bước lên chiếc máy ấy. Nàng không biết mình có thể trở về được không nhưng nàng muốn cho bọn Nhất Minh biết sự thật, miễn cho bọn hán không rõ ràng. À, còn có cả bằng hữu nàng quen không lâu - Đường Ngân Nhi. Nàng chẳng hiểu vì sao nàng ấy lại xuất hiện ở đây. Vốn, nàng chỉ gửi thư nhờ Huỳnh Ngọc Di triệu thiên lôi cho máy thời gian giúp nàng thôi.

Cơ mà chẳng sao cả. Nàng vẫn kể ra bí mật cùng thân thế mà người đời luôn cho là thần bí của mình. Hải lòng nhìn gương mặt bọn hán khiếp sợ cùng không thể tin. Nàng nói lời chia tay, ấn nút đi vào khe hở thời gian.

Hoắc Kien Minh lao đến. Một khắc kia, chỉ một khắc thôi hán đã chạm đến nàng. Nhưng có đôi khi, vì chính một khắc này mà con người ta đã lỡ mất đời.

Đường Ngân Nhi nhìn chăm chăm bàn tay mình, trong miệng lẩm bẩm số trời khó cãi. Cuối cùng khi xác Võ Tiết Châu xuất hiện, nàng ấy vẫn cương quyết mang đi.

Thật ra, khi Huỳnh Ngọc Di triệu thiên lôi giúp Võ Tiết Châu, Đường Ngân Nhi rút cuộc tính ra được hôm nay là ngày chết của nàng. Cho nên vội vàng tới ngăn cản nhưng vẫn là... không thể a.

Đường Ngân Nhi thở dài. Võ Tiết Châu gặp, là tình kiếp. Nghiệt ái a. Để nàng đầu thai hiện đại, lại là mệnh yếu. Để nàng đầu thai thời không này, chính là cách hóa giải duy nhất cho đoạn nghiệt duyên này. Chỉ cần, động tay động chân giúp Võ Tiết Châu một chút là được.

Từ ngày Võ Tiết Châu chết đến nay đã tám năm. Tám năm này, đối với một người mà nói là khoảng thời gian rất dài. Nam nhân cổ đại nào có thể chờ đợi một nữ tử nào lâu. Hoắc Kien Minh trong những năm đầu còn nhớ tới Võ Tiết Châu nhưng những năm sau này, giai nhân ba ngàn. Mỗi người đều xinh đẹp động lòng người khiến hán quên mất đã từng có người con gái hán nói yêu sâu sắc. Khuôn mặt nàng trong trí nhớ của hán cũng đã phủ một lớp bụi mờ.

Chỉ có Nhất Minh vẫn điên đảo vì ai. Nhớ mãi ai tám năm dai dẳng..

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thiên tài xuất thế

Hiện tại ở trong giới ma quỷ lưu truyền một tin tức. Đó chính là thiên sư, đạo sĩ, chỉ cần người có bản lĩnh, người đều có thể trừ quỷ. Chỉ có một người, không, nói chính xác là một cô gái, người tuyệt đối không thể đắc tội.

Võ Tiết Châu.

Cái tên này hầu như đã trở thành xác thần trong giới ma quỷ khiến con quỷ nào nghe cũng nuốt nước bọt.

Đùa! Võ Tiết Châu chính là nửa năm trước dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai truy giết một con lệ quỷ sắp bước vào ngưỡng cửa quỷ vương.

Nói đến cô gái này, các tiểu quỷ đều tỏ vẻ bản thân không tra ra cái gì cả. Chỉ có vài con quỷ sống lâu lâu mới biết được chút tin tức. Nhưng mà, làm sao bọn nó dám lộ ra!? Mợ nó! Một đám lệ quỷ cấp quỷ vương xưng huynh gọi muội với người ta kia! Còn nữa, thiên tài đạo sĩ thiên sư gì đó còn không phải thân thiết với người ta sao? Định tìm người hả?

Võ Tiết Châu năm nay hai mươi sáu. Là một thiên tài người người công nhận. Không những trong giới ma quỷ mà còn có cả nhân gian.

Truyền thông chỉ biết bắt đầu từ tám năm trước đột nhiên xuất hiện một thần đồng. Cô gái này vừa mất cha mẹ không lâu, thành tích học tập cũng bình thường. Vậy mà lớp mười hai bỗng nhiên đại triển thần uy, lên lớp hoàn toàn không nghe giảng cũng có thể đạt điểm tối đa! Đây, bà nó còn chưa có hung tàn bằng việc nhảy lớp tốt nghiệp đại học trong ngày đầu tiên đầu.

Vốn dĩ khối B Toán, Hóa, Sinh là ngành có liên quan y học. Vậy mà Võ Tiết Châu kia làm cái gì? Tốt nghiệp loại xuất sắc bằng khoa học quốc gia a! Lại còn được đặt cách đi vào cơ sở ngầm của chính phủ. Còn nữa, trong vòng sáu năm đã làm người rúng động vì lập luận và cấu tạo cỗ máy thời gian thần kỳ như Doraemon.

Điều này chứng tỏ cái gì? Chính là thiên tài người ta lúc trước còn có cha mẹ, không muốn bị quấy rầy nên giấu nghề. Bây giờ cha mẹ mất rồi, người ta lười giấu liền phơi ra hù chết đám người phạm a.

Trên các mặt báo của nhân gian đều rung động vì tin tức này. Thế, giới ma quỷ lung lay vì cái gì?

Chính là nửa năm trước Võ Tiết Châu lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đi siêu độ một đám lệ quỷ trong tiệm Ruby. Sau đó, dùng bản lĩnh thu thập mấy tiểu lệ quỷ không an phận. Vừa có thể ngự quỷ, vừa có thể tróc quỷ. Không có con quỷ nào muốn đắc tội với người như vậy. Huống chi thiên tài tu hành chính là do một thiên tài khác công nhận. Sự tồn tại này càng nâng cao thiên phú của Võ Tiết Châu.

Bạch Ngọc Ân cũng rất khiếp sợ. Tám năm trước, sau trận đại chiến kia, Võ Tiết Châu đến tìm cậu. Cậu xin cậu dạy đạo pháp. Đây vốn là một chuyện không phải người thường nào cũng có thể học tập, không kể đến thiên phú, cơ thể người đó còn chưa chắc có thể tích góp năng lượng. Cho dù là sinh ra ở thế gia diệt ma cũng chưa chắc mười năm có thể học được bao nhiêu bản lĩnh.

Ấy thế mà chưa đầy tám năm. Chưa đầy tám năm Võ Tiết Châu liền xuất sư với trạng thái nghiền ép tuyệt đối!

Ông trời chứng giám, cậu chưa bao giờ dạy Võ Tiết Châu xúi xiu ngự quỷ thuật tà môn. Võ Tiết Châu là lục tìm tring đám phé sách của Trần gia. Vậy mà thật sự học được!

Đó chỉ là tin tức được công khai ra ánh sáng. Đằng sau ánh hào quang ấy, Võ Tiết Châu đã phải trả giá mồ hôi và nước mắt.

Ngày Nhất Minh biến mất, Võ Tiết Châu quyết định phải gấp lại y. Hai chữ "tạm biệt" chỉ là ly biệt tạm thời mà thôi. Chờ đến khi cỗ máy thời gian hoàn thành, hai người lại có thể tương phùng. Cho nên, nước mắt muốn trực trào vì nhung nhớ bị mạnh mẽ cưỡng ép đè nén. Cho dù trái tim gào khóc, trên mặt Võ Tiết Châu đều là bình tĩnh.

Chồng của mình tạm thời ở một nơi khác. Chỉ cần cố gắng chế tạo phương tiện đi tìm y là được. Khóc chính là xui xẻo! Loại phụ nữ làm từ nước này từ lâu đã không phải Võ Tiết Châu.

Võ Tiết Châu gấp rút muốn gặp Nhất Minh. Vì vậy, mất hết hai năm làm hết tất cả chuẩn bị về kiến thức và trang bị. Có trí nhớ của kiếp trước, Võ Tiết Châu đối với những bài kiểm tra này quá dễ dàng. Võ Tiết Châu bèn dùng tất cả thời gian học tập thuật pháp. Cái thứ tâm linh này rất hữu dụng. Mất âm dương vẫn còn, vậy có khi xuyên qua cũng có đất dụng võ cũng nên?

Nghĩ như vậy, Võ Tiết Châu liền không quản ngày đêm học tập đạo pháp. Tìm sách cổ kham khảo. Vì luyện tập đạo pháp của mình, Võ Tiết Châu đã nhiều lần bị những lão quỷ bằng hữu của Nhất Minh đánh đến thê thảm.

Số tiền Nhất Minh để lại cho cô đủ để cô học hết cấp ba và có vốn cho nghiên cứu riêng của mình. Lại có nguồn thu nhập đều đều hàng tháng từ Ruby, Võ Tiết Châu sống tương đối thoải mái. Chăng qua, số tiền trích ra chỉ có phần cần, phần còn lại đều đưa vào quỹ từ thiện. Thời gian sắp phải đi, Võ Tiết Châu liền nói cho nhân viên tiệm biết mục đích.

Mấy tiểu lệ quỷ biết bà chủ nhà mình đi gặp ông chủ liền ủng hộ hai tay hai chân. Không nói hai lời trực tiếp tiếp nhận Võ Tiết Châu giúp bọn họ siêu thoát. Tiệm Ruby cũng bán sang tên cho người khác. Thời không này, rốt cuộc không còn trói buộc gì nữa.

Ha ha, Võ Tiết Châu rất hưng phấn. Một lần nữa trở về ngọn nguồn của mọi chuyện. Nhưng bắt đầu không giống, kết thúc sẽ lại càng không giống!

Năm ấy Võ Tiết Châu bị người vo ve, tròn nắn. Năm ấy con tim Võ Tiết Châu sai lệch lỗi nhịp vì một người. Năm ấy Võ Tiết Châu ngây ngô tin tưởng người. Năm ấy Võ Tiết Châu lạc mất bàn tay một người. Tất cả, lần này đều sẽ không phát sinh lại.

Võ Tiết Châu trầm nghĩ như thế rồi ngồi lên cỗ máy thời gian rồi đi trước ánh mắt của đồng nghiệp. Tiêu sái không có biểu hiện sợ sệt nào khi phải thử vật thí nghiệm không an toàn này.

Tác giả có vài lời muốn nói: Từ bây giờ chính thức đối xung hô Võ Tiết Châu thành nàng. Nhập gia tùy tục, xuyên không về cổ đại rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Xuyên về lần nữa

Võ Tiết Châu diện vô biểu tình mặt to tròn mắt nhỏ với một bé trai. Chính xác là nàng vẫn teo nhỏ và rớt xuống ngay giường của Hoắc Kien Minh. Hiện tại, hán cũng đang dùng tay bóp cổ nàng. Thị vệ cũng vừa xông vào.

Hoắc Kien Minh nhú đôi mày kiếm nhìn tiểu oa nhi trước mặt. Làn da non nót, cơ thể không cảm nhận được chút nội công nào. Nhìn tuổi tác có vẻ không lớn. Chỉ tám năm, sáu mà thôi. Điều làm hán nghi ngờ là vì sao nàng lại ở đây? Có thể qua mắt được nhiều cao thủ trong phủ mà trèo được lên

giường hần chứng tỏ bên trong có nội gián giúp sao?

Võ Tiết Châu nhếch môi. Lạnh nhạt quét mắt nhìn người trong phòng. Giọng nói thông đồng: "Ta là ai người không cần biết. Dẫn ta đi gặp hoàng đế. Ta có chuyện cần nói với ông ấy."

Trưởng thị vệ nâng mày quan sát tiểu oa nhi lá gan to bằng trời này. Trông thông minh lanh lợi như vậy chắc không phải bị điên đầu ha?

"Người có tư cách gì gặp phụ hoàng bốn vương?" Hoắc Kiện Minh nguy hiểm nheo mắt. Một đứa bé mà cũng dám lên mặt sai bảo hần.

Võ Tiết Châu lãnh đạm nhìn hần. Tùy tay rút ra một khẩu súng ngắn trong đồng quần áo rộng thùng thình của mình. Nàng nâng tay, bắn lên nóc nhà để lại một cái lỗ nhỏ. Mà cái lỗ ấy như thị uy chiếu rọi ánh trắng sáng lấp lánh vào căn phòng tối đen.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh. Tốc độ quá nhanh!

"Nếu ta muốn, ta có thể giết người bất cứ lúc nào. Mạng của người đối với ta không có giá trị. Nhưng nếu người chậm trễ chính sự của ta và hoàng đế, ta nghĩ người sẽ phải hối hận đây." Võ Tiết Châu chia súng ngang huyệt thái dương của Hoắc Kiện Minh. Khuôn mặt trẻ con nở nụ cười vô tâm vô phách. Cứ như kẻ đang uy hiếp giết người ngao mạng hồi nãy không có một phân quan hệ với nàng.

Đứa trẻ này không đơn giản.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác nhìn nàng.

Võ Tiết Châu ung dung mặc họ nhìn. Nhìn đủ rồi sẽ dẫn nàng đi gặp hoàng đế thôi.

Quả nhiên, Hoắc Kiện Minh đồng ý. Hần đề ý chính là cái thứ trên tay nàng. Nếu có thể lấy được thứ đó, thực lực không phải sẽ tăng tiến sao? Vì vậy, hần âm thầm ghi nhớ vật đó.

Võ Tiết Châu quán chần che lấp cơ thể trần truồng của mình. Nàng lần mò trong bóng tối tìm kiếm cái va li của mình rồi lấy ra một cái đầm em bé màu trắng mặc vào. Sau đó lại dùng dao cắt ngắn cái áo blu để làm áo ngoài để che đi phần cánh tay lộ thịt.

Xong, giờ thì có thể ra gặp người.

Nhờ có kinh nghiệm của lần xuyên không của kiếp trước, Võ Tiết Châu đã rút ra được bài học. Lần trước nàng xuyên qua, không mang theo đồ đạc đã chuẩn bị trước. Bị biến thành đứa trẻ thì thôi, cổ tình đồ nàng mặc vẫn lớn như vậy khiến nàng không thể mặc đồ. Xấu hổ chết đi được!

Giờ thì không nói đồ mặc, đến cả vũ khí linh tinh nàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ!

Hoàng cung Thánh An quốc rạng sáng nghênh đón một vị khách. Vị khách này lại là một đứa trẻ ăn mặc kỳ lạ khiến cho toàn bộ cung nhân đều phải liếc mắt. Mà đáng nói hơn người này chính là do thất hoàng tử từ nhỏ bị bệ hạ đưa ra khỏi cung nuôi!

Tất cả cung nhân cơ hồ đều ngầm suy đoán hoàng tử thất sủng sẽ bị hoàng đế trách phạt.

Nhưng chờ đợi bọn họ không phải là tin tức như mong đợi mà là một đạo thánh chỉ tuyên cáo phong tước cho đứa trẻ năm tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhất phẩm tiên sư

Hoàng đế nhíu mày đánh giá tiểu oa nhi trần đầy khí tràng trước mặt. Khuôn mặt bầu bầu, đôi mắt đen láy, to tròn. Là một đứa trẻ khá ái nhưng đáy mắt nàng lại chứa đựng điều không hợp với lứa tuổi. Khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tự tin.

Ông cứ nghĩ đứa trẻ như vậy sẽ đến trước mặt ông không chút quy củ. Nhưng không, nàng quý xuống, đập đầu hành lễ:

"Tiểu nữ Võ Tiết Châu, tham kiến bệ hạ. Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Ông nhướng mày, đợi đến khi Hoắc Kiện Minh hành lễ xong, ông mới phát tay bình thân. Ông từ trên cao nhìn xuống hai đứa nhỏ hỏi: "Các người rạng sáng đến tìm trẫm là muốn làm cái gì?"

"Thưa phụ hoàng, đêm khuya lúc nhi thần ngủ, đột nhiên tiểu oa nhi này từ đâu xuất hiện trên giường nhi thần. Nàng nói nàng có chuyện cần nói với ngài, còn là chính sự. Không mang nàng đi, nàng sẽ lấy mạng nhi thần." Câu nói cuối cùng chứa đầy cười nhạo. Hoắc Kiện Minh liếc mắt nhìn nàng một cái.

Khiêu khích hoàng uy!

Võ Tiết Châu lạnh nhạt mặc kệ hắn. Sao lúc trước nàng không nhận ra tên này âm hiểm đến như vậy nhỉ? Nhỏ tuổi đã thế này. Mà thôi, chuyện đó cũng chẳng liên quan tới nàng. Kiếp này nàng chẳng muốn dính dáng gì tới hắn nữa.

Hoàng đế nghe xong lời hắn liền ồ một tiếng rồi chuyển mắt nhìn sang nàng. Ý tứ muốn nghe nàng trình bày một chút.

Võ Tiết Châu từ từ nói: "Tiểu nữ vì sai lầm của tiểu tiên mà rơi nhầm xuống giường tiểu hoàng tử chứ nơi ta muốn xuất hiện là..." Dừng một chút nàng phun ra hai chữ khiến người ta phải hít sâu: "Hoàng cung."

"Tiểu tiên?" Hoàng đế bất được trọng điểm.

Nàng gật đầu mỉm cười: "Nếu tiểu nữ nói, tiểu nữ không phải người bình thường thì ngài có tin không?"

Hoàng đế duy trì trầm mặc. Ý là ông không tin.

Võ Tiết Châu cũng không giận. Nàng từ trong va li lấy ra một hộp quà to được gói tinh xảo: "Đây là chút lễ vật thiên giới muốn tặng ngài."

Tổng quản thái giám cẩn thận dâng cho hoàng thượng. Giấy gói quà lấp lánh ánh kim. Xinh đẹp, rực rỡ như vậy không phải là thứ người thời này có thể chế tạo ra.

Hoàng đế như có điều suy nghĩ tháo lớp gói ra liền nhìn thấy một cái hộp giấy carton. Bên trong có rất nhiều thứ kỳ quái.

Thấy ông khó hiểu, Võ Tiết Châu bèn giải thích: "Đây là dụng cụ massage. Tùy tiện tìm một người cũng có thể để ngài giải tỏa căng thẳng. Hoặc ngài cũng có thể tự mình hành động."

Hoàng đế nghe vậy thì giật mình. Chuyện ông nhúc nhủ cơ thể ngoại trừ thần tử phụ trách bấm huyệt vị biết ra liền không còn ai biết nữa. Vậy mà tiểu oa nhi này... cứ như nàng biết tất cả mọi thứ vậy!

Ông bắt đầu tìm tòi, nghiên cứu nàng. Đứa trẻ này trong mắt ngoại trừ thành thực ra không có giao hoạt của kẻ dối trá. Cũng chẳng có sợ hãi, chột dạ. Vì vậy ông mở miệng: "Cho ta một lý do tin ngươi là thần tiên."

Võ Tiết Châu ý vị thâm trường nhìn ông: "Giúp ngài giữ vững cơ nghiệp tổ tông."

Lời này khiến mọi người trợn mắt. Cơ nghiệp tổ tông của hoàng đế là gì? Không phải là quốc gia đại sự sao? Ý của đứa trẻ này chính là bọn họ sẽ mất nước sao?

"To gan!" Hoắc Kien Minh quát lớn, chỉ vào mặt nàng: "Ngươi có biết ngươi đang ngông cuồng nói gì không hả?"

Đứa trẻ ấy vẫn không sợ hãi giương mắt nhìn hoàng đế. Đấy mắt là sự chân thành cùng loại tình cảm mà ông không cách nào giải thích được.

Hoàng đế cuối cùng cũng nở một nụ cười trầm thấp: "Được thôi. Truyền chỉ phong tiểu tiên nữ làm nhất phẩm tiên sư. Ban cho một thần điện, một trăm cung nhân và hai hòm rương vàng bạc, một hòm châu báu, một hòm vải vóc."

Tổng quản thái giám sững sờ mồm chút rồi tuân lệnh. Hoắc Kien Minh lại bất mãn nhưng không dám phản bác. Hắn chỉ ghi nhớ trong lòng, một lòng muốn vạch mặt đứa trẻ lừa đảo này. Hắn không nghĩ phụ hoàng sẽ tin những lời nói nực cười này.

Tất nhiên, hoàng đế chỉ tin hai phần. Tám phần là ông muốn xem kịch vui mà thôi. Ông có thể nhận ra đứa trẻ này rất chán ghét thất hoàng tử nhưng đối với mình là sự chân thành. Thân thế thần bí, lời nói không hợp tuổi tác, là bạn hay thù thì không biết nhưng ông tò mò nuôi chơi cũng không sao. Chừng nào nàng gây hại cho quốc gia, giết nàng là được. Một đứa trẻ mà thôi.

Võ Tiết Châu dập đầu tạ ơn. Ở một góc độ không ai thấy nở một nụ cười đắc ý. Nàng biết hoàng đế không tin, không sao. Dần dần ông sẽ phải tin lời bịa đặt của nàng. Chỉ cần bước đầu nàng thành công phong tước là được. Thời gian còn dài, chúng ta có thể từ từ chơi. Nàng cần chính là quyền lực và thân phận.

Mà nàng nói cũng không phải là nói dối. Tiểu tiên ý chỉ cỗ máy thời gian. Cỗ máy thần kỳ như vậy, xưng tiểu tiên cũng chẳng ngoa. Đó là thứ nhất. Thứ hai, thiên giới mà nàng nói chính là thế giới sống sung sướng và hiện đại hơn ở đây rất nhiều. Đối với người ở đây, thế kỷ hai mươi mốt chính là thiên đường. Thứ ba, nàng chưa từng nói nàng là thần tiên. Nàng chỉ nói nàng không phải người bình thường a. Ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mùoi ám vệ

Võ Tiết Châu trầm mặt ngồi trong phòng. Đây là khuê phòng của nàng trong thần điện mới được ban. Rất rộng rãi và xa hoa. Thế nhưng nàng vẫn không hài lòng bởi vì...

Liếc nhìn hình ảnh trên máy. Trên đó xung quanh đều mang màu xanh lam lạnh lẽo của vật chết. Chỉ có vài bóng dáng màu vàng cam thỉnh thoảng chuyển động một chút. Không nghĩ ngờ gì nữa, cái máy này dùng để tìm người núp trong bóng tối mà Võ Tiết Châu đặc biệt đem từ hiện đại về.

Quét hình khắp thần điện ít nhất có khoảng mươi ám vệ. Chết tiệt! Nhiều người cùng nhau nhìn chăm chăm như vậy thật khó hành động. Ngất nổi nơi này nhà vệ sinh không được kín đáo. Lại còn có bồn trong phòng. Ngươi mắc? Được, thải đi! Lát nữa sẽ có tỷ nữ đến dọn.

Thở dài xoa mi tâm. Đây là thất trách. Nàng không ngờ hoàng đế lại xem trong một đứa trẻ như vậy. Hiện tại nàng chỉ cần thu phục một con quý có pháp lực cao cường một chút là có thể tự do hoành hành.

Võ Tiết Châu bất động nhìn một đám ám vệ ẩn náu bất động. Không khí quý dị mà buồn cười.

Nàng mím môi. Muốn thoát đám người võ công cao cường này chắc chắn phải dùng đến bùa tàng hình. Nhưng vẽ bùa nào dễ dàng như vậy chứ! Phắc diu! Bộ nghĩ vẽ nghịch ngoạc vài nét là xong hả? Có mà bùa rơm ấy!

Vẽ bùa là phải dùng chu sa cùng với tinh lực trong cơ thể hòa vào làm một. Ý niệm khi vẽ phải tập trung. Đừng nhìn nàng vẽ vài lá bùa bất quý, ngự quý như ăn cháo mà tưởng lắm.

Mấy loại bùa này thật chất chỉ là bùa thường và tà chú thôi. Còn loại linh bùa thần thông quản đại thế này... Võ Tiết Châu khóc không ra nước mắt.

Rối rắm một hồi, nàng quyết định lên giường đi ngủ trước. Có việc gì để mai rồi tính.

Đêm khuya lạnh lẽo không một tiếng động. Chỉ có tiếng kêu côn trùng bầu bạn làm mươi ám vệ phiền lòng muốn chết. Bọn họ rất không hiểu, chỉ là một đứa trẻ năm tuổi nói ra lời bịa đặt, ba hoa mà thôi. Tại sao hoàng đế có thể sai bọn họ đi theo dõi như vậy chứ. Nhìn đi! Vật nhỏ mồm mồm cuộn tròn thân thể vào chần đáng yêu biết bao. Có chỗ nào giống phần tử phạm tội đâu nào.

Tiểu đội trưởng tạm thời của mươi ám vệ vẫn kiên trì im nhìn một mạch từ tối tới tờ mờ sáng mới rời đi.

Vì vậy, khi tỉnh giấc vào sáng sớm hôm sau, nàng phát hiện mươi ám vệ chỉ còn lại chín. Chắc là đi báo cáo với hoàng đế rồi chứ gì.

Võ Tiết Châu nhanh chóng sai người lấy chu sa và giấy tuyên thành cho mình. Nàng cắt tờ giấy lớn thành hình dạng nho nhỏ, dài dài của lá bùa rồi thoa qua tàn nhang đã vãi thiên địa. Xong xuôi, nàng cầm bút lông, nhẹ nhàng vẽ đường nét đầu tiên.

Nét thứ nhất, thứ hai, thứ ba. Tốc độ rất chậm. Mãi cho tới nét thứ năm, đầu nàng đã đầy mồ hôi mà lá bùa vẫn chưa hoàn thành được mộ phần ba.

Dục tốc bất đạt.

Nàng thở dài, dọn dẹp mọi thứ trên bàn. Nàng bắt đầu hồi tưởng những chuyện kiếp trước. Nếu nàng đoán không lầm, lúc này nhất định nàng đang đầu trí, đầu dừng, chơi người cha mới nhận của nàng một vố. Cơ mà có phải nàng quên mất cái gì không nhỉ?

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói của thái giám: "Thái tử giá lâm"

Mọi người trong thần điện lập tức ra cửa nghênh đón mà Võ Tiết Châu thân làm tiên sư lại nhàn nhã, khoan thai thay y phục đến chậm.

Tiên sư mà, chính là kiêu ngạo như vậy đấy! Nàng đã suy tính kỹ càng rồi. Nếu đã đóng vai cao quý như gấu trúc quốc bảo thì phải có cốt cách một chút. Ngoại trừ hoàng đế ra, ai nàng cũng không đặt vào mắt!

Mà nhắc mới nhớ, Hoắc Lai Hàm quả thật chính là một phiền phức không nhỏ. Chồng trước à, chúng ta lại gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thái tử Hoắc Lai Hàm

Hoắc Lai Hàm trong lòng tức giận ngồi ở phòng khách thần điện. Vốn dĩ nghe nói phụ hoàng phong một đứa bé nhỏ xú làm tiên sư nên sinh lòng tò mò muốn đến xem. Ai ngờ đối phương không đón tiếp gã, ngược lại còn để gã đợi lâu như vậy. Xem, mặt mũi có bao nhiêu lớn a. Thái tử đương triều còn phải cúi đầu!

Hoắc Lai Hàm nghiêng răng nghiêng lợi. Trong lòng hung hăng chửi rủa một phen, Võ Tiết Châu lúc này mới xuất hiện.

Nàng nhếch môi mỉm cười, gật đầu chào hỏi mà không hành lễ với gã: "Thái tử vạn phúc."

Hoắc Lai Hàm đánh giá tiểu oa nhi. Đó là một đứa trẻ đáng yêu. Dù ngũ quan non nớt, không nhìn ra được chút xinh đẹp, mỹ lệ nào nhưng đôi mắt to, tròn linh hoạt động lòng người kia chiếm được rất nhiều hảo cảm từ mọi người. Có điều thái độ hành xử đặc biệt khiến người chứng mắt. Cao ngạo không để ai vào mắt.

Võ Tiết Châu ngũ vị tạp trần nhìn gã. Gã bây giờ vẫn chỉ mười bốn. Thiếu niên vẫn chưa rút hết vẻ ngây ngô và ngạo mạn. Nghĩ lại đáng về anh tuấn bây giờ từng chạt vết thâm đến chết vì mình, nàng không khỏi thờ dài. Nàng nợ gã quá nhiều nhưng kiếp này nàng không thể giúp gã nữa. Nếu kiếp trước nàng không tự mình trêu chọc Hoắc Lai Hàm và Hoắc Kiện Minh thì có lẽ mọi chuyện sẽ không như vậy. Đường như nàng đã hiểu ra một điều rất quan trọng. Hoàng thất, thiên tử, ở thời đại này đều bị ràng buộc bởi số phận. Thân phận càng tôn quý, càng xuất chúng thì vận mệnh càng bị thiên đạo trói buộc. Giống như bánh răng bắt buộc phải chạy theo sự sắp xếp máy móc, bọn họ cũng vậy. Thế giới này cần đúng vị vua dẫn dắt bọn họ đi theo hướng phát triển như thiên đạo mong muốn. Mà nàng - một kẻ ngoại lai từ nơi khác - chỉ có thể là người xem. Không thể can thiệp cũng không thể ồ cùng một chỗ với bọn họ. Cũng giống như một loại virus trong máy tính, phần mềm một khi phát hiện sẽ tiêu diệt ngay! Chưa kể đến cha mẹ nàng kiếp này đều bị Hoắc Kiện Minh hại chết. Nàng hận hân thấu xương, nào còn có ý định muốn giao hảo? Cho nên, nàng vẫn là nhắm mắt làm ngơ đi. Quan hệ càng nông, khi cuộc chiến tranh giành vương vị diễn ra càng ít dính dáng tới nàng. Nàng vẫn là nhanh chóng đi tìm chồng một chút thì hơn.

Hoắc Lai Hàm thấy nàng ngăn người liền cười lạnh: "Không biết tiên sư đây trước kia đã từng thấy qua thiên đình?"

Lời này là ý nói gã không phục cái phong hào "tiên sư" này. Thân làm tiên tử mà còn không biết thiên đình tròn méo ra sao thì quả thật phé. Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Võ Tiết Châu nở một nụ cười hồn nhiên. Khuôn mặt non nớt, ngây ngô khiến người ta yêu thích: "Tất nhiên rồi, không những vậy, bổn tiên sư còn là người trong nội điện."

Ồm, nhân viên quốc gia, ăn cơm chính phủ, ở trong viện nghiên cứu quốc gia cũng là công nhân quốc gia. Nói là người nội điện cũng không ngoa đâu.

Các cung nhân đồng loạt cúi đầu. Trong mắt lộ rõ khinh thường. Đứa trẻ này lại ba hoa.

Hoắc Lai Hàm trào phúng nhưng gã cũng chỉ nhìn nàng một cái rồi đứng dậy chấp tay bỏ đi. Trước khi đi để lại một câu sang sảng: "Bổn thái tử cũng chỉ đến xem rốt cuộc tiểu tiên nữ nơi nào xuất hiện. Lại không ngờ... thật thất vọng a."

Lời quả không êm tai nhưng Võ Tiết Châu chẳng thèm đoái hoài. Đi liền hợp ý nàng, nàng cần nghỉ ngơi để viết bùa tiếp. Vì vậy phát tay áo trở về khuê phòng. Còn không quên quan sát mấy ám vệ. Ủ, mười người, kẻ tình báo đã quay về. Mười người đồng loạt chứng kiến kỳ tích là tốt nhất.

Năm ngày sau, mười ám vệ hốt hoảng phát hiện đứa trẻ kia đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt mình. Giống như bị bốc hơi vậy, không tìm thấy chút tin tức gì.

Mọi người bị dọa sợ. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng khắp nơi, mười ám vệ vội vàng trở về phục mệnh với hoàng đế. Hoàng đế đương nhiên làm sao có thể tin tưởng trường hợp vô lý này!? Nhưng mười ám vệ lấy cái chết ra đảm bảo khiến ông sinh lòng nghi hoặc.

Mà Võ Tiết Châu lúc này đang đứng yên trong khuê phòng đối mặt với nữ quý mặt mũi dữ tợn, vận vẹo. Trên người mặc trang phục cung nữ thắm đầy máu và rách rưới. Dựa vào phán đoán đầy kinh nghiệm của nàng, nàng có thể chắc chắn đây là cung nữ có oan khuất gì to lớn lắm. Oán khí quanh quẩn quanh nàng ta nồng đến nỗi muốn xông thẳng lên trời rồi.

Nàng thường thức đáng về bị nhốt trong sự giam cầm của mình, Võ Tiết Châu không để ý hỏi: "Người là ai?"

Nữ quý rất kinh ngạc. Đứa trẻ nhỏ xíu này lại có thể thấy nó và trời được nó. Bộ dạng dữ tợn thất khiếu chảy máu đều không che nổi sự ngơ ngẩn của nó. Nó không hiểu sao đứa trẻ miệng đầy lời dối trá này lại phát hiện nó. Thế nhưng...

"Ta là Cát Nhi. Lúc còn sống là tỳ nữ của tiền hoàng hậu. Sau bị người hãm hại liền chết, tiền hoàng hậu cũng bị phế thay bằng hoàng hậu hiện tại."

What!? Võ Tiết Châu nhú mày. Đánh bậy, đánh bạ, đánh ra ẩn tình của hoàng thất rồi. Kiếp trước nàng còn không biết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bí mật hoàng thất

Võ Tiết Châu sau khi nghe oan án của Cát Nhi lập tức cảm thấy căm nín. Nội chiến thâm cung a, nàng không cách nào hiểu nổi.

Đương kim hoàng hậu hiện tại - mẹ ruột của thái tử Hoắc Lai Hàm - bảy năm trước chỉ là một quý phi nhỏ đã lâu không được hoàng đế sủng hạnh.

Nhưng do có nhà mẹ đẻ gia thế uy quyền làm chỗ dựa vững chắc nên sống trong cung không quá khổ sở. Ai cũng nghĩ, bà là một đóa bạch liên hoa nhưng không ngờ, đây lại là đóa hắc liên hoa! Không những âm thầm bày quân cờ tám năm trời, dần xếp gài bẫy khiến hoàng đế hiểu lầm tiền hoàng hậu cảm ứng ông. Mà cung nữ Cát Nhi này chính là một vật hy sinh vô cùng đáng thương!

Nàng ta từ nhỏ đã là tì nữ của tiền hoàng hậu, tình cảm cực kỳ sâu đậm. Sau, bị một tên thị vệ theo đuổi làm cho siêu lòng. Cuối cùng, thị vệ đó còn thông qua nàng ta hạ thuốc mê lên tiền hoàng hậu khiến tiền hoàng hậu trong mê mang lên giường với một thị vệ khác! Chuyện sau đó không cần nói cũng biết. Không những tru di cửu tộc mà Hoắc Kiện Minh - tiền thái tử - khi ấy chỉ mới ba tuổi, dù được hoàng đế nể tình máu mủ và tình thân còn vương vấn từ tiền hoàng hậu đã theo bên ông hai mươi năm mà tha chết nhưng lại bị đưa ra ngoài cung nuôi. Một hoàng tử, lại là hoàng tử nhỏ nhất bị thất sủng, mạng trong mình dòng máu lăng loạn của mẹ, ô nhục của hoàng thất không nói, đến cả vào cung cũng không thể thường xuyên. Cái này thật sự là... thảm đến không thể thảm hơn!

Còn Cát Nhi? Tất nhiên là bị lợi dụng xong thì giết người diệt khẩu rồi. Không những vậy, tên thị vệ kia sau cưới biểu muội của đương kim hoàng hậu, còn là tình đầu ý hợp đã lâu! Vì người yêu mà thị vệ kia mới cần ràng theo đuổi Cát Nhi. Ôi thôi, không còn lời nào để nói!

Võ Tiết Châu thật muốn vỗ đùi hò "cầu huyết"! Cái loại máu cùn phun đầy trời này khiến nàng hoang mang. Nói vậy, kiếp trước, vì sao nàng lại không biết gì cả?

Cũng không thể trách nàng. Kiếp trước nàng xuyên qua không chuẩn bị gì cả. Sống chết nhận Hoắc Kiện Minh làm cha, mặt dày gọi ông nội với hoàng đế. Còn tặng hoàng đế mấy món quà vật xoa bóp lấy lòng. Tân hoàng hậu để ý nàng một chút. Lúc ấy bà ta nghĩ nàng là một đứa nhỏ tâm cơ sâu, người như vậy có thể thử lôi kéo, không chung thuyền thì giết oách cho xong! Lại không ngờ, tin tức người bà ta âm thầm phái đi lại đưa về nói nàng là một kẻ điên! Cái loại điên đến cần người. Bà ta quan sát nàng thêm một thời gian, thấy nàng càng ngày càng được lòng hoàng đế mà nàng lại là con gái nuôi trên danh nghĩa của Hoắc Kiện Minh vì thế âm thầm sai người giết nàng. Nhưng khi ấy đã muộn, Hoắc Kiện Minh đã xem nàng là người thân mà bảo vệ. Chuyện vốn sẽ tiếp tục nhưng lúc này, hoàng đế lại đột nhiên hành động. Ông giam lỏng bà ta trong thâm cung. Sai người giả dạng chữ của tên thái giám bên cạnh bà ta gửi cho nhà mẹ đẻ một bức thư nói bản thân lâm bệnh cần nghỉ ngơi. Mà người của bà ta và nhà mẹ đẻ đều bị hoàng đế âm thầm trừ khử.

Nếu nói ông vì Võ Tiết Châu mà làm đến nước này quả thật không đúng. Ông là đế vương cao cao tại thượng làm sao chỉ vì một đứa cháu chẳng có máu mủ mà hạ cớ? Điểm mấu chốt chính là ông biết được sự thật về cái tội danh của tiền hoàng hậu. Sau đó, nhà mẹ đẻ của đương kim hoàng hậu càng lúc càng quá quắc nên ông mới đi thêm một bước nữa trên bàn cờ. Sở dĩ không quan tâm tới Hoắc Kiện Minh ngược lại là một loại bảo vệ. Đem hấn áp dưới đáy cốc để kẻ địch khinh thường không chú ý. Bàn cờ này ông đã bày sẵn.

Hoắc Kiện Minh cũng không khiến ông thất vọng. Ba tuổi hấn vẫn nhớ rõ cái ngày mẫu thân hấn bị vu oan chết đi. Không những vậy, đương kim hoàng hậu còn đối với hấn lộ ra gương mặt ác độc, không kiêng kị nói kế hoạch hại người của mình cho hấn biết. Bà ta rất tốt, chỉ duy nhất tính sai chính là một đứa trẻ vừa có được ý thức luôn khắc sâu những gì nó nhìn thấy đầu tiên. Cho nên, từng lời, từng chữ của bà ta hấn đều nhớ rõ như in. Hoắc Kiện Minh vốn từ từ bồi dưỡng sức nhưng vì bảo hộ người thân mặt dày duy nhất của mình mà hấn phải đẩy nhanh tiến độ. Xâm nhập vào triều chính, âm thầm liên hệ với bè phái bản thân rồi vững vàng ngồi lên cái danh Nhiếp Chính vương. Chính thức nhúng tay vào hoàng quyền.

Mà ván cờ này, hoàng đế tính rất xa. Ông không muốn một hoàng đế bù nhìn làm sụp đổ giang sơn của dòng họ, thế là ông tiết lộ tin mình muốn phế thái tử, truyền ngôi cho Hoắc Kiện Minh. Một khi nội chiến tranh giành hoàng quyền, dù là Hoắc Kiện Minh thắng hay Hoắc Lai Hàm làm vua thì cả nhà mẹ đẻ của đương kim hoàng hậu cũng phải chết. Bởi vì, đế vương tính vốn đa nghi mà đế vô tình nhất cũng là đế vương.

Võ Tiết Châu không hiểu mà nàng cũng chẳng muốn hiểu. Bây giờ nàng nửa xu cũng không dính dáng tới hai huynh đệ họ Hoắc, càng không muốn tiếp tục dây dưa dày vò. Tội nghiệp và thù hận luôn luôn có chỗ chênh lệch a. Điều nàng cần làm duy nhất hiện tại là phô bày thực lực dọa sợ đám người đầy bụng mưu mô này rồi đi tìm Nhất Minh.

Nàng ném một ngọn lửa vào người nữ quý, nữ quý lập tức tru lên. Nóng bỏng từ linh hồn khiến nữ quý hoảng sợ luôn miệng xin tha. Thấy oán hận của nữ quý bị sợ hãi thay thế, nàng mới lạnh lùng nói rõ từng chữ: "Từ nay về sau người bán mạng cho ta, ta có thể giúp người trả thù. Nhưng hãy nhớ oan có đầu, nợ có chủ. Đừng tồn thương người vô tội. Người có đồng ý không?"

Nữ quý hai mắt tỏa sáng, khuôn mặt vặn vẹo vì bị bóng lập tức nở nụ cười toe toét. Nó gật đầu lia lịa. Nó bây giờ rất muốn trả thù.

Võ Tiết Châu hài lòng, lấy bùa ra làm phép rồi ký khế ước chủ - tớ với Cát Nhi. Thật ra nàng cũng có thể cưỡng ép bắt nó ký nhưng như vậy sẽ khiến khế ước không bền chắc, rất dễ bị cản trở.

Thu phục xong nữ quý, nàng liếc nhìn camera đặc biệt của bản thân. Phát hiện bên ngoài đều hiển thị màu xanh của vật chết liền đoán chừng mười ám vệ bị dọa hết hồn rồi. Cho nên... nàng rất kiên nhẫn, ngồi chờ bọn họ trở lại dọa thêm lần nữa.

Tròng mắt đảo quanh, khuôn mặt nàng lập tức tràn đầy ác ý. Sau đó, nàng liền sai Cát Nhi triệu tập một đám tiêu quỹ tập trung thành một đoàn. Hừ hừ, đám nghị ngờ bà? Bà hừ chết các người!

Đội đến tận khi nàng ăn cơm tối xong, mười ám vệ mới dẫn thêm hai mươi ám vệ khác quay trở về tiếp tục nhìn chăm chăm nàng.

"..." Võ Tiết Châu tỏ vẻ, tình cảnh này thật rất vi diệu.

Nàng thở dài, ra hiệu cho đám tiêu quỹ hành động. Lập tức, cả đám đồng loạt kẻ sát khuôn mặt bên tai ba mươi ám vệ.

Nếu ai đó có mắt âm dương ở đây chắc chắn sẽ bị dọa cho tiểu ra quần! Mấy con quỷ diện vô biểu tình kẻ sát bên mặt người. Quả thật rất đáng sợ!

Ba mươi tiểu ám vệ chỉ cảm thấy cả người lạnh toát. Da gà nổi lên hàng loạt. Ừ, gió đêm nay thật lạnh lẽo.

Bọn họ theo lời hoàng đế nhìn chăm chăm đứa nhỏ trong phòng. Hai mươi ám vệ mới tới này chính là phải dùng đôi mắt của mình làm bằng chứng cho mười ám vệ kia.

Đang lúc nội tâm xuyt xoa, ba mươi ám vệ bỗng phát hiện đứa nhỏ trong khuê phòng bỗng nhiên có động tĩnh. Tập trung nhìn kỹ mới phát hiện đứa bé ấy đã thu thập xong một cái tay nải. Trên người mặc bạch y trắng muốt đứng trước nền lam nổi bật đứa bé ấy, khiến người ta nhìn rõ hơn từng cử chỉ.

Vô Tiết Châu nhếch môi, miệng chậm chậm động. Sắc mặt ba mươi ám vệ đại biến!

Tuy ở xa nhưng bọn họ vẫn nghe rõ nàng lúc này nói cái gì!

"Ta phải đi ra ngoài một chuyến. Bốn năm sau ta về." Câu nói ấy ngay sát bên tai bọn họ. Rõ ràng là ngay bên tai khe khẽ truyền vào cứ như có người đang ở bên tai bọn họ truyền lời vậy. Nhưng xung quanh đây chỉ có bọn họ!

Ba mươi ám vệ cảm thấy bản thân lạnh toát. Sợ đến muốn đột quy tại chỗ. Nhưng chuyện khiến bọn họ sửng sốt hơn chính là Vô Tiết Châu đã không còn thấy bóng dáng nữa. Y hệt như khi ấy, biến mất không còn tăm hơi. Mười ám vệ trước đối với chuyện này đã có chút bình tĩnh. Bọn họ hả hê và khinh bỉ nhìn về mặt khùng hoảng của hai mươi ám vệ còn lại. Xem, nhân loại các ngươi nông cạn biết bao!

Sau một hồi tìm kiếm lấy lẹ, mười ám vệ liền lôi kéo hai mươi ám vệ mới trở về phục mệnh. Ày, huynh đệ à, đừng tìm nữa. Tìm cũng không thấy đâu. Về là chứng cho bọn ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đừng thương hại ta

Vô Tiết Châu an toàn trốn ra khỏi cung. Tất nhiên, nàng không dùng bùa tàng hình. Đùa à!? Linh bùa nói làm là làm hả? Làm nhiều quá sẽ bị vất khô thành xác rỗng đấy có biết không? Cho nên, nàng yên ắng đi ra là nhờ có Cát Nhi. Lệ quý mà, không thể thông thiên hay trực tiếp làm người bị thương nhưng đánh lừa thị giác vẫn là có thể. Nếu như cả đánh lừa thị giác cũng không làm được vậy thì nàng không cần bắt một con về làm gì.

Nàng xách tay nải hòa vào dòng người. Kiếp trước nàng vui vẻ đi chợ đêm. Kiếp này, những thứ phù dung rực rỡ đối với nàng không còn nghĩa lý.

Cả một con đường rộng lớn có một bóng dáng nho nhỏ của đứa trẻ khiến người ghé mắt nhìn. Đứa nhỏ này không giống ăn mày, quần áo trên người được dệt bằng tơ tằm quý báu. Hai búi tóc có cài trâm vàng lấp lánh. Trong lòng mọi người suy đoán đây ắt hẳn là tiểu thư nhà quyền quý nào đó.

Vô Tiết Châu ngẩng đầu nhìn trời. Hàng vạn vì sao lấp lánh như biển hoa khoe sắc. Thế gian cũng rộng lớn như bầu trời này vậy. Lấy một đời, đi mòn đế giày cũng chẳng thể đi đến tận cùng thế giới. Thành thang thế này, ta biết đi đâu tìm chàng đây Nhất Minh?

Cát Nhi gãi đầu khó hiểu nhìn chủ nhân. Chỉ là một đứa bé mà thôi, vì sao lại có loại ưu thương ngắm sâu vào xương tủy đó? Cái loại mắt đi tắt cả thậm chí là thân tình để rồi chỉ còn lại duy nhất một lý do sống duy nhất. Thật đáng bất ngờ cũng thật đáng thương.

"Đừng thương hại ta."

Chẳng biết tự lúc nào đôi mắt đen láy của nàng đã đối diện với mắt Cát Nhi. Trong đôi mắt ấy ánh lên tia lạnh lùng không hợp với lứa tuổi. Ánh mắt không thể nào thuộc về trẻ nhỏ.

Một tia sáng chột lóe trong mắt Cát Nhi. Trong lòng nữ quý có một suy đoán nhưng không mở miệng hỏi. Nó cụp mắt, che đi thâm ý bên trong.

Vô Tiết Châu không cần người đáng thương thương hại mình. Điều đó càng khiến nàng cảm thấy mình thảm hại đến cùng cực. Thương hại nàng? Vì sao phải thương hại? Nàng chẳng qua chỉ là nhất thời lạc mắt người thân duy nhất của mình mà thôi. Không sao, nàng sẽ đi tìm. Nhất định sẽ tìm ra. Nàng ghét nhất chính là ánh sáng mong manh trong lòng bị sự thương hại che lấp. Ánh nhìn thương hại ấy như đáng nói nàng sẽ không bao giờ được gặp lại y.

Thấy nữ quý rũ mắt, nàng cũng không làm khó nữa. Xoay người rẽ vào con hẻm nhỏ vắng người, nàng nói:

"Đi thôi. Đi trả thù cho người. Nhưng trước đó phải xử lý vài con chuột nhất đả."

Khóe miệng Cát Nhi cong lên. Trong con ngươi đen như mực là sự hưng phấn và kích động.

Đến một con hẻm khúc khuỷu, vắng vẻ, Vô Tiết Châu dừng bước, quay đầu đối diện với ba tên ăn mày. Chúng đã theo dõi nàng được một đoạn đường rồi.

Nơi này âm u, nhỏ hẹp. Lại thêm trời tối. Không có đèn, chỉ có ánh trăng làm bạn với mọi người. Vậy mà ba tên ăn mày vẫn thấy rõ khuôn mặt của nàng

dù nàng đưa lưng về phía trăng tròn.

Một tên ăn mày trong đó vênh váo cất tiếng dọa nạt: "Thúi nha đầu! Những thứ đáng giá trong người người giao hết ra cho bọn đại gia. Bọn đại sẽ dẫn ngươi về nhà."

Tên khác lại mỉm cười hiền từ khuyên nhủ: "Tiểu muội muội, nghe lời đại ca này đi. Bọn huynh sẽ dẫn muội về nhà. Muội bị lạc mà, phải không?"

"..." Bạn trẻ ăn mày à, không phải các bạn nên nói "đưa tiền ta sẽ tha mạng cho ngươi" sao?

Võ Tiết Châu cảm thấy lần xuyên không này dường như mạng đậm tính troll. Đầu tiên là ám vệ ngọc mạnh do hoàng đế phái tới còn bây giờ lại là ăn mày đi lệch lời thoại...

Vuốt vuốt khuôn mặt có chút đơ của mình, nàng bắt đầu nghiêm túc đối diện với khuôn mặt tươi cười đầy gian xảo của ba gã nam nhân.

Ba tên ăn mày đợi một lúc không thấy con nhóc kia trả lời bèn này ra ý định dùng vũ lực cho con nhóc đó biết điều. Nhưng bất ngờ thay, bọn họ nhìn thấy con nhóc đó mỉm cười sáng lạn. Rất ngây thơ.

Trong lúc bọn họ mở cở trong bụng ngỡ mình được tiền thì Cát Nhi đã âm thầm mỉm cười sau lưng bọn họ.

Ba tên ăn mày đồng loạt cảm thấy rợn người. Một khí tức lạnh toát từ sau gáy truyền đến khiến bọn chúng run rẩy. Không kịp để họ định thần, cả bọn đã ngã sầm trên mặt đất. Mà trong mắt bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến vô hại của đứa trẻ kia đột nhiên trở nên dữ tợn. Khuôn mặt lán mịn như bị nung chảy nhũu xuống từng lớp da người, lộ ra xương cốt trắng xéu. Đôi mắt lung linh xinh đẹp lờ lờ không còn đáng vẻ ban đầu.

Ba tên ăn mày hoảng sợ ngất đi.

Võ Tiết Châu bĩu môi nhìn mấy tên đàn ông yếu điệu ngất xỉu trên mặt đất. Nàng nhấc chân rời khỏi con hẻm nhỏ. Mang theo Cát Nhi hỏi thăm nhà biểu muội của đương kim hoàng hậu.

Phố xá lên đèn lòng đỏ, người người tấp nập qua lại nói cười. Có một người một quý lạng lẽ tìm kiếm cái gọi là tình yêu. Chẳng qua là một người đã mất còn một người lại lạc đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đêm khuya Võ Tiết Châu cùng Cát Nhi đến trước cửa phủ đệ của kẻ bạc tình. Nàng dễ dàng thông qua lính gác mà đột nhập vào phòng ngủ của vợ chồng tên kia. Đến nước này nàng không biết nên trách tên đó giấu quá sâu hay nên khen gã chung thủy nữa.

Một đời này, gã thật sự chỉ thú một mình biểu tiểu thư ấy làm chính thê. Là một nam nhân hiếm thấy ở cổ đại.

Nhưng vì tình yêu này gã lại hại chết biết bao nhiêu người. Hầu như, toàn bộ trên dưới Phụng Nghi cung đều do gã gián tiếp hại chết.

Trong bóng đêm, đôi mắt Cát Nhi nhìn gã và thê từ đó bùng sung huyết. Khuôn mặt lán mịn sắp không giữ được nữa.

Đây là người nó từng yêu. Yêu đến trao hết niềm tin không màng nơi ấy là chốn thâm cung nuốt chửng người. Đây là người đàn ông nó yêu đến dùng sinh mạng để trả giá.

Nó muốn khóc, khóc thật to những ủy khuất trong lòng. Nó đã làm gì sai? Ai cũng muốn yêu và được yêu vậy tại sao gã lại vì tình yêu tưởng chừng như cao quý của gã mà đạp lên tình cảm của nó? Tìm nó cũng biết đau mà...

Nhưng khi nó nhìn đến nữ nhân xinh đẹp như chim nhỏ nép mình bên gã, nó lại không cách nào rơi nước mắt. Yếu mềm trước bọn họ làm nó cảm thấy có lỗi với tiền hoàng hậu. Không, nó hẳn không nên yếu đuối như thế. Thù của trên dưới Chu gia nó phải thay mọi người báo thù!

Đúng lúc nữ quý muốn động thủ bóp chết bọn họ ngay tại chỗ thì Võ Tiết Châu đã lạnh lùng cất tiếng: "Ngươi tính cho bọn họ chết dễ dàng như thế?" Gã đàn ông này làm nàng nhớ đến người cha buồn cười của mình. Vì mới tình đầu thuở thiếu thời mà dễ dàng bỏ đi mẹ con nàng.

Nữ quý đưa khuôn mặt dữ tợn nhìn nàng. Trông có vẻ như đang mong chờ nàng bày mưu tính kế.

Võ tiết Châu nhủ mày. Nàng không muốn dính quá sâu vào nhân quả. Đưa nữ quý ra khỏi hoàng cung - nơi có long khí trấn áp - đã tham gia vào nhân. Bây giờ nàng đưa đề nghị mưu kế cho Cát Nhi khiến gã đàn ông kia xui xẻo rồi lại cứu thê từ gã một mạng. Xem như cũng là bù trừ. Nàng không thể nhúng tay nhiều hơn nữa: "Làm thế nào tự ngươi suy nghĩ."

Cát Nhi nhủ mảy. Võ Tiết Châu tìm một cái ghế gỗ ở trong phòng ngồi xuống nhìn bên ngoài cửa sổ. Ánh trăng tròn vành vạnh, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, huyền ảo. Nàng đang đợi.

Cát Nhi nghĩ một chút liền mỉm cười đầy ác liệt. Từ miệng nó văng vẳng tiếng cười "hí hí" phản kích mà man rợ. Nó hóa thành một luồng sương phân biệt chia làm đôi chui vào lỗ mũi hai người.

Hồ hấp hai người vẫn bình thường.

Võ Tiết Châu thở dài, đổi một tư thế khác khiến mình thoải mái hơn liền tiếp tục ngẩn người suy nghĩ vu vơ. Không biết bây giờ Nhất Minh trông thế nào nhỉ?

Chưa được bao lâu, trên giường bỗng có tiếng thở dốc nặng nề. Sắc mặt nàng lập tức tái mét. Con quỷ này đang làm gì thế hả?!

Lúc này nữ quỷ đang tạo mộng. Con người yếu ớt nhất là khi nằm mộng. Khi ấy dục vọng xấu xí của con người sẽ dễ dàng tràn trệ và thê tử của gã đến đây chính là để chứng kiến cảnh này.

Gã yêu thê tử, đúng vậy. Nhưng gã cũng giống như bao nam nhân suy nghĩ bằng nửa thân dưới khác. Gã chán cơm thèm phở và gã càng yêu tiền tài.

Hiện tại nó và tình địch đang chứng kiến cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Sàn nhà mỗi một ô gạch đều được đắp ngọc thạch. Khắp nơi vươn vãi rất nhiều vàng bạc châu báu. Mà nam chính của buổi mộng cảnh này lại nằm trên chiếc giường bằng vàng rất rộng và đang làm chuyện không hài hòa với cũng lúc sáu người. Không những có nữ nhân mà còn có nam nhân.

Khẩu vị cũng thật nặng đi.

Xem, mặt của vị biểu tiểu thư đã trắng bệch rồi kìa.

Cát Nhi rất vui về thì thầm bên tai nàng ta: "Người thấy không? Đây là phu quân mà ngươi vẫn thường hay đắc ý. Ngươi nhìn rõ hấn sao? Một kẻ dâm loạn, vô đạo đức và tham lam. Một tiểu thư cao quý như ngươi mà lại bị kẻ như thế che mờ mắt. Thật đang thương."

Viểu tiểu thư lập tức nước mắt như mưa. Nàng ta chạy nhanh đến giường, mạnh mẽ kéo tất cả những người đang hầu hạ gã ra rồi chất vấn gã. Vừa khóc thét vừa đấm đá lung tung.

Nếu là bình thường, phu quân nàng ta còn chịu khó đi dỗ dành sẵn tiện tìm tình thú trong đó. Nhưng bây giờ gã đang hưởng thụ lại bị cắt ngang, tâm tình tất nhiên không tốt. Thấy kẻ phá đám còn ồn ào như vậy khiến gã phát phiền.

Cát Nhi đã sớm tiêm nhiễm vào trí nhớ bởi cảnh mộng ảo dành cho gã rằng gã đã có quyền lực và thân phận càng tôn quý, càng to lớn hơn nhà mẹ đẻ cùng họ hàng của thê tử. Vì thế gã không cho nàng ta sắc mặt tốt. Vừa hưng ác đánh chửi, vừa bảo nàng ta cút, luôn miệng nói sẽ hưu nàng ta. Xem nàng ta như một con búp bê vải rách nát.

Thê tử của gã lập tức suy sụp. Vừa cả kinh, vừa tuyệt vọng. Bị gã đánh đến thoi thóp nằm trên mặt đất, nàng ta càng lúc càng không thể bình tĩnh. Âm thanh dâm loạn của đám người kia cứ truyền vào tai nàng ta khiến tim gan nàng ta co thắt.

Cát Nhi thấy đủ bèn ngừng. Nó mỷ mẩn lui ra khỏi cơ thể hai người, cùng chủ nhân lặng lẽ rời khỏi phòng.

Một lúc sau, cả hai người đều đồng loạt giật mình tỉnh giấc. Nhưng lý do không giống nhau. Một người là vì sợ hãi và đau đớn tỉnh, còn một người lại là... bị ướt quần bởi chất lỏng đáng ngờ.

Thấy gã vội vã thay quần, trên mặt còn ửng hồng. Đấy mắt toát ra vẻ chưa thỏa mãn khiến thê tử của gã nhìn gã bằng ánh mắt khang khác.

Giữa đêm tối, có một thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tiểu Nhất Minh

Trong cuộc trả thù này, Võ Tiết Châu chỉ là khán giả. Nàng nhìn Cát Nhi gieo mầm móng nghi kị và dục vọng vào người kẻ khác rồi đợi chờ hạt giống ấy đâm chồi thành cây. Quả nhiên, một tuần sau, gã đàn ông kia đã không chịu nổi mà đến kỹ viện. Thê tử của gã được người hầu báo tin bèn đến đó bắt gian tại trận. Mà nàng bấy giờ mới từ căn phòng trống trong phủ đệ của họ cùng Cát Nhi bước theo, chậm rãi xem kịch.

Chuyện sau đó, không nói cũng biết. Phu thê bọn họ ồn ào một trận. Biểu tiểu thư tức giận về nhà mẹ đẻ, thiếu chút nữa nhận được hưu thư. Thế nhưng liên quan đến mặt mũi thể diện và quyền lợi của đôi bên. Cuộc hôn nhân này, dù sao cũng phải tiếp tục kéo dài. Chỉ có điều, phu quân của nàng ta có còn

một đời một kiếp với nàng ta nữa không lại không thể nói trước. Mà cho dù gã có muốn như thế nào đi chăng nữa thì Cát Nhi cũng sẽ không tha cho gã, nó đã định sẽ ám gã hết đời. Gã chết, là không thể nghỉ ngơi.

Võ Tiết Châu mặc kệ nữ quý nháo thế nào chỉ cần không vi phạm quy tắc liên lụy người vô tội thì nàng sẽ không ngăn cản. Nó muốn làm thế nào nàng cũng có kẻ ước quản thúc. Một khi dám phạm điểm mấu chốt, nàng sẽ tiễn nó đến Diêm Vương. Hiện tại nàng còn bận truy phủ.

“Nhất Minh à, người đói bụng không? Ta có mua bánh này. Ngon lắm đó.” Võ Tiết Châu đúc cái đầu nho nhỏ vào phòng thông qua lỗ hồng trên mái nhà. Bên cạnh nàng là tiểu lệ quý mới bị thu phục. Nó mang hình dạng của đứa trẻ năm tuổi, lưu lạc nhân gian này đã hơn ba mươi năm. Nó không có chấp niệm gì quá đặc biệt, chỉ là nó không cam lòng mà thôi. Sự không cam lòng đó khiến nó vất vưởng cho tới bây giờ.

Kể ra cũng chẳng dài dòng gì. Ngày ấy khi Võ Tiết Châu đến thanh lâu kiếm nam quán này xem kịch, nàng lướt qua một cậu bé. Cậu bé ấy cao hơn nàng một cái đầu.

Chỉ một cái thoáng qua khiến tim nàng hoảng hốt. Nàng vội vã quay đầu nhìn kỹ, lập tức trông thấy khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt tràn đầy non nớt. Tay nàng run lên, cho dù đường nét trên khuôn mặt ấy không chạm đến nam tính như sau này, cho dù khuôn mặt ấy còn chưa lạnh ngạnh như sau này nhưng nàng vẫn không cách nào nhận nhầm. Là y! Vì sao y lại ở nơi này?

Nàng không biết quá khứ của y, nàng chỉ biết y là trẻ mồ côi, y còn có một ca ca. Mặc dù vậy, điều đó vẫn không cản trở việc nàng muốn gần y.

Tiểu Nhất Minh trực tiếp không nhìn nàng. Đứa bé này rất kỳ lạ và phiền phức. Thường xuyên xuất hiện mọi góc ngách nói chuyện với y. Ban đầu quả thật y bị dọa cho xuyết nữa hét lên nhưng lâu dần, y cũng tập mãi thành quen. Chỉ là đứa bé này nói rất nhiều, rất ồn ào.

Võ Tiết Châu nhờ có lệ quý đánh lừa thị giác của mọi người mà đi theo sau lưng Nhất Minh. Y đi đâu, nàng theo đó. Nàng kể cho y nghe rất nhiều chuyện, từ cổ tích châu Á đến cổ tích phương Tây rồi lại sang đồng thoại và những chuyện vụn vặt hằng ngày. Nàng biết y không để bụng nhưng nàng không còn cách nào khác. Nàng không biết làm thế nào theo đuổi một người. Cả ba đời nàng đều đốt đèn đọc sách, sau lại được người khác truy đuổi. Nàng thật không có kinh nghiệm. Điều nàng có thể làm là thu hút sự chú ý của y.

Nàng nghĩ, nếu trong ký ức của y có nàng, biết đâu họ sẽ lại giống như thanh mai trúc mã bình thường thì sao?

Nhất Minh biết dường như chẳng ai nhìn thấy đứa nhỏ kia nên y cũng không hành động kỳ quặc gì. Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nên làm việc thì làm việc. Dù sao đứa trẻ đó cũng là ma mà, phải không? Xem, đại ca Nhất Kiệt ở cùng y cũng chẳng nhận ra cái gì.

Thật ra y không biết, Nhất Kiệt rất nhạy cảm. Hắn cảm nhận có ai khác ngoài hắn và đệ đệ nhưng quan sát mãi vẫn không tìm ra người nào bèn cho rằng mình bị ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cát nhi và phản bội

Võ Tiết Châu thấy rất nhiều thứ dơ bẩn. Quan cao quyền quý mua vui, tú bà bức ép gái nhà lành, những âm mưu tính kế nhỏ nhỏ đối chọi lẫn nhau của kỹ viện. Thậm chí việc hằng ngày Nhất Minh bị những nam kỹ và kỹ nữ đánh chửi cũng thấy nhiều.

Hôm nay, y lại bị mắng bởi một nam kỹ. Khi Võ Tiết Châu đến, người kia đã lác hồng bỏ đi.

Nhìn thân thể gầy yếu của y cuộn lại thành một đống nho nhỏ, nàng không khỏi đau lòng: “Người không sao chứ? Ta bôi thuốc cho người nhé?”

Mặc dù hỏi như thế nhưng nàng cũng không đợi y trả lời mà thuận thực lấy ra lọ thuốc bôi lên vết thương của y. Không phải nàng chưa từng nghĩ đến việc giúp y trả đũa nhưng mỗi lần làm như vậy, những kẻ kia sẽ lại phát tiết tức giận với y càng ác liệt hơn. Nàng không chịu nổi.

Nhất Minh vẫn im lặng mặc nàng thoa loạn trên người mình. Y quen rồi, thật sự quen rồi.

Bộ dạng của y bây giờ giống như con thú nhỏ cuộn mình khi bị thương.

Võ Tiết Châu thờ dãi, dưới sự giúp đỡ của tiểu quý mà cường ngạnh công y về phòng. Thân thể gầy gò nhỏ bé đỡ lấy đứa bé cao lớn hơn mình không biết bao nhiêu. Đây là cách yêu của nàng. Một khi yêu ai đó sẽ toàn tâm, toàn ý, dùng hết sức mình nâng đỡ, bảo vệ người đó. Đây quả thật không phải cách làm của nữ nhân mà nam nhân thích. . .

Nhất Kiệt cũng vừa bị đánh một trận, hấn ngồi trên giường ôm lấy Nhất Minh. Hai huynh đệ bọn họ không ai nói gì, chỉ lặng lẽ cho nhau ấm áp còn sót lại trong cuộc đời bạc bẽ này.

Võ Tiết Châu đặt một bọc bánh bao thịt lớn trước cửa, quay đầu mỉm cười với y: “Ta đi nhé, mai lại tìm người.” Nói rồi nàng ra ngoài. Trước khi rời đi còn gõ ba cái lên cửa phòng bọn họ. Đây là ám hiệu ‘người tốt bụng’ mỗi khi đưa đồ ăn cho huynh đệ.

Quả nhiên ngay lập tức Nhất Kiệt đã chạy ra ngoài bùng bao bánh bao thịt nóng hổi tràn đầy mùi thơm vào phòng.

Yên tâm thấy đồ ăn được hân đem vào phòng, Võ Tiết Châu mới thật sự về nhà. Cũng không hẳn là nhà, chẳng qua đây là căn nhà dựng tạm bằng cỏ. Nói theo cách hiện đại chính là cái ổ chuột cho người nghèo. Mà nàng, chỉ cần một nơi để ngủ.

Trong đêm tối tịch mịch, canh giờ vừa mới tờ mờ sáng, cửa sổ bỗng nhiên bị thổi tung. Một cơn gió lạnh lẽo bay vào phòng lượn lờ không tan. Trong đêm tối dần hình thành một cái bóng trắng rợn người.

Võ Tiết Châu im lặng mở mắt: “Trở về?”

Lúc này, bóng trắng kia mới cất tiếng cười như chuông bạc: “Thù ta đã trả. Gã đã bị ta ám tới chết.”

Không sai, bóng trắng này chính là Cát Nhi đã một năm không gặp.

“Vậy thì tốt.” Võ Tiết Châu lạnh nhạt đáp. Thế nhưng...

“Chủ nhân, thù ta đã trả. Ta sắp phải đi đầu thai. Trước khi đi, nể tình chủ tớ ta trở về báo cho ngươi một tiếng. Khi ta ám gã đàn ông kia, một tên đạo sĩ đã dây dưa. Hiện tại, chắc lão ta đang đuổi đến đây.” Vừa nói, nó vừa tà tà liếc nhìn tiểu quý nương thu phục sau nó.

Bấy giờ, Võ Tiết Châu mới bật cười. Ngay lần đầu gặp mặt cả hai đều lợi dụng nhau. Trong mắt của nữ quý cũng chỉ có trả thù, không hề có chút tôn kính nào với nàng. Quả nhiên, phản bội đã đến rồi. Dù là nó không trực tiếp ra tay nhưng lại đưa phiền phức đến.

Võ Tiết Châu ngồi dậy nhìn thẳng về phía nó. Phát hiện trên người nó đang bắt đầu tan thành từng đốm sáng nhỏ, nàng không khỏi kéo khóa miệng:

“Ồ? Vậy thì ngươi cũng đừng hòng lạnh lạnh đến chỗ đầu thai.”

Dứt lời, nàng phóng ra một lá bùa. Lá bùa vừa bay lên không trung bèn biến mất mà trên người nữ quý đột ngột xuất hiện ánh lửa lập lòe khiến nó đau đớn thét chói tai.

Cát Nhi oán hận gào thét trong lửa nóng: “Tiện nhân, ngươi có biết nếu ngươi dám làm linh hồn ta tan biến dẫn đến không thể đầu thai, ngươi có biết sẽ có hậu quả gì không?”

“Đương nhiên là biết. Sau khi chết ta phải xuống chịu Diêm Vương nhận tội a.” Làm một linh hồn có thể đầu thai được viết trên sổ sinh tử tan biến sẽ trả một cái giá rất lớn. Võ Tiết Châu là người có kiến thức, vì vậy nàng lập tức trả lời thể hiện mình là thành phần có học.

Cát Nhi cười gượng: “Đã biết thì thu tay lại cho ta.”

Võ Tiết Châu vẫn thản nhiên ngồi đấy nở một nụ cười ác liệt: “Ai nói lão nương đang thiếu chết ngươi? Đồ đàn! Đây là lửa thường, chỉ cho ngươi chút đau đớn, bỏng rất khó chịu mà thôi. Không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giết người

Đến tận khi đi đầu thai, linh hồn Cát Nhi vẫn phải chịu đựng bỏng rất đau đớn. Võ Tiết Châu đương nhiên có thể làm cho linh hồn nó bị khuyết thiếu càng thống khổ hơn nữa nhưng nàng không làm vậy bởi vì sẽ lại có liên hệ nghiêm trọng tới nhân quả. Đành vậy, ai bảo thiên đạo chính là công bằng như thế đâu. Đạo sĩ tôn trọng lệ quý còn được chứ tôn trọng hồn ma bình thường sẽ gặp chuyện không may a.

Có điều, đúng là có đạo sĩ đuổi đến đây. Mấy tiểu quý trên đường đều bị chính khí của lão làm cho sợ hãi trốn chạy tán loạn. Võ Tiết Châu không thể ở đây được nữa. Nàng là đệ loại của đạo gia, nếu bị lão phát hiện sẽ không tránh khỏi một đánh trận. Nhẹ thì bị trọng thương và phế hết đạo pháp. Nặng thì tử vong. Chưa kể đến việc sẽ bị toàn đạo gia đuổi giết.

Nàng không nói hai lời tức tốc lấy bùa triệt tiêu khí tức của bản thân và tiểu lệ quý của mình rồi chạy đi. Hừ, cho dù có nhìn ra điều gì thì lão già đó cũng không tìm được nàng.

Khi Võ Tiết Châu chạy được một quãng, nàng bỗng nhiên dừng hết tốc gáy. Mùi vị chính khí này quả thật không tầm thường. Nếu đặt ở hiện đại, chắc chắn sẽ là người cầm đầu của tất cả đạo gia. Chết tiệt, con quý kia đem cho nàng một phiền phức thật to!

Võ Tiết Châu một bên nghiêng răng nghiêng lợi, một bên chạy nhanh đến nơi có người. Mà bây giờ nhà nhà đều chìm vào giấc ngủ, nàng không còn cách nào khác bèn trà trộn vào phủ đệ của một phú thương. Dù sao ở đây vừa nhiều người vừa canh phòng không chặt chẽ như những nơi ở của quan lại. Là nơi thích hợp để lẩn trốn.

Mà lúc này, đạo sĩ theo mùi Cát Nhi lưu lại đuổi tới căn nhà lá nhỏ hẹp liền mất đầu. Lão nhủ may đánh giá xung quanh, phát hiện có điểm mờ ám nhưng không cách nào tra ra đầu mối bèn tức giận phát tay áo bỏ đi. Xem ra tên hắc đạo này có chút bản lĩnh, lão phải lập tức về báo cho các đạo gia khác mới được. Để một kẻ như vậy còn sống quả thật là ừ một mầm tai họa.

Buổi sáng Vô Tiết Châu chỉ có thể trốn trong căn phòng bị bỏ hoang. Nàng không thể ra ngoài bởi vì hiện tại có mặt trời, tiểu lệ quý không thể sử dụng sức mạnh một cách an toàn. Cho nên từ trước đến giờ nàng đều đến thăm Nhất Minh vào đêm tối. Bây giờ bị vây trong tình cảnh này quả thật...

Trước mắt đừng nói đến việc tìm Nhất Minh, ăn uống cũng là một vấn đề!

Nàng lấy dù che nắng cho cả nàng và tiểu lệ quý, để tiểu lệ quý bám vào trên vai mình rồi lén lút mở cửa ngõ ra ngoài. Nàng phải đến nhà bếp ăn trộm đồ ăn. Đói quá rồi! Nàng phải cầm cự đến tối mới có thể tìm nhà trọ a. Thiệt tình, người có tiền rảnh lắm sao? Tại sao cứ thích thuê gác cửa vậy hả? Hu hu hu.

“Tiểu tâm can, lại đây a. Đại gia sẽ hảo hảo yêu thương ngươi.” Lời trêu ghẹo ghê tởm từ miệng tên công tử nét mặt dâm tà thốt lên khiến Nhất Minh cảm thấy ruột mình lộn nhào.

Y cảnh giác lùi ra sau nói: “Công tử, ta không phải nam kỹ ở đây. Ta chỉ là một kẻ tạp dịch mà thôi. Ngài nhận lầm.”

Tên công tử ấy vẫn không chút để tâm đến lời y nói. Một đứa trẻ mà thôi, gã nói lời ngon ngọt chỉ để lấy lệ. Đợi đến khi gã cường ngạnh đặt nó dưới thân, để nó hầu hạ mình thì bỏ ra hai lượng vàng bịt miệng tú bà là xong. Đã làm kỹ mà còn muốn mở đèn thờ trình à?

Chuông cảnh báo trong lòng Nhất Minh càng ngày càng báo động. Y liên tục lui về phía sau nhưng tên công tử góm ghềnh kia vẫn không buông tha. Gã ép y đến vách tường không còn đường trốn chạy. Đôi tay to lớn sờ soạn lưng y. Một tay thô bạo giật lấy thắt lưng khiến áo ngoài của y xõa tung.

Hơi thở ồ ồ càng lúc càng gần y, gã để một chân giữ đùi y khiến y không thể chạm đất. Nhất Minh trong lòng vừa tuyệt vọng vừa ghê tởm. Y không cam lòng, y vốn sống an phận tại sao cứ năm lần bảy lượt có kẻ tìm y phiền phức? Gã công tử này theo y từ nơi tiếp khách đến phòng bếp, người trong bếp đã bị gã cho bạc đuổi đi. Thậm chí y còn thấy cái bóng mập mạp của tú bà ở bên ngoài nhưng bà ta không hề có ý định cứu y. Bà ta chỉ do dự ở đấy một chút rồi rời đi.

Hai tay y quờ quào chống cự, nhưng sức lực của một đứa trẻ mười một tuổi quả thật không đáng nhìn. Gã công tử kia chỉ cảm thấy hành động của y càng cho gã thêm cảm giác tình thú.

Nhất Minh sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. Y sờ loạn khắp, ngay khi gã ta tuột quần y, y chạm đến một vật. Y không hề nghĩ ngợi đó là vật gì liền lấy nó đập về phía gã.

Cảm thấy cơ thể tên công tử kia cứng lại, cánh tay buông lỏng, hành động của y càng điên cuồng. Giống như mọi tâm lý vận vẹo của kẻ biến thái bỗng chốc được giải thoát, y đâm gã không biết mệt mỏi. Đợi đến khi y tỉnh lại từ cơn điên dại, y đã thấy mình tắm trong máu. Con dao y đang cầm trên tay nặng như tạ. Còn gã công tử ăn chơi kia đã bị y giết đến tử trạng thê thảm...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Xử lý

Vô Tiết Châu đến thăm Nhất Minh đã chậm. Nàng sững sờ nhìn thảm cảnh Nhất Minh gây ra. Bánh bột ngô trên tay cũng rơi xuống đất. Tiếng động này khiến Nhất Minh giật mình đưa mắt nhìn về phía nàng.

Đó là một đôi mắt tràn đầy hoang mang, sợ hãi. Không phải ánh mắt của một tên sát nhân. Nó trong trẻo mà ngây thơ của đứa trẻ nên có. Nước mắt bị y cường ngạnh ép ngược vào trong khiến đôi mắt y đỏ ừng.

Vô Tiết Châu cảm thấy tim mình run lên. Nàng nhấc chân đến gần y lại khiến y kinh hoàng hô to, lưỡi dao chỉ về phía nàng:

“Đừng! Đừng lại gần ta.” Đừng nhìn ta.

Nàng dừng bước, mím môi. Trong lòng đầy đau đớn, khoang miệng không biết là tư vị gì. Vô Tiết Châu vừa nhẹ giọng trấn an vừa tiếp cận y: “Đừng sợ. Ta sẽ không làm hại ngươi. Ta không có ác ý. Đừng sợ, để ta đến gần xem ngươi có bị thương hay không, được không?”

Nhất Minh lắc đầu, lùi dần về phía sau. Cả người căng thẳng, đề phòng nàng.

Thấy bộ dạng của y, Võ Tiết Châu càng khổ sở. Nàng không màng nguy hiểm chầm chậm bước đến ôm lấy y. Mũi dao sắc bén đâm vào tay nàng rạch ra một vết cắt sâu. Nhất Minh sợ hãi quăng nó đi. Y không hề cố ý muốn làm đứa trẻ này bị thương.

Nàng ôm chặt lấy y, cho y cảm nhận được hơi ấm tình người trong đêm kinh hoàng lạnh lẽo. Đây là một lời an ủi ấm áp cũng là một bát nước đắng chát rót vào lòng y. Y không muốn gặp nàng trong tình cảnh này.

Hai tay đưa lên muốn đáp lại cái ôm của nàng nhưng rồi lại buông lỏng xuống. Y ngồi đấy, rũ mắt không nói gì.

Một lúc sau, Võ Tiết Châu mới cất tiếng: "Nhất Minh, ngươi trốn trước đi. Ta sẽ giúp đại ca ngươi chạy thoát nơi này."

Nhất Minh còn muốn nói gì đó nhưng bị nàng chặn lại, Nàng mỉm cười: "Không phải ta là ma sao?" Nàng luôn biết y không xem nàng là người. Nàng cảm nhận được.

Cuối cùng, Nhất Minh cũng bị thuyết phục. Y vẫn là một đứa trẻ chưa đủ chín chắn để suy nghĩ mọi thứ xung quanh mình. Giống như sự xuất hiện và sự kỳ lạ trên người nàng vậy, y sẽ quy nó thành ma để giải nghĩa mọi thứ. Là ma, nàng tất nhiên sẽ không có nguy hiểm, phải không?

Dưới sự giúp đỡ của Võ Tiết Châu, y dễ dàng chạy khỏi thanh lâu này. Trước khi đi, y từ chỗ nàng nhận được một ngọc bội, cất kỹ nó trong lòng. Nàng nói, có ngọc bội này ở, nàng sẽ tìm được y, dù y ở nơi đâu.

Sau khi chắc chắn y không có chuyện gì, nàng mới đi tìm Nhất Kiệt. Đây là lần đầu tiên nàng để Nhất Kiệt nhìn thấy nàng. Nhất Kiệt cũng bị hù dọa một trận. Võ Tiết Châu đương nhiên sẽ không nói với hắn nàng là một đạo sĩ dị loại, sợ dĩ hấn trước giờ không thấy nàng là do có quỷ che mắt. Làm sao có thể!?

Để hợp thức hóa thân phận, nàng nói với hắn nàng là tiên. Nàng đến để báo tin.

Lừa nhiều người rồi, lừa thêm một người nữa cũng không sao.

Nhất Kiệt sau khi biết tất cả mọi chuyện liền thu thập hành lý chạy trốn. Ngay khi hắn vừa ra khỏi thanh lâu, bên trong bỗng ồ ồ ào. Hắn đoán, chắc hẳn mọi người đã phát hiện ra có một gã công tử đã chết ở nơi này. Một chốc nữa sẽ tra ra có hai kẻ tạt dịch biến mất. Hắn phải tăng tốc mới được.

Võ Tiết Châu đứng tại chỗ nhìn Nhất Kiệt chạy nhanh. Nàng rất hài lòng với sự tự giác và trí tuệ của Nhất Kiệt. Còn nhỏ mà không hoảng loạn, biết phán đoán trong tình huống này quả thật có chút bản lĩnh.

Nàng viết một lá thư rồi xếp thành hình con hạc. Xong xuôi, liền thả cho nó tự động bay đi. Mà hướng nó bay, chính là hoàng cung. Nói chính xác hơn, nó chính là bay đến tìm Thánh An quốc hoàng đế.

Tối tận khi con hạc bay đi thành một chấm đen nhỏ hòa vào màn đêm, Võ Tiết Châu mới ngẩng đầu nhìn thanh lâu ba tầng phồn hoa này. Ánh mắt lạnh lùng, đầy mất đồng băng. Nàng muốn nơi này biến thành tro bụi, không hơn không kém!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tôi Có Một Lão Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.